העולם הזה

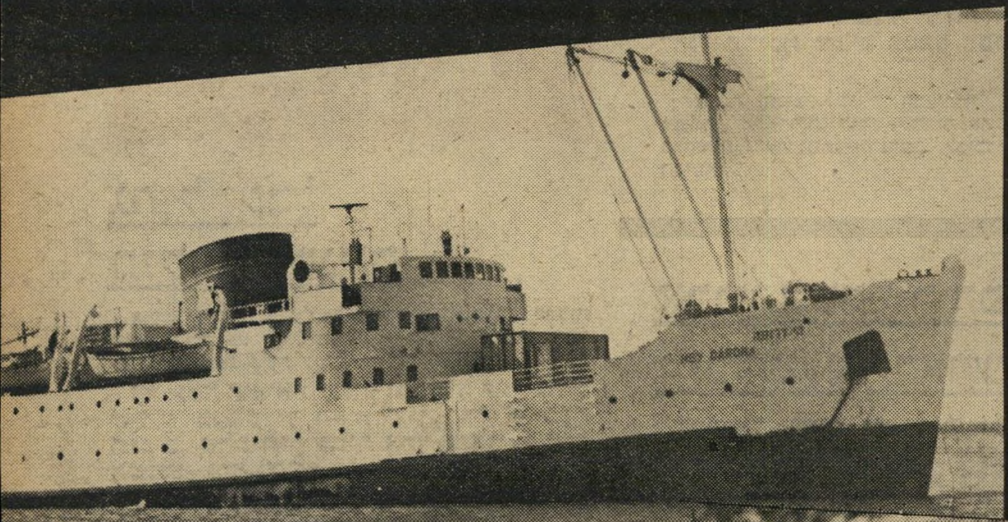

הקומנדו

המצרי באילת!

واحد .. اثنين .. وفي الثالثة يبدأ الهبوط الى ماتحت المياه .. الى الطبقات الكثيفة من المياه التي تدور تحتها اسرار كثيرة .. ان الضفادع البشرية تعمل وتواصل تمرينها تحت الماء في صبر وهدوء .

شياطين البحر ..

משבר בממשלה שטרם נולדה!

תשקיף

גח"ל יקבל תיקים מישניים

במשא־ומתן המתנהל על הקמת הקואליציה מסתמנת נטייה, לפיה לא יקבל גח"ל את התיקים החשובים ב־ממשלה, אותם קיווה לקבל.

עד כמה שנראה עתה, יקבלו 5 שרי גח"ל שיהיו בממשלת הקואליציה, רק ארבעה תיקים, מהם תיק בכיר אחד בלבד — תיק המסחר והתעשייה.

שאר שלושת התיקים שמציעים בשלב זה לגח"ל, הם: תיק התחבורה, תיק ה־משטרה ותיק הפיתוח שיופרד ממשרד ה־תיירות. מנחם בגין יכהן כשר בלי תיק בממשלה.

שר המסחר והתעשייה הנוכחי, זאב שרף, יקבל כפי הנראה לידיו את תיק החינוך.

עוד מזימה פרלמנטרית לסתימת פה

אחד הצעדים הראשונים הצפויים מצד הנהלות סיעות המערך וגח"ל בכנסת הש־ביעית: דיכוי נוסף של הסיעות הקטנות. הכוונה העיקרית: צימצום דראסטי של אפשרויות הפעולה הפרלמנטרית של הכוח החדש.

לשם כך יוצעו שני שינויים בתקנון הכנסת:

- להבא לא תינתן לח"כ הנמנע מהצבעה הרשות לנמק את הימנעותו. על־ידי תכסיס זה, הצליח בכנסת השישית ח"כ אורי אבנרי ליטול את רשות־הדיבור ב־וויכוחים שבהם נשללה ממנו זכות זו.
- תיקבע מיכסה של מיספר השאילתות אשר כל ח"כ רשאי להגיש. שתי זכויות אחרות — העלאת הצעות לסדר היום והצעות־חוק פרטיות — הוגבלו בצורה שרירותית בכנסת השישית. רק מוסד השאילתות לא נפגע, ואיפשר לכוח החדש להביא אלפי נושאים לתשומת ליבם של השרים השונים. עם הגבלת חופש זה, מקווה ברית המערך—גח"ל לסתום כימעט לגמרי את פיו של הכוח החדש.

הסטודנטים באוניברסיטת ירושלים דורשים שיתוף בהנהלה

הסתדרות הסטודנטים של האוניברסיטה העברית ב־ירושלים מתכוננת למאבק עם הנהלת האוניברסיטה בדרישה לשיתוף נציגיה בוועדות ההוראה ובסינאט.

התפתחות מפתיעה זו נפלה בישיבה דרמתית של מועצת הסתדרות הסטודנטים, אחרי שקודם לכן נטו אנשי הנהלת ההסתדרות לקבל את הצעת רקטור האו־ניברסיטה למעמד של משקיפים בלבד בוועדות ובסינאט.

הסטודנט דב גופר, תלמיד משפטים שנה ג', דרש כחבר בעל זכות דיבור במועצה לא לקבל את הצעת הרקטור. ברוב של 14 קולות, ללא התנגדות, התקב־לה ההחלטה לצאת למאבק על הדרישה לייצוג עם זכויות הכרעה אקדמאיות במוסדות האוניברסיטה.

השמאל מנתק מגעיו עם מפ"ם

יחסי־החוץ של מפ"ם באירופה המערבית ובאמריקה נמצאים בשלב של התמוטטות.

לפני שבוע שיגרה „המפלגה הסוציא־ליסטית המאוחדת" בצרפת מכתב רשמי למפ"ם, ובו היא מנתקת את יחסיה עימה, לרגל תמיכת מפ"ם במצע הסיפוחיסטי של המערך.

המפלגה הסוציאליסטית המאוחדת (פה־אס־או) היא מפלגתו של רוקה, האיש שהביס את קוב דה־מירחיל בבחירות האחרונות, והנחשב לכוכב עולה בשמאל הצרפתי.

ארגון השחרור הפלסטיני יתבע מעמד באו"ם

לישראל צפויה השנה מערכה כבדה ב־או"ם, נוכח אפשרות שמדינות־ערב יתבעו הכרה רשמית של האו"ם בארגון השחרור הפלסטיני כנציגות הרשמית של מדינת פלסטין.

אין אומנם כל סיכוי ש־15 מדינות ערב יצליחו להע־ביר במושב הקרוב של העצרת הכרה כלשהי בפלס־טינים, אולם הם מתכוונים לנצל צעד זה במערכה ההס־ברתית נגד ישראל.

גרמנים בזכרון יעקב מעוררים סערה

צפויה סערה ציבורית נוכח החלטתה של קבוצת גרמנים, שרכשה לא מכבר את פנסיון דורה שוורץ ושטח אדמה נוסף בזכרון־יעקב, להקים כנסייה. על האדמה שרכשו.

צפויה התייקרות בבנייה

חוגי הקבלנים והבונים רואים לאחרונה בדאגה את הדרישות להעלאה גלובאלית של שכר פועלי־הבניין, הנדונות עתה באיגוד־הארצי של פועלי הענף. הדרישות נעות בין 10 ל־20 אחוז, מלבד תביעות להטבת התנאים הסוציאליים, קביעות, וכדומה.

בין יתר הדרישות שהועלו, מדובר על קביעת דרגה־מיקצועית חדשה — מעולה פלוס, בשכר־יומי של למעלה מ־33 ל"י, לעומת קצת יותר מ־25 ל"י — השכר־היומי הגבוה ביותר עתה. אם תתקבל דרישה זו, אין ספק שתוך שנה־שנתיים יעלו רוב עובדי הבנייה לדר־גות גבוהות יותר.

דאגתם של חוגי הבנייה נובעת מן העוב־דה, שמרכיב שכר־העבודה מתקרב ל־40 אחוז מסך־הכל הוצאות הבנייה. בהתחשב בכך שבשנתיים האחרונות גדלו ההוצאות בסעיף השכר לפחות בעשרה אחוזים, הרי כל תוספת שכר בלתי סבירה עלולה לגרום להתייקרות, שתסכן את המשך הבנייה ב־ממדיה הנוכחיים.

הכלבים נובחים — השיירה עוברת

תחת סיסמה זו תיערך ביום חמישי זה, 20.11.69, משעה 21.30, מסיבת נצחון לפעי־לים שהשתתפו במיבצע הבחירות לכנסת ולי־וועידת ההסתדרות של העולם הזה — כוח חדש. המקום: מועדון „סקאלה", רח' מר־מורק 10, תל־אביב.

כל הפעילים שלקחו חלק במיבצע — מוזמנים בזה!

בנקאים יתבעו ביטול העלאת הריבית על קצרי־מועד

חוגים בנקאיים יתבעו ביטול העלאת הריבית על איג־רות מילווה קצר־מועד, שנכנסה לתוקפה כשבוע שעבר. ההעלאה נעשתה במיסגרת מדיניות הממשלה לשמור על היציבות במשק, וויסות אמצעי־התשלום.

הבנקאים טוענים, כי לאחר ההעלאה אין כל תוכנית חיסכון יכולה להתחרות בקצרי־מועד, בעיקר בגלל שיעור הריבית הגבוהה יותר. טענה נוספת: בגלל הקצר־מועד יימנעו רבים מלהשקיע בתעשייה, מאחר ובמילווה קצר־מועד מצפה להם הכנסה גבוהה, ללא סיכון, בעוד שעל השקעה בתעשייה יש לשלם מס־הכנסה.

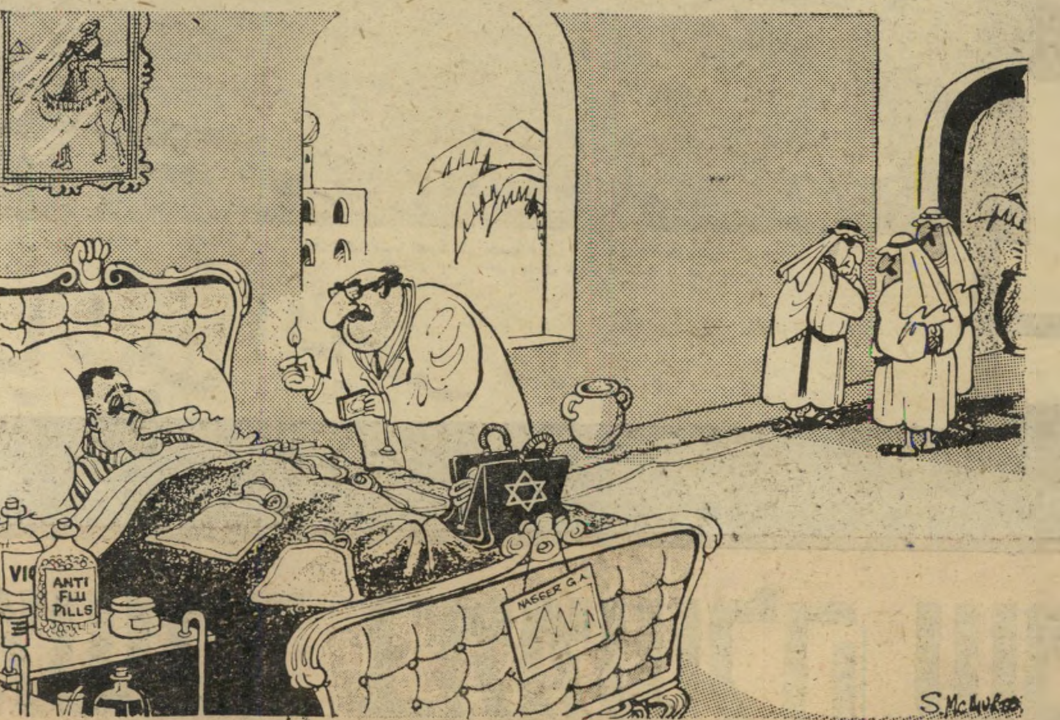

הטיפול הרפואי הישראלי בנאצר החולה

(קאריקטורה בעיתון צרפתי)

ELVIS
ALASKA
Mc TOREN
DRIZZLER
פרסום מלניק
® – Reg. trade mark for Polyester Fibre "DIOLEN" with cotton
לסתיו
ולחורף
1970
"התלבש" על החידוש האחרון
SPORT JACKET
מעיל רוח ברוח האופנה.
4 דגמים מקוריים במבחר צבעים.
העיצוב והתפירה הנודעים של
להב
מאריגי האיכות
Diolen®
עם כותנה
המכירה בחנויות המובחרות ללבוש.
להב – האופנה המלהיבה כל גבר ואשה

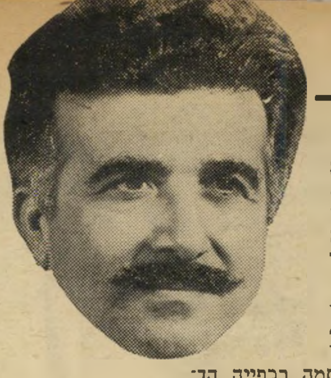

קורא יקר,

לפני שלושה־ארבעה שבועות, כאשר פירסמה תנועת העולם הזה — כוח חדש מודעה נגד הכפייה הדתית והשתמטות בחורי־הישיבה מצה״ל, במיסגרת תעמולת־הבחירות שלה, קיבלנו כמה מכתבים למערכת, שכותביהם שאלו: „מה פיתאום? את מי מעניינת הכפייה הדתית בימים טרופים אלה?״

את התשובה נתנו המפלגות הדתיות עצמן — יחד עם המערך. שבוע אחרי שתמו הבחירות, התפוצצה שערוריית הנסיון לבטל את שידורי הטלוויזיה בשבת והוכיחה עד כמה אקטואלית המלחמה בכפייה הדתית. המערך והמפד״ל כבר עשו תרגילים כאלה בעבר, וגם הפעם היה לגולדה מאיר ולפינחס ספיר כל היסוד להאמין שזה יעבור בשקט, יש עוד חלק מחופש־הפרט בישראל והוא ייכבל באזיקי הכפייה הדתית.

זה לא הלך להם. כי הפעם נתקלה הקנוניה הצינית שלהם עם המפד״ל בעירנות אזרחית בלתי־רגילה. הניפנוף בסיסמת אחדות העם וקדושת המסורת לא הועיל. גל־המחאה הספונטאני הטביע את חורשי־המזימה. ובגל־המחאה הזה תפס העולם הזה את מקומו הקבוע — בראש הלוחמים נגד הכפייה הדתית. לא במיקרה היינו הגורם הראשון שיצא בהפגנות־מחאה ברחובות, ולא במיקרה היינו יוזמי העצומה דמוחה על עיסקת המערך—המפד״ל.

פעולה זו — הזוכה גם השבוע לכיסוי נרחב מעל דפי השבועון הזה — מוכיחה את טענתנו היסודית, מזה עשרים שנה: כוחו של האזרח במדינת חוק עולה על כוחם של עסקני־קנוניות מפלגתיים.

ההוללות במפלגות הדתיות

מעניין המכתב הבא שקיבלנו השבוע, מאחד שהעדיף להסתתר תחת הכינוי „ידיד המוכיח אתכם לטובתכם והמאיר את עיניכם העיוורות״. וכך כתב הידיד הזה:

„אבנרי שונא ישואל! ה׳ ימח שמך! אוייב היהודים ודתם! אוהב המוסלמים והערבים! בשימחת ישראל אל יראה! חייך תלויים מנגד! בך יתקיים הכתוב: יהיו בניו יתומים ואשתו אלמנה!!! לך לך לאחת מארצות ערב כי אתה יותר מערבי! שוב יום אחד לפני מותך, כי יום מותך מי יידענו?״

אני יכול להבין מה שדוחף ידיד זה. הוא בוודאי סבור שהוא פועל מתוך אהבתו לדת וקנאותו לערכי היהדות. אם כן, עצה לי אליו: שיפנה את זעמו לאלה המתיימרים לדבר בשם הדת — והופכים אותה לסחורה במיסחר המלוכלך שלהם. אלה העומדים בראש המפלגות הדתיות ומשמינים מאתנן פוליטי.

רפאל

בעשרים שנות קיומה של מערכת זו, בכל המלחמות שניהלנו נגד הכפייה הדתית, ידענו להבחין בין ערכי הדת והאמונה, לבין הספסרות בדת. חשפנו את השקרים והרמאות הנעשים בשם הדת, הוקענו את השחיתות, ההוללות והריקבון שפשו במפלגות הדתיות. כך גם ניגשנו לפרשת הטלוויזיה: קודם כל כמחאה על הקנוניה המתועבת בין עסקני המפד״ל והמערך; כזעקה נגד הפגיעה הצינית בחופש האזרח ליהנות בביתו מן השירותים הממלכתיים שהובטחו לו, ושעבורם הוא משלם מיסים; ורק לבסוף נגד כפיית השקפתו של מיעוט דתי על רוב חילוני מה מותר לו לעשות ולראות בביתו הוא, בכל ימות השבוע.

שלוש פעמים בשער

ברור, כי מאבק זה לא הסתיים עם החלטת בית־המשפט העליון. אנו עומדים בפני מערכה חריפה, בה ינסו סוחרי־הדת להכפיל את רווחיהם.

בשבועות הקרובים יעמוד במרכז המערכה הזאת עסקן שכבר הופיע שלוש פעמים על שער העולם הזה: יצחק רפאל, שליט המנגנון של המפד״ל, והטוען לירושת המנהיגות במפלגה. בינתיים, כצעד ראשון, הוא רוצה להיות שר בממשלת־ישראל. כדי להעריך נכונה את ההשפעה החינוכית שתהיה למינוי זה, כדאי לזכור את תוכן הכתבות שליוו את תמונת־השער:

- העולם הזה 982, מה־8.8.56, תחת הכותרת „שחיתות במערומיה״: גילוי עסקיו עם אישים מפוקפקים, כגון מבריחים ושליחים מועלים, חלקו בזיוף בחירות, בילוי במועדון־החשפנות הפאריסאי לידו וכו׳.
- העולם הזה 1324 מה־23.1.64, תחת הכותרת „סגן השר אחראי״: חלקו של יצחק רפאל, אז סגן שר הבריאות, בפרשת השוחד ששילמו קבלנים תמורת חוזה־בנייה של בית־החולים תל גיבורים. העולם הזה היה הראשון שאמר בפירוש, כי החקירה חייבת להגיע לרפאל — ולא להיעצר אצל פקידו יהודה שפיגל.
- העולם הזה 1465 מה־5.10.65, תחת הכותרת „המזימה״: אחרי שיחרורו מחוסר הוכחות (בגלל סירובו של שפיגל להעיד נגדו) תבע רפאל לבטל את סמכות בתי־המשפט של המדינה לשפוט אזרחים דתיים, כדי שאלה יוכלו להופיע אך ורק בפני בתי־דין רבניים.

העולם הזה קרא אז לכל יתר המפלגות, לבל יסכימו להרכבת ממשלה בה ישמש רפאל שר. אנו חוזרים על כך גם הפעם. לא רק מפני שעברו של האיש פוסל אותו מלכהן במישרה ממלכתית כה רמה, אלא מפני שהוא מסמל את התאווה להשתלטות הכפייה הדתית, יאת השחיתות שבעזרתה מנסים עסקנים מסוגו להגיע לעמדות־כוח. והראייה: הוא שתיכנן ובישל את עיסקת

שלום כהן

תיאטרון „גיל״

ב. גילאון את נ. גלבוע מציגים:

ישראל גוריון · רחל אטאס

במחזמר

עצור את העולם

STOP THE WORLD, I WANT TO GET OFF

אני רוצה לרדת

המחזמר שעצר את העולם!

מאת

לסלי בריקוס ואנטוני ניולי

נוסח עברי: דן אלמגור

בימוי: אברהם ניניו

כוריאוגרפיה: רות הריס

עיבוד וניהול מוסיקלי: אלכס ווייס

תפאורה: אלי סיני

משתתפים:

יהודית וואלך, אורה מורג, פנינה אברמוב, שרה אלבלינג, רות ספרוני, גליה זליצקי, סנדרה קסטר, מרגלית טלגן, ג׳ודי קליין, צלילה שטרן, שולמית שטרפפלד

תזמורת בניצוחו של יצחק שוורצמן

הצגות בכורה

חולון „ארמון״ 21.11
תל־אביב „אהל־שם״
מוצ״ש 21.11 ב־7 — 9.15
יפעת אולם התרבות
יום ב׳ 24.11
כפר ורבורג „פסמן״ 25.11
פתח־תקוה „שלום״ 26.11
תל־אביב „אהל־שם״ 27.11

קרית ים „ניצן״ 28.11
ירושלים „בית־העם״
מוצ״ש 29.11
תל־אביב „אהל־שם״ 1.12
קרית ביאליק „סביון״
יום ג׳ 2.12
רמתיים „בית־הפועלים״
יום ד׳ 3.12

מכירת הכרטיסים בתל־אביב: „כנף, אלנבי 83.
וביתר המשרדים
המשרד: תל־אביב אלנבי 91, טלפון 625656

ערב פאראפסיכולוגי

עם חנן אברהם

בהרצאה על:

גלגול נשמות

בחלק השני של הערב:
ניסויים היפנוטיים. שאלות ותשובות.
ההרצאה תתקיים ביום שישי, ה־21 לנובמבר, **בבית התרבות, רמת־גן**, רחוב יהלום 6.
התחלה: 8.30 בערב

★

● בחולון,
בבית יד לבנים (שד׳ קוגל)
ביום שלישי, ה־25 לנובמבר, ירצה
חנן אברהם
על
הראדיסטזיה
(איתור מים, אוצרות טבע ואיבחון מחלות באמצעות המטוטלת)
ההרצאה תלווה בהקרנת שיקופיות
התחלה: 8.30 בערב

★

● בתל-אביב
בבית סוקולוב (רח׳ קפלן 4)
ביום רביעי, ה־26 לנובמבר, ירצה
חנן אברהם
על
תופעות על-טבעיות
(מדיומיזם, ראיית הנסתר, ראיית הנולד, טלפתיה, פסיכומטריה, טלקינזיס)
בחלק שני של הערב: שאלות ותשובות
התחלה: 8.30 בערב

בימוי — לטלוויזיה
צילום — לטלוויזיה
הפקה — לטלוויזיה
כתיבה — לטלוויזיה
הגשה — לטלוויזיה
איפור — לטלוויזיה

נמשכת ההרשמה לקורס לטלוויזיה

לרשות התלמידים
מערכת
מצלמות טלוויזיה
ואולפן בקרה
לעבודה מעשית

סגל המרצים מורכב מאנשי טלוויזיה מדופלמים

מספר המקומות מוגבל

●

ההרשמה:

יום יום, בשעות 4—7 אחר־הצהריים בבית „בני־ברית״, רחוב קפלן 10, תל־אביב טלפון: 257235.

CITIZEN
אזרח העולם
עתה גם בישראל
לפעמים אני „מותחת" אותו — לפעמים הוא „מותח" אותי. ככה זה אצל זוג צעיר ואוהב. אבל לעולם אין אנו מותחים את השעון, כי השעון שלנו הוא „סיטיזן", אוטומטי, נמתח מעצמו.
מיליוני צעירים ברחבי העולם אומרים כי „סיטיזן" — זה שיא השיאים. עובדה כי מפעלי „סיטיזן" ייצרו בשנה האחרונה בלבד 8 מיליון שעונים. וכל שעון עובר 24 בדיקות שונות במעבדות „סיטיזן" המשוכללות.
בבואך לקנות שעוני „סיטיזן" דרוש שיציגו לפניך את עשרות הדגמים של שעוני „סיטיזן" בעלי העיצוב המרהיב והדינאמי.
בחר אחד מהם — ואל תשכח לקבל תעודת אחריות לשנה. זכור כי ל„סיטיזן" יש מחלקת שרות גדולה בישראל.
מפיצים בלעדיים בישראל:
חברת ו.ד. בע"מ, רח' לילינבלום 25א',
תל־אביב. טל: 53711.
CITIZEN
שעוני סיטיזן - איכות במחיר סביר
שיא השיאים CITIZEN

מכתבים

■ הפגנה
טלוויזיונית

ראשית, איחולי למקום השני בכנסת.

ולגופו של עניין: הממשלה חזרה בה מהבטחתה לקיים שידורי טלוויזיה בימי שישי בערב. למה לא? אנחנו כבר אחרי הבחירות הרי.

אני מציע שכל אזרח בעל מקלט טלוויזיה יתן ידו, מדי יום שישי בערב, להפגנה שקטה: יוציא את המכשיר אל מירפסת ביתו, ויכוון אותו אל שידורי התחנות הערביות.

יידעו האחראים לשערורייה זו של זילזול באזרחים, כי איסור השידורים בימי שישי לא ימנע חילול שבת, אלא להיפך. החילול יהיה בפרהסיה, במקום בין ארבעת קירות הדירה.

אנא, שימרו את שמי במערכת ואל תפרסמוהו. אני נצר למשפחה שומרת מצוות, ומקיים מצוות כיבוד אב ואם.

קורא, תל־אביב

■ סחטני
הטלוויזיה

לפני שנתיים עליתי לארץ, וכמו כל עולה חדש נתקלתי בבעיות אין סוף. לא כולן נפתרו עד היום — קשיי שפה, הסתגלות, פרנסה — אבל: סבלנות, זוהי מילת המפתח. בשמחה רבה מילאתי, לראשונה בחיי, את חובתי האזרחית, והצבעתי בבחירות לכנסת של מדינת־ישראל. הצבעתי עבור אמת.

שדה

אינני יכול להביע כיום את אכזבתי ממעשי זה. כל־כך הערצתי את גולדה — והנה היא יורקת על הנאום המזהיר שלה מלפני כמה חודשים, שבו הודיעה על החלטתה להפעיל את הטלוויזיה כל ימות השבוע, כולל ערב־שבת.

כיצד מרשה לעצמו קומץ יהודים, שרובם אפילו אינו ממלא את חובתו בהגנת המולדת, לפגוע בזכויותיו של הרוב — רק בגלל שהם מינו עצמם כנציגי־אלוהים עלי־אדמות, והצליחו לתמרן את עצמם לעמדת סחיטה נוחה?

ואל ינסו קומץ סחטנים אלו לדבר אלינו בשם הדת. איש לא ילמדני שיעורים בתורת ה' והיהדות. מעולם לא שמענו יהודי לא־דתי אומר שיש לסגור בתי־כנסת או למנוע מכירת בשר־כשר. מהיכן אם־כן חוצפתם של הדתיים?

דבר אחד בטוח: אם הם חושבים להרויח מהעניין — טעות בידם.

שלמה שדה, אילת

■ תנו שאנס –
לאיזה שלום?

תמיד חשבתי שסיסמת הבחירות שלכם „תנו שאנס לשלום" מתכוונת למושג ההפוך למלחמה.

עכשיו מתברר שהכוונה היתה, בעצם, לשלום כהן.

ע. מחלב, תל־אביב

■ דברים
של זהב

איחולים לבביים והצלחה בכנסת השביעית.

בימים שלפני הבחירות לכנסת, הייתי מתעניין כל הזמן למצוא מפלגה שאוכל לתת לה את קולי, שלא ילך סתם לאיבוד. אבל לא מצאתי שום מפלגה.

ג'מיל

ופעם אחת ישבתי על יד הטלוויזיה, ופתאום בן־אדם נואם שם דברים של זהב. לא ידעתי מי זה. שאלתי ואמרו לי, אורי אבנרי. ובאמת, דבריו מצאתי אותם שהם הדרך הנכונה להשגת השלום וזכויות האדם במדינה. ובגלל זה הצבעתי ש, ומאז

דחף

על הנשים

כאשר הן הופכות גבר לכיבשה, אומרות לו הנשים תמיד כי הוא אריה בעל רצון של ברזל.

(הונורה דה בלזאק)

גרבוני „מרסי" מיוצרים עתה גם בסריגת „קריסטלין" הדקיקה יותר והגמישה יותר.

Merci על כל הנשים גרבי

ה־28 באוקטובר אני חבר חדש של תנועת העולם הזה — כוח חדש.
תודה.

חטאב ג׳מיל, עין אל־אסד, מרום הגליל

הספד לחירות

ראוי העם הזה לממשלה כזו. לא על הטלחיזיה הקינה, אלא על אשליית־החירות, שזרחה לרגע קל בפעולתה האמיצה של הרשות. ספק אם תמשיך אשלייה זו להת־קיים זמן רב.

גדעון קניספל, חיפה

הטרגדיה של מחנה השלום

מצער היה לשמוע ב„ליל הטלוויזיה" את אורי אבנרי אומר כי מחנה השלום הוכפל בבחירות הנוכחיות.

אכן: הוכפל. אולם כל השואה עם ה־מחנה האחר נשארה בעינה: פאטתית ו־גרוטסקית. מחנה ה־שלום נשאר, כש־היה, קמצוץ הצף על פני המדמנה ה־פשיסטית וצחיחות־המוחין שמפרישים הבוסים של המדינה הזאת. העובדה שאורי אבנרי — ג׳ון פ. קנדי שלנו — לא יוכל אף פעם להגיע לעמדת מפתח והשפעה להם הוא ראוי, בשל איבונו של הבוחר הישרא־לי — היא טרגית ממש, ומהווה תעודת־עניות לכושר השיפוט של האזרח.

אלינוער

איזה ביזבוז משווע של אינטלקט, שיעור־קומה ומעוף.

אלינוער, חיפה

עולים חדשים — לא יצביעו

הרשו לי בבקשה להיכנס לתוך הוויכוח המעניין שבין אבנרי־השחור ואבנרי־הלבן (הנידון, העולם הזה 1679) בנקודה האחרו־נה שבה שואל השחור את הלבן:

איך אפשר להיות כל־כך אופטימי, אח־רי שרבע מיליון בוחרים חדשים הצביעו בדיוק כמו הזקנים?

באמת שאלה במקום! אבל קודם כל על השחור לשאול כמה שאלות אחרות. למשל: ממי בעצם מורכב הגוש הזה הנקרא בוח־רים חדשים?

אם נקח בחשבון שבממוצע נוספים לנו כל שנה 40 אלף עולים חדשים, שמהם הול־כים לקלפי, נאמר, 25 אלף בערך, הרי שמ־1965 עד ערב־הבחירות האחרונות נוספו כמאה אלף מצביעים שהם עולים חדשים — המהווים 40% מגוש המצביעים החדשים. זהו מיספר מצביעים היכול לקבוע גורלם של 10 מתוך 120 המנדטים לכנסת.

עולים אלה לא רק שלא מכירים את העולם הזה והשקפותיו, אלא שכנראה בקושי יודעים בכלל על כל מפלגה אחרת, מלבד מפלגת השילטון — אותה הם לומדים לה־כיר היטב דרך כל שלבי עלייתם, קליטתם, שיכונם ועבודתם בארץ. מובן מאליו ש־אנשים אלה קוראים בהתחלה רק את ה־עיתונים המנוקדים אומר ולמתחיל או העי־תונים הלועזיים, שכולם כאחד הם עיתוני המערך. התוצאה: הצבעתם עבור השקפות הזקנים היא כימעט אוטומאטית.

(המשך בעמוד 8)

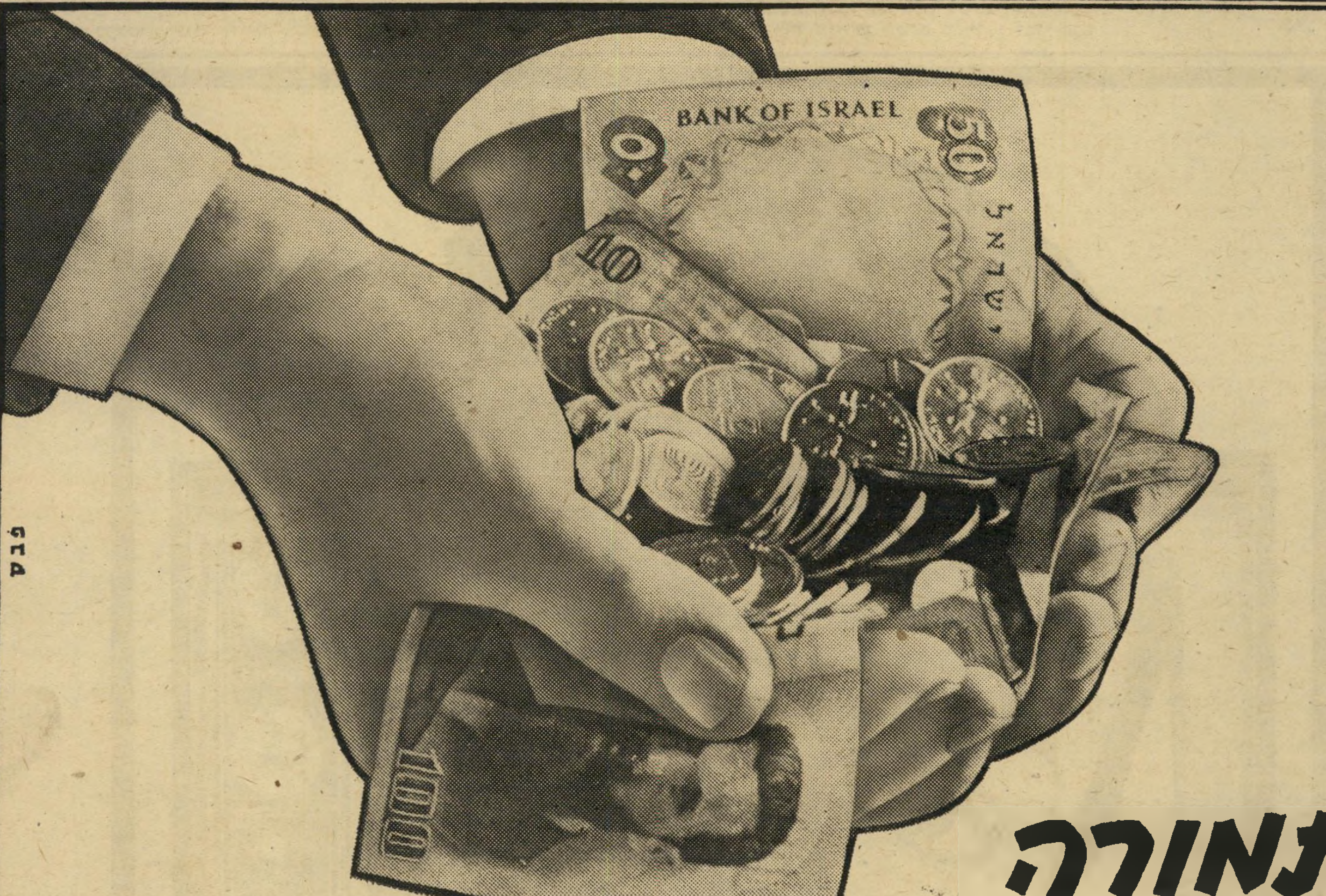

תמורה מלאה!

בקנותך מקלט טלויזיה „שאוב־לורנץ" תקבל תמורה מלאה עבור כספך, בשל השכלולים הרבים שהוכנסו בו. מספר גדול של פעולות אוטומטיות יוצר תמו־נה חדה, שקטה וקבועה. פעולות אוטו־מטיות אלה מסייעות להחלפת חום טבעית ויוצרות תנאים טרמיים אידי־אלים במקלט.

כתוצאה מזה אין התחממות הדדית יתירה של חלקים פנימיים ולכן המקלט שומר על אריכות ימים, וצורך מעט חשמל. בכל מקלט טלויזיה **„שאוב־לורנץ"** פועלות רק 5 מנורות, יתרת העבודה מבוצעת ע"י טרנזיסטורים יקרי ערך **(SILICIUM PLANAR)** וע"י דיודות.

SCHAUB-LORENZ

מכתבים

(המשך מעמוד 7)

המסקנה: יש להציע בכנסת השביעית הצעת־חוק שתמנע מעולים או מהגרים חד־שים מלהצביע לבחירות הבאות לכנסת ול־רשויות המקומיות אם לא הספיקו להימצא בארץ שנה אחת לפחות. וזאת — כדי לתת להם את האפשרות ההולמת לדעת לא רק ב ע ד מי הם נותנים את קולם ביום הב־חירות — אלא גם נ ג ד מה ונ ג ד מי.

גיל דגני, גבעתיים

מכתב השבוע

תביעה על
שעתיים אבודות

לכ׳ הנהלת שירות השידור הישראלית,

א.נ., כאזרח המחזיק מקלט־טלוויזיה, הנני נמצא במצב בלתי־נעים לדרוש מיכם פי־צויים. פירסמתם בכל העיתונים שיתקיימו שידורי טלוויזיה ביום 7.11.69 משעה 18.30 ועד שעה 23.00. על כן, התכוננתי לראות את כל התוכנית כפי שפורסמה.

לא רק שוויתרתי על פגישה חשיבה ועל עונג שבת, אלא שגם ביזבזתי את זמני בחיפוש אחרי קילקול במקלט (כי סבור הייתי שאי־קליטת התוכנית היא באשמת מקלטי). נוסף לזה עליתי על הגג בכדי לבדוק את האנטנה ונרטבתי כולי בגשם

ישבתי לפני מקלטי לסירוגין משעה 19.00 וקיבלתי כאבי־עיניים, כי ראיוני רק מסך בהיר מסנוור, ומאוחר יותר משבצות, קווים וכו׳, ושמעתי שריקה של 1000 הרץ שגרמה לי לצמרמורת, וזאת עד שעה 21.10.

על כל הנאמר לעיל אני דורש פיצוי של לא פחות מ־250.— ל״י.

יתר על כן, בתור מתמכר לתוכניות המצטיינות של הטלוויזיה הישראלית, נגרמה לי עוגמת־נפש, וכפיצוי לנ״ל אני דורש לא פחות מ־250.— ל״י נוספות.

כמונופול ורשות ממשלתית, אתם מחוייבים לספק את השרותים כפי שהובטחו על־ידכם מראש. כל האחריות לגבי הנזק הנפשי, הגופני והרוחני שנגרם לי על־ידי התנהגותכם הבלתי־אחראית ובלתי־מוסרית נופלת עליכם, כי לא היה כאן גורם של כוח עליון ולא היתה כל הצדקה לעכב את תחילת השידורים ביותר משעתיים וחצי (גם שופט בית־הדין העליון קבע שהשידור חייב היה להתקיים, לכל הפחות, ביום 7.11.69).

כדי להוכיח את רצוני הטוב, אסתפק בסכום פיצויים כללי של 317.45 ל״י, וזאת בתנאי שתעבירו אלי את הסך הנ״ל תוך 14 יום מקבלת מכתב רשום זה. אני שומר לעצמי את הזכות לדרוש יותר אם אהיה נאלץ להביא את העניין להכרעת בית־דין.

ה. רלף הלינגר, מהנדס, תל־אביב

תמו
ימי־הבחירות

תמו ימי הבחירות הסוערים / נעלמו מהרחוב האותיות של הפתקים / אלה שכסא תפסו לרווחה נושמים / הנשארים בחוץ בקושי פרצופם ברחוב מראים. // פסקו שידורי בחירות בראשון, שני, שלישי, רביעי וחמישי / ולכן מרשה לעצמה אמת לא לשדר ביום השביעי / והמפד״ל על עשר חתונות מרקד / ואפילו המערך לידו מתגמד. // ויערי זה השר בקול גדול זעק / אם גח״ל בממשלה ישב — הפיעל ישפל וינאק. / ויאמר: „לא אשב עם בגין לשולחן הממשלה / זה יהא אסון לשיכבה העמלה.// רק אחד מן הצד בשקט מחייך / ומדי פעם בדעתו ובזקנו הוא חוכך / אמנם רק בשני מנדטים הוא זכה / אך לכן אינו חייב לקנוניות להיכנע.

ארנון ברוך, תל־אביב

פרסום אריאלי/אבי־ישר • צילום שמאי פרי

מספר הטלפון שלי הוא 247255 ת״א

תוכל להתקשר אלי בכל עת, אל מחלקת השרות של „זניט", שם אני עובדת ✡ תפקידי הוא לקבל את ההזמנות לטכנאי השרות ולכוון אותם אל לקוחותינו — לכן אוכל להעיד בבטחון גמור על יעילותם, נאמנותם ומומחיותם של טכנאי „זניט" — העונים לכל קריאה תוך 24 שעות ✡ אגב, מספרי הטלפון של יתר מחלקות השירות שלנו הם: בירושלים — 52966, בחיפה — 64351 ובבאר־שבע — 4110.
✡ כדאי שתזכרו! „זניט" — מקלט מצויין, שרות נאמן.

ZENITH

האם ימשיכו תלמידי הגימנסיות במרד נגד המימסד - בו נכשלו הסטודנטים?

מאת

כתב „העולם הזה"

פארים

לקראת קיץ של דם!

חדר מואר־שמש ברובע ה־16 ה־מהודר של פאריס. חדר קטן, כיאה לבן הצעיר של המשפחה העשירה. על ה־קירות — כרזות המיכללה לאמנות של פאריס, שהוציאה פלאקאטים מהפכניים ב־מאי 1967, כרזות שהפכו למוצר מיסחרי רב־ביקוש. המיטה מכוסה שמיכה מכסי־קאית. מכסיקו נמצאת כאן באופנה, ככל יבשת דרום־אמריקה המהפכנית של צ׳ה גווארה.

על שולחן־הכתיבה הקטן — רובה־צייד. „הסטודנטים ביצעו הפיכה בעזרת אבני־הרחוב של הרובע הלאטיני," אומר לי מי־של, בן 16, בקול שקט ורציני. „אחר־כך באה העירייה וכיסתה את אבני־הרחוב ה־גותיות באספאלט. על כל צרה.

„למדנו אז את הלקח. אנחנו, תלמידי־הגימנסיה, נערוך את המהפכה שלנו עם נשק ביד. ואומנם. התחלנו לרכוש נשק."

רברבנות? מיקרה בודד? הגזמה? לאו דווקא.

ההכנות להתפוצצות ההמונית הבאה נע־רכות כבר עתה, בימים אלה, בליסה* של פאריס. שם, באין מפריע, מתארגנים ועדי־פעולה, לשם באים מרצים מכל הגוונים וה־כיוונים — החל בחברי השומר הצעיר ה־מתחכחים עם נציגי פתח ואפ״ף, ועד ל־מו״לים מהפכניים וחברי איגודים מיקצו־עיים המתארים את בעיות הפועל הצרפתי.

★ ★ ★

„לא נעשה כלום!"

הנהייה אל הגימנסיה היתה התוצאה הישירה החשובה ביותר של דיכוי מרד־הסטודנטים הצרפתי.

כי הסטודנטים ניכשלו. לא משום שהוכ־נסו לבתי־כלא במאות ובאלפים; לא משום שהזרים מביניהם, שהשתתפו במהומות, גור־שו מגבולות צרפת אחת ולתמיד.

אלא משום שגאוותם נשברה. הם ניסו להת־מרד במימסד — אולם המימסד היה הורי־הם שלהם, ששילמו את דמי־הלימוד באו־ניברסיטה עבורם. — וצרפת היא ארץ בה שולט האב על שפחתו ללא מיצרים.

מבחינה זו שורר בארץ פיאודליזם מוח־לט. האשה הצרפתיה זכתה רק לפני שנתיים לנהל חשבון־בנק נפרד, בלי זכות־התער־בות מצד בעלה. קודם לכן, היתה זקוקה לרשיון מיוחד בכתב מן הבעל.

הילדים בוגרים רק בגיל 21. עד אז — כלומר במשך כל התקופה בה הם סטודנטים או לומדים מיקצוע — הם נתונים, לשבט או לחסד, לרצונו של האב, הרואה את תפ־קידו כתפקיד עריץ חזק־זרוע אך טוב־לב.

מבחינה חוקית לא השתנה בינתיים הדבר. עתה, שכל צרפת נתונה במסע פירסומת אנטי־סמים ענק, מדברים על הצעת חוק שתאפשר לאמהות לשלוח את ילדיהן לבתי־סוהר — על־פי הצהרתן שהצעירים מש־תמשים בחשיש או במאריחואנה.

במצב עניינים זה, ברור שממשטר־המש־פחות נשאר, עד עצם היום הזה, הדבר ה־חשוב ביותר בכלכלת צרפת ובשדה־האמ־נויות.

„אדם לא מתקבל לעבודה משום שהוא מוכשר או בעל נסיון," אומר ז׳יל, מנהל צעיר בן 23, החולש על מיפעל־הרכבה של חלקי־חילוף. „הוא מתקבל, קודם־כל, משום שאביו, או דודו, או הדודן השני של סבו, הוא בעל קשרים ענפים. אחר־כך עליו להוכיח את עצמו. כיוון שאנחנו ארץ גדו־לה — ניתן לסלק את הבלתי־מוכשרים. מ־כאן שאין זו שיטה רעה כל־כך. היא מונעת את חדירתם של גורמים בלתי־רצויים לעמ־דות־המפתח של הכלכלה הצרפתית."

★ ★ ★

מהפכת־פתע?

כדור המהפכה עבר איפוא לידי תל־מידי הגימנסיה. ויש גם כל הסיכויים להתפרצות־פתע בצרפת.

לא מעמדית, במובן הישן של המילה. ה־ריבוד המעמדי מאורגן כה יפה, שהוא מנט־רל פעילות משותפת. ממש כפי שהקומו־ניסטים הרשמיים בגדו במרד הסטודנטים — למרות שאלה האחרונים קראו לפועלים, שוב ושוב, להצטרף אליהם — משום שהאינט־רסים האירגוניים הצרים שלהם היו לצד השקט והשלווה החברתית.

כך יימנע גם להבא כל סקטור מדוכא מלפעול, כשסקטור אחר פועל.

במצב־עניינים מעין זה פתוח השער ל־פעילות אנארכית, ספונטאנית, בלתי־אינטר־סנטית. תלמידי־התיכון, חסרי־הניסיון אך בעלי־הדיעות הערים, עשויים לפתוח באש, בפעם הבאה; והכוונה לאש של ממש. כי לדידם מהפיכה חברתית אינה סיסמה ריקה מתוכן.

אם כך יקרה, אין ספק שחלק נכבד מן הסטודנטים יצטרף גם הוא, מחוסר־ברירה. המפלגה הקומוניסטית, המארגנת תאים של 3—4 איש, ממש לקראת אפשרות מעין זו (בדומה ל„מיסגרת המקבילה" שאורגנה, לפ־ני נפילת צרפת, ע״י הקומוניסטים לקראת הכיבוש האפשרי) תעשה את הכל כדי לד־כא את המהומות הראשונות; אם לא יצלי־חו — יפעילו רשתות מקבילות אלו, כדי לדוג את המהפכה לצידם.

השילטון, כמובן, ער לאפשרויות הללו. הוא החדיר לכל גימנסיה מה שמכונה כאן סדרנים שריריים — בלשי־חרש המפקחים על המורים ועל התלמידים כאחת. יותר ממורה אחד פוטר, סתם כך, משום שהוא בעל גישה חופשית מדי, או דיעות נועזות במקצת.

גם ברובעי הסטודנטים מסתובבים ביט־ניקים ארוכי־שיער וסטודנטים שחורי־אפודה שאינם אלא סוכני־חרש של הסירטה.

אך כל אלה לא יעזרו, אם יימצא, במאי 1970, הניצוץ הספונטאני שיצית עוד מרד אחד. צרפת כולה מוכנה לכך. מבחינה אינ־טלקטואלית.

צרתה — או מזלה — של צרפת הוא רק בכך, שמעולם לא פרצו מהפכותיה לפי רצון העם. אלא שהעם נאלץ, שוב ושוב, להצטרף למהפכות שפרצו, כאילו מאליהן.

כן יקרה גם הפעם, אם אומנם יתעורר לפתע העולם — כדי לחזות במהפכת־מאי פאריסאית, שבהשוואה אליה ייראו מהו־מות־מאי של 1967 כמישחק־ילדים.

---

* גימנסיות

בעולם

כף־קנדי

אפולו 12

שיגורה, בצהרי יום־השישי האחרון, של אפולו 12 בדרכה לירח, היה שונה בתכלית, מבחינת התגובה שעורר בלב מיליונים ב־רחבי־תבל, מזה של אפולו 11. אמנם ב־כף־קנדי היה המתח לא פחות מאשר לפני חמישה חודשים, אולם בעיני האיש הממוצע הפך כבר כיבוש־הירח לעובדה: הרחבת ראש־החץ שנכבש, באמצעות אפולו 12, וה־חלליות שיבואו אחריה, היא עתה לגביו כותרת רגילה בעיתון, נעדרת כל תחושת־חווייה של עשיית־היסטוריה.

כל זאת — בתנאי שהמסע יתנהל בש־לום. רק אם תארע תקלה, וסכנה תאיים על חיי האסטרונאוטים, יחזרו המיליונים וייצמדו אל המקלטים, חרדים ומתפללים ל־שלומם.

רק אז ייזכרו, שהשלושה שם בחוץ, ב־חלל האפל והקר, מסכנים את חייהם למען עתיד הגזע האנושי כולו.

קניה

גורלו של כוכב

זוכרים את הסרט הנוגע־ללב לחופש נול־דה, אודות זוג גורי־אריות שגודלו על־ידי הסופרת ג׳וי אדמסון ובעלה ג׳ורג׳?

השבוע נתגלה גיבור הסרט, האריה בוי, בג׳ונגל בקניה, כשהוא פצוע קשות ומזה־רעב. לדברי מנהל הפארקים הלאומיים של קניה, פרז אולינדו, נגרמו פציעותיו של־האריה מפרסותיו של תאו־בר, אותו ניסה כנראה האריה לתקוף לארוחתו.

התרבות המגוונת. בוי שוחרר מביתם של הזוג אדמסון והושב לחיי־דפרא בשנת 1965. מאז הוא נראה על־ידי צחתות ה־פארקים הלאומיים רק לעיתים רחוקות, מ־עולם לא ניסה לחדש מגע עם בני־אדם. אולם כאשר הוזעק אליו ג׳ורג׳ אדמסון, לאחר פציעתו, הירשה לו בוי לקרב אליו ואף להוציא מפניו קוץ ענק. בעקבות כך יכלו שני הווטרינרים שנקראו למקום לקרב

(המשך בעמוד 10)

בעולם

(המשך מעמוד 9)

אליו, ולבצע את הניתוח בביטנו ובאחת מרגליו.

עתה מחלים בוי בהשגחתם — כמובן — של האדמסונים. לדברי מקורבים, הם חשים עצמם אשמים על פציעתו, שכן הם האחראים לכך שגדל בתנאי־חממה ולא הצליח להסתגל כיאות לחיים בחוץ — החופשיים, אך האכזריים כל־כך.

ארצות־הברית

הכוח הסגול

כל אחד שמע על הכוח השחור, הנלחם באמריקה לשיוויון־זכויות הכושים. אך רק בסן־פראנציסקו ובגריניץ' וילג' שבניו־יורק שמעו על הכוח הסגול — תנועת ההתנגדות ההמונית של ההומוסכסואלים.

אין זו בדיחה. הכוח הסגול קיים ופעיל מאוד. לא מכבר אירגן שורה של הפגנות עם בכיכר ואשינגטון, מרכז הגריניץ' וילג' של ההיפ״ס והביטניקים. כ־500 גברים ונשים צעדו, מחובקים — גברים עם גברים ונשים עם נשים — תחת כרזה הנושאת שני סימלי־זכרות משולבים.

בהפגנה אחרת, שנערכה זמן קצר לאחר מכן, נערכה חתונה סימלית בין שני גברים, כשהכוהן־כביכול המשיא אותם אינו אלא לואיס אבולאפיה, ההיפי היהודי שהגיש מועמדותו לתפקיד נשיא ארצות־הברית וניהל מסע־בחירות כשהוא מצטלם עירום ובחברת מזכירתו העירומה.

„אנחנו רוצים שיכירו בנו כבמיעוט בעל זכויות!" קראו הנואמים. „שהמשטרה תפסיק לרדוף אחרינו, תפסיק לשלוח לנו שוטרים מחופשים למתרוממים, תפסיק לקדוח אשנבי־הצצה בתיקרות בתי־השימוש הציבוריים של הרובע!"

במיטה — חופש. באנגליה אישר הפארלמנט, לא מכבר, חוק המתיר יחסים

זוג הומואים מתחתנים
„גם לנו יש זכויות..."

הומוסכסואליים בין מבוגרים המסכימים לכך. באמריקה מוסיפים לראות בהומו פושע ונוכל — ותוך־כדי־כך הופכים אותו לכזה.

ההומואים מגיבים על־כך במרץ־נעורים אמריקאי טיפוסי. הם ייסדו, זה לא מכבר, אירגון מיקצועי משלהם: אגודת מאטאשין, שמתפקידה להגיש סעד משפטי ולהפיץ ספרות הסברה בין החברים. בספרות זו ובנאומי־המחאה המושמעים בהפגנות הכוח־הסגול מביאים אנשי אגודת מאטאשין דוגמאות היסטוריות רבות של אישי־שם היו הומוסכסואליים. ביניהם: סוקראטס, מיכאל אנג'לו, המשורר וולט ויטמן והמצביא הכובש הבריטי ריצ'ארד לב־הארי.

טוען מארטי רובינסון, יושב־ראש האגודה: „בהתחלה, יתייחסו להפגנות שלנו כאל בדיחה מוצלחת. אחר־כך יתחכחו איתנו. ולבסוף — יש סיכויים שגם יכירו בנו כבמיעוט בעל־זכויות.

„ככלות הכל — מה איכפת לחוק מה שאנחנו עושים במיטה שלנו? הגיע הזמן שגם אלה הלובשים חולצות סגולות או ציבעוניות ייהנו מאותן הזכויות שיש לאלה שמתגאים בעורם הלבן, הצהוב או השחור."

פרסום ד"ר יעקבסון

הנדון:

האיש שלהם

המיפקדה הראשית של אירגון אל־פתח התכנסה אי־שם בארץ ערבית מסויימת. את הישיבה ניהל יאסיר עראפאת.

„יא איחוואני," הוא פתח את דבריו, „ישיבה מיוחדת זו נקראה באופן בהול לאור התפתחות חשובה מאוד.

„הצלחנו סוף־סוף לבצע דבר שהקדשנו לו מאמצים רבים. החדרנו את אחד מאנשינו לתפקיד מרכזי ביותר במנגנון הממשלה הציונית.

„השבוע נמסר לי כי האיש שלנו בירושלים הגיע לעמדה המאפשרת לו להשפיע מעתה באופן מכריע על כיוון המדיניות הישראלית בכל השטחים.

„מטרת הישיבה היא לקבוע אילו הנחיות לתת לאיש זה.

„אני מבקש מכל האחים הנוכחים להביע את דעתם בעניין זה, איש־איש לפי צרכי השטח שהוא מופקד עליו."

★ ★ ★

השימחה הכללית, בה נתקבלו דבריו של עראפאת, פינתה במהרה את מקומה למחשבה קדחתנית. איש מן הנוכחים לא חשב מעולם על הבעיה מזוית כזו.

הראשון שהרים את ידו היה הממונה על מאבק אל־פתח בארצות־ערב.

„לדעתי, התפקיד הראשון שלנו הוא להשתלט על העולם הערבי," אמר. „לפי שעה, מלחמתנו באוייב הציוני היא רק מכשיר כדי להפיל את ממשלות־ערב הריאקציוניות, וגם אלה המתיימרות להיות מהפכניות.

„זה קשה מאוד, כל עוד יש להמוני הערבים האשלייה שייתכן פיתרון פוליטי, בעיקבות החלטת מועצת־הביטחון, ימח שמה. צריכים להרוס את האשלייה הזאת, כדי להשמיט את הקרקע מתחת לרגליו של עבד־אל־נאצר ושאר הבוגדים המוכנים לעשות הסדר עם האוייב.

„לכן אני מציע כי האיש שלנו בירושלים ישתדל לשכנע את ממשלת־ישראל לדחות את החלטת מועצת הביטחון."

עראפאת עיין בניירות שלו. „זה בסדר," אמר, „האיש שלנו כבר עשה זאת. מפלגתה של ראש הממשלה הציונית הכריזה שהיא לא תזתר על איזור ירושלים, רמת הגולן, רצועת עזה, מיזרח סיני ושארם־אל־שייך, אפילו תמורת שלום."

„מצויין," קרא חבר המיפקדה. „זה מבטיח לנו את הנצחון בארצות ערב!"

★ ★ ★

השני שהרים את ידו היה חבר־מיפקדה האחראי על הפעולה המדינית בשטחים המוחזקים על־ידי ישראל.

„יא אחי," אמר, „אני פוחד פחד־מוות שמישהו בישראל יחליט פיתאום להסתדר עם אחינו הפלסטיניים באיזור הכבוש.

„יש בישראל כל מיני טיפוסים מסוכנים, הדורשים מן הממשלה הציונית להכיר בקיום העם הפלסטיני ולהציע לעזור לו בהקמת מדינה פלסטינית חופשית.

„זה יהיה אסון! אם המוני הפלאחים בשטחים המוחזקים, ושאר אחינו בנאבלוס ובחברון, ישתכנעו שהם יכולים להשתחרר מעול הכובש הציוני, ללא המשך המאבק שלנו — הם יפנו לנו עורף. אנחנו נהיה מחוסלים..."

„אז מה אתה רוצה?" הפסיקו עראפאת.

„אני רוצה שהאיש שלנו בירושלים ישכנע את ממשלת־ישראל שלא תכיר בשום פנים בקיום העם הפלסטיני."

„אני מצטרף לבקשה זו," אמר חבר המיפקדה הממונה על התעמולה באירופה המערבית ובאמריקה. „לנו הולך טוב מאוד. דעת־הקהל מתחילה להטות לנו אוזן. הסטודנטים עוברים אלינו בהמוניהם בכל אוניברסיטות אירופה ואמריקה. העיתונות מקדישה עכשיו עמודים שלמים למאבקנו, כמו שהקדישו פעם לטרוריסטים הציוניים.

„כל זה יכול להיגמר בן לילה, אם תציע הממשלה הציונית להכיר בזכויות העם הפלסטיני. דעת הקהל תתחיל שוב לחבב את ישראל.

„לכן גם אני מציע שהאיש שלנו בירושלים יתן לעניין זה עדיפות עליונה. לא להכיר בשום פנים בעם הפלסטיני, ולא להציע לו שום הצעות המתקבלות על הדעת."

עראפאת עיין שוב בניירות שלפניו.

„אין לכם מה לדאוג," אמר, „האיש שלנו כבר סידר את זה.

„לפני כמה ימים יצאה הוראה רשמית מטעם משרד־החוץ הציוני לכל השגרירויות הישראליות בעולם, האוסרת עליהן אפילו להזכיר את השם פלסטין. אתם יכולים להיות בטוחים לגמרי ששום דיפלומט ישראלי לא ירמוז אפילו שישראל מוכנה להכיר בפלסטינים."

„אל־חמד־אללה," הפליטו שני חברי־המיפקדה.

★ ★ ★

חבר־המיפקדה הממונה על המיבצעים המזויינים בשטחים הכבושים הימהם בחוסר־סבלנות.

„תסלחו לי, איחואני," הרים את קולו, „אבל כל מה שאמרתם זה עניינים של מה־בכך.

„בשבילנו קובע רק דבר אחד ויחידי: המאבק המזויין בפלסטין.

„במשך שנתיים דפקו אותנו הציונים הארורים האלה.

„אנחנו זקוקים לעזרת האוכלוסייה בשטחים. אנחנו זקוקים לטירונים. למיקלט. לעזרה רפואית. לאלף ואחת הצורות שבה צריכה אוכלוסייה אזרחית לעזור ללוחמים.

„במשך שנתיים היה קשה לנו להשיג את זה. הביונים הערמומיים האלה לא איפשרו לנו ליצור את האווירה הנכונה.

„גשרים פתוחים. חופש האזנה לרדיו. חופש תנועה. מיסחר חופשי. עבודה. בתנאים כאלה אי־אפשר ליצור אווירה מהפכנית.

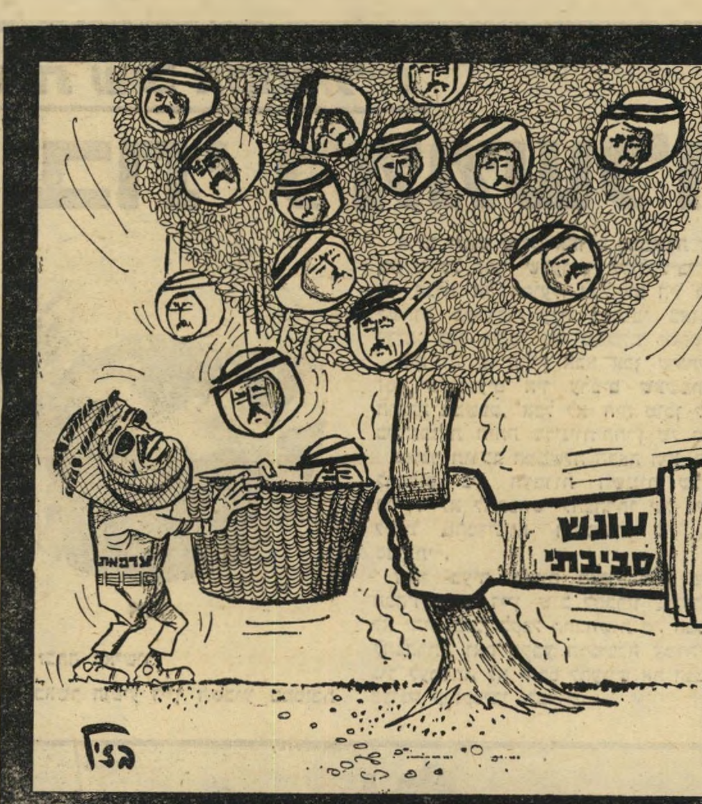

„אני רוצה לראות פעולות תגמול! אני רוצה לראות עונשים קולקטיביים. אני רוצה לראות מעשים שיציתו את אש הנקמה בלבבות הנוער שלנו ברמאללה ובעזה! אני רוצה לראות זעקות של זעם, התמרמרות, התקוממות!

„אני רוצה שהציונים הארורים האלה יתנהגו כמו הנאצים באירופה! רק כך תקום תנועת התנגדות הראויה לשמה!"

„באופן ממשי, מה באופן ממשי?" שאל עראפאת.

„אני רוצה לראות מעשים שיפגעו בשכונות שלמות, כתגמול על מעשים של יחידים. אני רוצה שכל מעשה של לוחם אחד שלנו יביא לכך שמאות משפחות יסבלו, ייהרסו, יאבדו את הכל.

„רק כך נשיג שכל המשפחות האלה ישנאו את הציונים שינאה לוהטת. שבניהם יצטרפו לשורותינו. שבנותיהם תעזורנה לנו בכל מעשינו.

„כך זה היה בכל מקום אחר. כל מישטר כיבוש עשה את זה. גם אנחנו זקוקים לזה."

עראפאת לא הסתיר את חיוכו.

„יש לנו חדשות בשבילך," אמר. „האיש שלנו בירושלים כבר השיג את זה."

מהההההה?!" קראו כמה חברי־המיפקדה במקהלה.

„משה דיין ההיט ז'ל שיטה חדשה של עונשים קולקטיביים. זה נקרא 'הטלת האחריות על הסביבה'.

„זה כבר קרה בחלחול ובעזה. מעתה זה יקרה בכל מקום."

„יבורך אללה," מילמל האחראי על השטחים. „יום הנצחון קרוב!"

★ ★ ★

קציו־המיבצעים תופף באצבעותיו על השולחן.

„כל זה אינו מספיק, צעק. „זו התחלה טובה, אבל לא מספיק.

„תגיד לאיש שלנו בירושלים: לענות כל לוחם שלנו, אמיתי או מדומה. לאנוס כל בחורה פלסטינית."

גבר שחרחר בעל מישקפי־שמש, שישב בפינה, מבלי להניד עפעף, חייך.

„אחים," אמר, „אתם משלים את עצמכם. רק דבר אחד יעזור באמת: עונש־מוות.

„נכון, מאות מחברינו הגיבורים כבר נהרגו. אבל הם נהרגו במלחמה.

„מה שאנחנו צריכים זה גיבורים שימותו על עץ־התלייה. גיבורים שיעמדו במישפט, שיידונו למוות, שירתקו את תשומת־לב העולם, שייערכו למענם הפגנות מסביב לכדור־הארץ, כמו נגד מלחמת ויאט־נאם באמריקה. הפגנות של מאות אלפים.

„כל לוחם שלנו צריך לדעת שאם ייתפס, ייתלה. רק כך נביא לכך שכל לוחם שלנו יילחם עד טיפת־הדם האחרונה, ויקח עימו כמה חיילים ציוניים.

„אני רוצה שתמונות גיבורינו התלויים יתנוססו על קירות כל בתי־הספר מבגדאד עד קזבלנקה. שמיליוני צעירים ערביים יתעוררו בכל בוקר ויישבעו לעצמם: אנחנו רוצים להיות כמוהם!

„לוחם אחד שלנו, שיעלה לגרדום, שווה לנו יותר ממאה בתים מפוצצים, יותר מאלף נאומים של משה דיין ומנחם בגין.

„אנא, יא יאסיר, תן הוראה לאיש שלנו בירושלים לשדל את הממשלה הציונית להנהיג סוף־סוף את עונש־המוות!"

עראפאת היסס. „איני יודע אם זה אפשר. הציונים האלה אינם מטומטמים. הם די חכמים. הם לא יעשו דבר כל־כך אידיוטי. אם האיש שלנו יציע דבר כזה, הם עוד יחשדו בו שהוא סוכן שלנו."

★ ★ ★

כמה אנשים התחילו לצחוק, אבל השתתקו.

„בכל זאת," הירהר עראפאת בקול רם, „אולי זה בכל זאת אפשרי. צריכים לנסות. האיש שלנו בירושלים הוא כימעט כל־יכול."

הגבר השחרחר, בעל מישקפי־השמש הכהים, התפרץ לדבריו:

„אתה רוצה להגיד שזה ———!"

דממה של תדהמה השתררה בחדר.

„אני מבקש מכם, יא איחוואני," קרא עראפאת בהתרגשות, „אל תזכירו כאן שמות! האוייב מאזין."

מאת אורי אבנרי

במדינה

העם

מגזע הנפילים

דווקא בשעה שנדמה היה כי הפירוד וחילוקי־הדיעות מערערים לא רק את ממשלת הליכוד הלאומי אלא גם את התדמית של אחדות העם, אחרי מלחמת בחירות וערב כינוסה של הכנסת השביעית, התאחד העם סביב דמות אחת, ולוא גם לתקופה קצרה.

האיש לא היה מנהיג ולא נושא־דגל. אבל כאשר מצא השבוע ראש העיר רמת־גן, אברהם קריניצי, את מותו בתאונת־דרכים קטלנית ליד חיפה, אפפו תדהמה ויגון לא רק את תושבי עירו, אלא את ישראל כולה.

דמות פטריארכלית. מה עשה את הישיש בן ה־83 לאהוד ונערץ כל כך, גם על יריביו הפוליטיים וגם על אלה שלא באו עמו מעולם במגע ישיר?

הסוציולוגים והפסיכולוגים יסבירו זאת ודאי בכך שאישיותו של אברהם קריניצי היותה אבטיפוס של הדמות הפטריארכלית, שריד לתקופה שעברה ואינה קיימת עוד, אך הכמיהה אליה נותרה עדיין בתת־ההכרה של ההמון.

קריניצי היה אמנם כזה. הוא עמד בניגוד מוחלט לדמותו של איש־ציבור מודרני. אבל הוא היה אישיות סמכותית שסמכותה יצאה מקרבה ולא מהסמכויות הפורמאליות ש־הוענקו לה. מגושם בתנועתו, מחוספס בדי־בורו, אנטי־דמוקראט בשלטונו למרות ש־נבחר בבחירות דמוקרטיות, הצליח להגיע להישגים ששום פרנס ציבור בעולם המודר־ני לא הגיע אליהם: בחירה במשך 43 שנים רצופות לעמידה בראש העיר הרביעית בגד־לה במדינת ישראל.

• **האיש שבנה עיר.** למרות גילו המופלג הצטיין אברהם קריניצי בכוח זכרון נדיר, בכושר התפלמסות, במרץ, במעוף ובדמיון שאינם מצויים אצל עסקנים צעירים ממנו ב־50 שנה.

הוא היה עתיר־נכסים וימני בדיעותיו אך היה יותר עממי וחברותי מכל מנהיגי הפוע־לים המצויים. הוא היה חולה־פירסומת־עצ־מית אך יותר גלוי־לב ורחב־לב מכל הצבו־עים הרודפים פירסומת בהסתר. הוא נשמע כבד־דיבור, אך היה חריף לשון יותר מכל נואם מקצועי.

אך יותר מכל, חרף כל מגרעותיו, הצליח בזכות אחת: הוא ידע לבנות ולנהל עיר. קריניצי הפך את רמת־גן לסמל של עיר מתוקנת שראשיה פועלים למען תושביה.

כשעלה אברהם קרינצי לארץ נדמה היה שהוא ימנה על ראשי מחנה הפועלים. הוא היה אחד מפעילי „פועלי ציון" וממארגני שביתת פועלי היקב בראשון־לציון — שבי־תה שבזכותה התפרסם דווקא דוד בן־גוריון.

אולם הוא שינה את דרכו הפוליטית לאחר שיצא למצרים לחפש עבודה בבית־חרו־שת לרהיטים. כשחזר לארץ לא מצא עבודה במקצועו, חזר לעיירת מולדתו גרודנה כדי להתגייס לשירות צבאי בצבא הצאר.

להפתעתו הוא שוחרר משירות צבאי אחרי שהרופא הצבאי קבע שהוא נגוע במחלה מסוכנת. מאוחר יותר הסתבר שאיזה קריני־צי אחר שיחד את הרופא הצבאי, ששיחרר בטעות את אברהם קריניצי משירות. הוא חזר ארצה, הקים בית־חרושת לרהיטים, וכש־הפך מעובד למעביד שינה את השקפת עולמו.

הלוויה ממלכתית. הלוויתו של אבר־הם קריניצי, שנקבר בפארק הלאומי ב־רמת־גן, כפי שביקש בצוואתו, הפכה ל־הלוייה ממלכתית. אזרחי ישראל ידעו לחלק את הכבוד הראוי לאיש־ציבור גא, אמיץ, נאמן לעצמו — תכונות נדירות כיום — שנגדע בגיל 83 בשיא הקאריירה שלו.

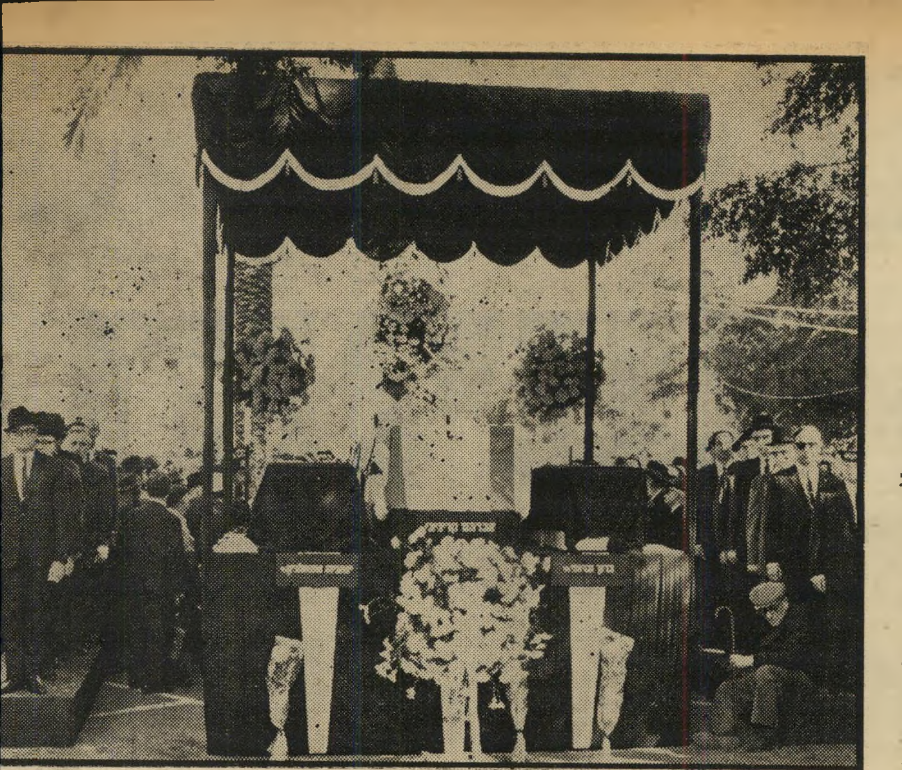

ארונותיהם של אברהם קריניצי, חתנו ונהגו בכיכר ביאליק ברמת־גן

ראש־הממשלה

ברכת בלעם

בניגוד למה שנראה לאזרחי ישראל, אין בעית המזרח התיכון הבעיה המעסיקה ביו־תר את עמי העולם. זו בעיה חשובה, מסובכת ומסעירה, אולם הבעיה המרכזית המאיימת על שלום העולם היא מלחמת וייטנאם ולא המלחמה הישראלית־ערבית, ש־היא שניה בחשיבותה.

לפיכך מתחלק העולם כיום לשניים: אלה התומכים בהמשך המלחמה בווייטנאם ואלה התובעים את חיסולה. ההתנגדות למלחמה בווייטנאם הפכה לסמלם של שוחרי השלום והליברלים לא רק ברחבי העולם, אלא בתוך ארצות־הברית עצמה, שם מתעצמת והולכת תנועת ההתקוממות ההמונית נגד המלחמה, שרק בסוף השבוע באה לידי ביטוי במצעד המוראטוריום בוואשינגטון.

ישראל נמנעה עד כה מלנקוט עמדה רש־מית בנקודת מחלוקת עולמית זו. השבוע נודע כי ישראל התיצבה לצד מחנה מצדדי המלחמה בווייטנאם, המזוהים עם נשיא אר־צות־הברית ריצ'ארד ניכסון. בתום הפגנת המוראטוריום בוואשינגטון, פירסם משרד־החוץ האמריקאי מברק־ברכה ששלחה ראש הממשלה גולדה מאיר לנשיא ניכסון אחרי נאומו על בעיית וייטנאם בתחילת החודש, שעורר תגובות שליליות והדים נזעמים ב־קרב שוללי המלחמה.

„ראש הממשלה מבקשת לברך את הנשיא על הנאום רב־המשמעות שלו, ומביעה את תקותה כי יצליח במהרה להבי״א שלום ב־וייטנאם. נאום הנשיא מכיל הרבה ממה שמעודד ומחזק מדינות קטנות שוחרות שלום בעולם כולו..." נאמר במברק.

היה זה רק טבעי שהפרשנים האמריק־אים המצדדים במדיניות ניכסון יעלו על נס את מברקה של גולדה. ספק אם מברקה של גולדה יעלה את קרנו של ניכסון, אולם דבר אחד ברור — את קרנה של ישראל הוא יוריד דווקא בקרב המחנה שאת נפשותיו היא מנסה לרכוש.

בניגוד לבלעם שבא לקלל ויצא מברך, באה גולדה לברך ויצאה מקללת — את [illegible] ישראל בעולם [illegible]

פרישת משה דיין נעשית שוב אקטואלית

עונש סביבתי לממשלה

משלתה החדשה של גולדה מאיר טרם נולדה והרכבה הצפוי עדיין לא נראה באופק, אבל כבר עתה ברור שאם תצליח גולדה מאיר להרכיב ממשלת קואלי־ציה רחבה או ממשלת ליכוד לאומי, תיולד ממשלה זו במזל של משבר.

המשבר הממשלתי של הממשלה החדשה נו־לד עוד לפני שהורכבה הממשלה. לכאורה, מה שמעכב את הרכבת הממשלה הוא הני־גוד הקטבי בין עמדות מפ״ם וגח״ל המיוע־דות להיכלל בה. מפ״ם הודיעה בצורה אולטימטיבית כי לא תכנס לממשלה בה ישותף גח״ל בחלוקת תיקים ושקוי־היסוד שלה לא יהיו זהים לקוי היסוד של ממשלת הליכוד היוצאת. גח״ל מודיע מצידו כי הוא עומד על הכללת „סעיף התנחלות בשטחים" בקוי־היסוד של הממשלה החדשה, תביעה שזכתה בתמיכת אנשי רפ״י במערך.

לא ברור כיצד תצליח ועדת ה־16 הבינ־מפלגתית שנקבעה להרכבת הקואליציה לפ־שר בין העמדות הבלתי ניתנות לגישור. אולם ברור כבר עתה כי גולדה מאיר תע־דיף את שיתוף גח״ל בממשלה, אפילו אם יעלה הדבר במחיר פרישת מפ״ם.

אולם המשבר המאיים על הממשלה החד־שה עלול להיולד לא בין שותפי הקואליציה אלא בתוך המערך עצמו. גרם אותו שר־הבטחון משה דיין.

★ ★ ★

מתי שותק אבן?

כאשר הפעיל שר־הבטחון לאחרונה את מדיניות ההענשה הקולקטיבית ב־שטחים המוחזקים, לפיה פוצצו עשרות בתים בחלחול ורחוב שלם נהרס בעזה, הוא לא עשה זאת על דעת עצמו. אין ספק שמדי־ניות זו זכתה באישור

אבן

אולם כאשר הופיע דיין השבוע במסיבת עתונאים והכריז רשמית על מדיניות של „הענשה סביבתית", ספק אם הוא קיבל ממישהו את הרשות להכריז על כך.

התגובות הבינלאומיות השליליות בהן זכ־תה מדיניות ההענשה הסביבתית מהפראבדה המוסקבאי ועד הטיימס הלונדוני, ודאי שלא הטרידו את משה דיין. נראה שהוא סבור, בגלוי לב האפייני לו, שאם מפעילים מדי־ניות זו אין כל טעם שלא להסביר אותה.

אולם ישנם שרים אחרים בממשלה שישבו בשקט כל זמן שהעונש הקולקטיבי הוצא מן הכוח אל הפועל, אבל לא היו מוכנים לשתוק כשהוכרז עליו בפומבי באוזני ה־עולם, כקו רשמי של ממשלת ישראל.

היה זה שר־החוץ אבא אבן ששתק כל זמן שהנפגעים היו ערבים שאשמתם לא הוכחה במשפט, אבל לא היה מוכן לשתוק כשהנפגעת היתה מדיניות־החוץ של ישראל.

כאשר תורכב הממשלה הבאה היא תצטרך להחליט בין העמדות השונות של אבן ודיין: לא להתכחש להצהרתו של דיין או לסגת מהמדיניות המוצהרת של „עונש סביבתי".

זוהי בעיה עדינה מאוד, כיון שהפעם הבהיר משה דיין שוב לחבריו במערך כי לא יהיה מוכן לקבל התכחשות של הממשלה להצהרתו, ואם תקבע הממשלה עמדה בני־גוד לעמדתו, לא יהסס להעניש את הממשלה בעונש קולקטיבי ולפרוש.

עונש סביבתי בעזה

גולדה מאיר אינה יכולה להרשות לעצ־מה, לא בממשלה הנוכחית ולא בממשלה הבאה, את פרישתו של משה דיין, העשויה למוטט את הקואליציה שתקים. משום כך, אחרי שתחתוך ותחליט בין מפ״ם לגח״ל, יעמוד בפני גולדה מבצע נוסף, קשה פי כמה: לחתוך בין דיין ואבן, או למצוא נוסח שישביע את הנץ וישאיר את היונה שלימה.

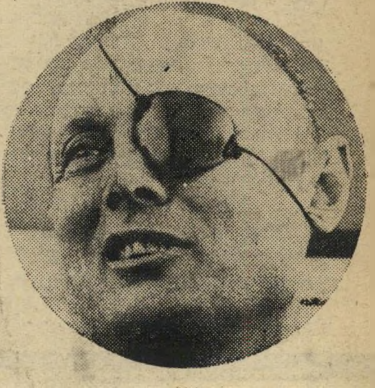

דיין

תדהמה זקן חברי־הכנסת הנוכחים בישיבה, יצחק־מאיר לוין (עומד), נשיא המדינה (שני מימין) ומזכיר הכנסת, חיים ליאור, פונים בתדהמה לעבר שלום כהן, כשזה הציע את אורי אבנרי לתפקיד יו״ר הכנסת. כולם התפרצו בקריאות זעם ובוז.

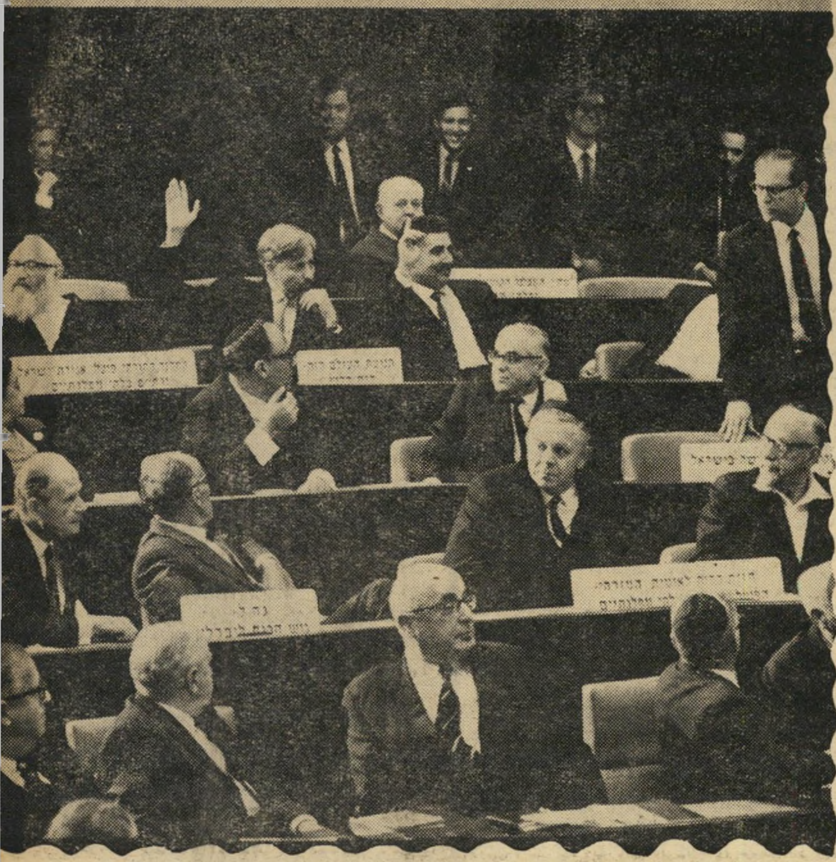

2 מול 118 שלום כהן ואורי אבנרי מרימים את ידיהם כדי להצביע בעד ההצעה ההפגנתית לבחור באבנרי ליו״ר הכנסת — הצעה שבאה למחות נגד מינוי עסקן מפלגתי לתפקיד הרם. על פני שכניהם מצטיירות אפתעה ורוגז.

אוברטורה לשביעית

המעשה הראשון של הכנסת השביעית כבר קבע את דמותה: מע״י כפתה עליה את בחירתו של עסקן־מפלגה אפור וממושמע כיו״ר הכנסת. יו״ר הכנסת הוא בעל סמכויות עצומות. הוא גם דמות ממלכתית, ממלא־מקומו של הנשיא. התפקיד נמסר לראובן ברקת — בלי ויכוח מצד רוב חברי הבית.

ההנהגות כל המפלגות באותו רגע קבעה אף היא את דמות הכנסת השביעית. גח״ל נמנעה מהצבעה, כטכסיס של מקח־וממכר קואליציוני, אך מיהרה — בפי יוחנן באדר — להודיע שהיא דווקא מחבבת מאד את האיש.

שרידיו של המרכז החופשי, שהנמיך את קומתו ואת קולו מאז טען שהוא „האופוזיציה היחידה במדינה", הצביעו בעד ברקת. הרשימה הממלכתית נמנעה מהצבעה, אך לא טרחה לנמק מדוע. כך נהג גם ד״ר משה סנה.

היחידים שמחו נגד הבחירה השרירותית היו אנשי הכוח החדש. קבע שלום כהן, בנאומו הראשון מעל הדוכן: „מאחר שהסיעה הגדולה ביותר הציגה מועמד בלתי־סביר, ומאחר שהמפלגות האחרות לא הציגו מועמד משלהן, ומאחר שאין בכוונתן להסתפק בהימנעות מהצבעה, אין לנו ברירה אלא להציג מועמד משלנו. סיעת העולם הזה — כוח חדש מציעה את חבר־הכנסת אורי אבנרי..."

הבית התפוצץ בקריאות זעם ולעג. אך על־ידי אקט הפגנתי זה קבע הכוח החדש כבר ברגעים הראשונים של הכנסת השביעית שהוא ישמש בה כאופוזיציה ממשית, שתנצל כל הזדמנות כדי להתריע נגד שרירות עסקני המנגנון השולטים בה.

★ ★ ★

לא היתה זאת הפעם הראשונה באותה ישיבה שבה נשמע קול הכוח החדש.

אחרי דבריו החגיגיים של נשיא המדינה, הוזמן לכס היו״ר „זקן חברי הכנסת הנוכחים". ניסוח זה בא לרמוז על העובדה שזקן חברי־הכנסת, דויד בן־גוריון, סירב להופיע. במקומו נמסר התפקיד לאיצ׳ה־מאיר לוין, מנהיג אגודת־ישראל הקשיש.

לוין מדבר עברית אשכנזית, הדומה ליידיש, שכמעט אי־אפשר להבינה. (סדרני הכנסת רגילים לשאול, בהלצה: „האם יהיה תרגום?"). מעטים טרחו להקשיב לנאום הפתיחה הארוך שלו, עד שנסתבר לפתע שהוא מנצל את המעמד כדי לשאת נאום־תעמולה מפלגתי מובהק על שאבעס ונגד החלטת בית־המשפט בעניין הטלוויזיה. הוא אף תקף את שופטי בית־המשפט העליון, וביניהם השופט ברנזון, שישבו ביציע.

זה היה יותר מדי. אורי אבנרי קפץ ממקומו, קרא: „אדוני היושב־ראש!" וכשזה לא עזר, קרא: „אני מוחה נגד ניצול מעמד חגיגי זה לתעמולה מפלגתית!" קמה מהומה, אנשי אגודת־ישראל צרחו במלוא גרונותיהם. אך לפחות נקבע כי ניצול מחפיר כזה לא יישאר בכנסת השביעית ללא תגובה בו במקום.

כל אותו זמן שמחו אנשי אגודת־ישראל להצטלם על־ידי המצלמות המזמזמות של הטלוויזיה המקוללת, ששלטה בישיבת הפתיחה.

★ ★ ★

המחאה השלישית, ושוב בפי הכוח החדש, באה כשהגיש משה ברעם, הקומיסאר של המערך, את הצעת ההרכב של „הוועדה המסדרת" — 27 חברים, ממע״י ועד אגודת־ישראל, בלי שום ייצוג לסיעות אופוזיציה. אלה הוזמנו רק כ„משקיפים".

שוב קם אורי אבנרי, כדי להתריע במילים חריפות נגד המעשה. „זהו אות לבאות... אנו עדים לחידוש הקנוניה בין מע״י וגח״ל, שהטילה את צילה על כל ימי הכנסת השישית... זהו נסיון נפסד לחסל מראש את אפשרויות האופוזיציה..." הוא הציע לצרף לוועדה חמישה חברים נוספים — אחד לכל סיעה שקופחה.

ההצעה נדחתה — ושוב ברוב עצום של מפלגות המימסד, ממפ״ם ועד חרות.

היתה זאת התחלה עגומה למדי של הכנסת השביעית. למרות שיש בה כארבעים חברים חדשים, נדמה שרמתה לא תעלה. הנכנסים הם ברובם אנשי־מפלגה נכנעים, שאין לצפות מהם התמרדות ועצמאות. אנשי־המנגנון שולטים בכנסת מס׳ 7 כמו במס׳ 6.

הדבר לא מנע מן הוותיקים, שבאו להיפרד, לגלות סימנים של נוסטלגיה עצובה. חלק מן ה„מחוסלים", כמו שולמית אלוני, לא באו. אחרים, כמו גבי כהן, הופיעו באופן הפגנתי. למרות הבזקות מצלמות העתונות ווזוהר אורות הטלוויזיה, לא שלטה השימחה בכיפה. כי שום מפלגה — מלבד הכוח החדש — לא יכלה להצביע על הישג של ממש בבחירות.

אמר חבר־כנסת ותיק מאד לחבר־כנסת חדש מאד, בעת הישיבה: „הסתכל היטב באולם. אף פעם לא תראה עוד כל־כך הרבה מחברי הכנסת השביעית יושבים ב־

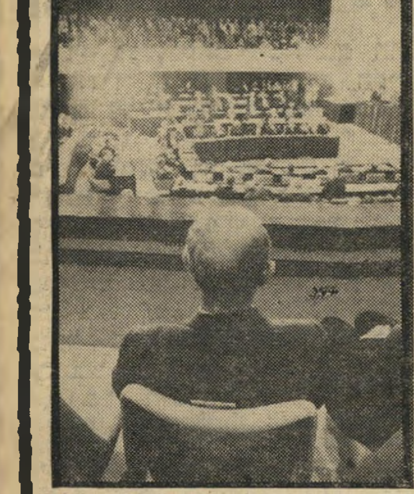

השופט השופט ברנזון (מאחור) מקשיב לדברי יו״ר הישיבה, איצ׳ה־מאיר לוין, המשמיץ את בית־המשפט בעניין הטלוויזיה. אורי אבנרי מחה.

הוותיקים יצחק טבנקין מברך את בית הקסית, כש־

118 נגד 2 פה־אחד הצביעה הכנסת נגד מועמדותו של אבנרי — בהפגנת אחדות שחברה בשאר ההצבעות. „הצלחתה לאחד את רולת. ממפ״ם

במדינה

מדיניות

מדוע סיסקו לא נסע

סיסקו יסע — או לא יסע?
היתה הצעת־שלום אמריקאית חדשה — או לא היתה?
הרוסים הסכימו לה — או לא הסכימו?
המצרים דחו אותה — או לא דחו?

היה נדמה כי מאחורי שאלות אלה, שניסרו השבוע בחלל המרחב, מתגבשת מציאות חדשה, מיפנה חמור ביחסי ישראל־וושינגטון.

מה קרה באמת?

נשק סודי. מה שקורה הוא שהאמריקאים גילו נשק סודי חדש ביחסיהם עם ישראל.

נשק זה שמו: כסף.

זהו הסוד השמור ביותר בישראל. גולדה מאיר נסעה לאמריקה כדי לבקש בעיקר — לא נשק חדש, לא תמיכה מדינית חדשה, אלא קודם כל כסף חדש. ליתר דיוק: מיליארד דולאר.

הסיבה: יתרות מטבע־החוץ של ישראל החלו יורדות בקצב מדאיג, ואף מבהיל. בטחון המדינה, ובעיקר ענייני הרכש, דורשים זרם חדש של דולארים. ניתן להשיגו רק מארצות־הברית.

גולדה הביאה דרישה זו לנשיא ניכסון. ניכסון שמע, גילה אהדה, ולא נתן שום תשובה.

יועציו בבית־הלבן ובמשרד־החוץ אמרו לו: אל תיתן לה. תן לה לחכות. תן לה לפרפר. כשנהיה זקוקים לאמצעי־לחץ על ישראל, כדי לשכנע את ממשלת ירושלים שעליה לפנות את השטחים המוחזקים, נוכל להשתמש בנשק זה.

המכשול העיקרי. הצורך בהפעלת הלחץ האמריקאי יבוא רק אחרי שהמצרים יסכימו להצעות האמריקאיות. מה הן?

בניגוד לנאומיו הנוטפים דם, לא ביטל גמאל עבד־אל־נאצר את עמדתו הרשמית הדוגלת ב„פתרון מדיני" לפי החלטת מועצת־הבטחון. לדעת האמריקאים, הוא זקוק לכך כמו אוויר לנשימה. אולם עבד־אל־נאצר אינו יכול להסכים להסדר שיכלול סיפוח שטחים לישראל, כי הדבר ייראה בעיני ההמונים הערביים ככניעה, ויחסל את יוקרתו מול עליית יוקרתם של אירגוני־החבלה הפלסטיניים.

לכן ממשיך נשיא מצריים לדרוש, כתנאי להתחלת משא־ומתן רציני (אך לא ישיר) לשם ביצוע החלטת מועצת הבטחון: הודעה ישראלית חד־משמעית שהיא תפנה את כל השטחים המוחזקים.

ארצות־הברית תומכת עקרונית בפינוי זה, אך היא — כמו בריטניה — מוכנה להסכים לתיקוני־גבול מסויימים „מטעמי בטחון", וכן להסדר שישמור על איחוד העיר ירושלים.

מצריים, ובעקבותיה ברית־המועצות, מתנגדות לכך. זהו המכשול העיקרי בשיחות סיסקו־דוברינין.

שארם ועזה. איך להזיז את העניינים? זוהי השאלה המנקרת במוחם של סיסקו וחבריו, החוששים כי בהעדר הסדר יפלו כל המישטרים הקיימים בקאהיר, עמאן וביירות, ותתחיל תקופה של תוהו־ובוהו ומהפכות קיצוניות במרחב.

הרעיון החדש: להכריח את ישראל להצהיר מראש כי היא מוכנה להיסוג מכל השטחים הכבושים — בגבול המצרי. כלומר: שתוותר על סיני, שארם־אל־שייך ורצועת־עזה. לאחר מכן — אך לפני ביצוע הנסיגה ממש — ייקבעו פרטי ההסדר, כגון כינון מישטר בינלאומי בעזה, מעבר אוניות ישראליות בטיראן ובסואץ, וכו'.

כוונת האמריקאים: ברית־המועצות תסתפק בהצהרה כזו, מכיוון שעיקר האינטרס שלה במרחב הוא לקיים את מישטרו של נאצר. ואילו נשיא מצריים יקבל מה שדרוש לו, ויוכל להיות גמיש יותר לגבי שאר הג־

(המשך בעמוד 17)

נאיף חואטמה, מנהיג „החזית העממית הדמוקרטית לשחרור פלסטין" טוען:

יש לנו דו־שיח עם „מצפן"!

קשריה של קבוצת אנשי „מצפן" הישראלית עם ארגוני החבלה הערביים, אינם עוד בגדר חידוש. אולם השבוע, בפעם הראשונה, קיבלו קשרים אלה אישור רשמי מפי מנהיג ארגון חבלה ערבי שאנשיו לוחמים בישראל. נאיף חואטמה הוא מפקד **החזית העממית הדמוקרטית לשחרור פלסטין** — הפלג השמאלי שפרש מהחזית העממית לשחרור פלסטין שבהנהגת ג'ורג' חבש היימני. בראיון בצרפת, שהתפרסם בשבועון הלבנוני **אלחוריה**, מוסר חואטמה ארוכות על קשרי תנועתו עם אנשי מצפן. להלן השאלות והתשובות מתוך הראיון הנוגעות לענין זה:

נאיף חואטמה

שאלה: האם לדעתך קיימת אפשרות להכרה בזכויות לאומיות, תרבותיות, ודמוקרטיות בצל המדינה הפלסטינית הדמוקרטית לכשתוקם?

חואטמה: מאז הוכרז על עצמאותה האידיאולוגית, האירגונית והצבאית של החזית הדמוקרטית, נאמר בתכניתה לפתרון בעיית פלסטין והבעיה הישראלית, כי הפתרון יבוא במאבק לחיסול הישות הציונית על כל מוסדותיה הצבאיים, המנהלתיים והתרבותיים והקמת מדינה דמוקרטית עממית בפלסטין המשוחררת לעתיד לבוא.

על מנת להגיע לזה קוראת החזית הדמוקרטית לכל היהודים המתקדמים להשתתף בתנועת השחרור הפלסטיני לחיסול הישות הציונית ודחיית כל הפתרונות הגזענים והריאקציונרים, ולמען קרב משותף על דרך שחרור פלסטין והקמת המדינה הדמוקרטית. אנו משוכנעים בהעדר אפשרות להגיע להקמת מדינה כזאת בדרכי שלום ובהליכים דמוקרטיים. נוכל להגיע לכך רק אם נרחיב את המאבק המזויין המשותף לערבים וליהודים הפרוגרסיבים.

לכן, בעת שהגשנו את תכניתנו למועצה הפלסטינית השישית, קראנו לשיתופם של היהודים והישראלים הפרוגרסיבים בחזית זו.

שאלה: האם קיימים קשרים בין החזית העממית הדמוקרטית לבין ארגון סוציאליסטי ישראלי בארץ הכבושה, והאם פועלת החזית בהסברה בשפה העברית בשטחים הכבושים ובישראל?

חואטמה: בהתאם ליסודות האידיאולוגיים המרכסיסטיים הבינלאומיים של החזית העממית הדמוקרטית, המחייבים מציאת פתרון לבעיה הפלסטינית והישראלית וזכית הגדרה עצמית לעם הפלסטיני, אנחנו מתנגדים לכל צורות הלחץ המעמדי והלאומי אשר פגע בשני העמים בשנת 1948.

על כן מברכת החזית, קוראת ונאבקת למען יחסים טובים בינה לבין קבוצה פרוגרסיבית, שמאלית ומהפכנית בתוך החברה הישראלית. החזית קיימה דו־שיח עם ארגון „מצפן" מחוץ לשטחים הכבושים. דו־שיח כזה אפשרי בצורה רחבה יותר שם מאשר בתוך השטחים הכבושים. למעשה קיים כעת דו־שיח משותף ביותר מאשר במדינה אירופית אחת בינינו לבין ארגון „מצפן".

באותו זמן הצהירה החזית שהיא נאבקת למען הצטרפות ידידים פרוגרסיבים — גם ישראלים, אם בתוך ישראל או מחוצה לה — לשורות המאבק הפלסטיני המזויין. החזית עצמה מברכת הצטרפות ישראלים־שמאלניים־מהפכנים לשורותיה או לאחת מהועדות לסיוע שהוקמו למען החזית העממית הדמוקרטית בעולם.

... עד כה לא יכולנו לפרסם חומר הסברה בעברית. אנו שואפים להקמת קאדר אשר יפעל לפרסום עמדת החזית מבחינה מדינית ואידיאולוגית בשפה העברית ובשפות אחרות.

ראש עירית חברון מגלה בפעם הראשונה:

„כך הצלתי את שבוי" גוש=עציון"

מדי פעם, כאשר מתחמם הר חברון, צצים ומופיעים הסיפורים על חלקו של מנהיג ערביי ההר, ראש עיריית חברון שייך מוחמד עלי אל ג'עברי, בהסתת ההמונים נגד היהודים בפרעות 1929 ובמלחמת 1948. עד כה נמנע אל ג'עברי מלהגיב על סיפורים אלה. השבוע, בראיון שהעניק לכתב „העולם הזה", נעים גלעדי, גילה השייך לראשונה את גירסתו על חלקו בפרשיות אלה.

סיפר השייך ג'עברי:

שמעתי את השמועות האלה כשחיילי צה"ל הגיעו לראשונה לחברון והקיפו את ביתי בטנקים. כשפתחתי את הדלת, התיישב אצלי, כאן על הספה הזאת המושל צבי עופר זכרו לברכה וזיתו כמה חיילים. הוא שאל אותי באם יש לי נשק. אמרתי לו שבלילה התאספנו, החלטנו להניף דגלים לבנים ואספנו את כל הנשק מהתושבים.

הרב גורן שהגיע גם כן למקום, לא הסכים לאף מילה שלי. גם כשהגשתי לו קפה התעלם ממנו. אחד מאלה שבאו עם הרב גורן אמר שאני הרגתי את משפחתו. אחרי בירור קצר נודע לי שעופר נאם אחר־כך בפני החיילים ואמר להם שדווקא שמע טובות עלי.

האמת היא כי בשנת 1925 לא הייתי כלל בחברון. ב־1929 לא היה לי חלק בפרעות. כי אז לא הייתי כלום. אבל בשנת 1948 היה לי חלק במלחמה. חלקי במה שאירע לאנשי גוש־עציון הוא כזה:

אנשי גוש־עציון נוצחו במערכה. כמה מהם נהרגו וחלק נפצעו. היו שם כ־36 פצועים. הבאתי להם את הרופא האנגלי שהיה אצלנו והוא טיפל בהם. את הבחורות, 86 במספר, העברנו לבית־לחם. שם התכוננו אנשי העיר לגמור איתן. שלחתי את בני בכורי עם המקלע לשמור עליהן. כמו כן הזעקתי כמה מידידינו כדי לשמור על הבחורות. אחת מהן היתה חולה ושלחתי אותה לרבת־עמון כדי לקבל טיפול.

את ההוצאות עבור מזונם, כמו חלבה וגבינה ולחם, אני הייתי קונה ומחלק להם.

★ ★ ★

הפצועים, אחרי שקיבלו טיפול, הועברו אל יתר השבויים אשר עמדו להעבירם לרבת־עמון. כולם הועמסו על עשר משאיות. ידעתי שבאם יוסעו לבד לא יגיעו כולם לרבת־עמון. לכן גייסתי 60 נושאי־נשק אשר גילוו אלי כאשר נסעתי יחד עם השבויים.

ליד יריחו יש ואדי בשם ואדי אלנאר. שם ישבו כולם לנוח ולאכול. קניתי להם מה שיכולתי. בדרך לרבת־עמון קיימים שני גשרים בין אל־שונה וא־סאלט. נכנסנו גם שם מתחת לאחד הגשרים כדי לנוח. פתאום הגיע אלינו רוכב אופנוע מהידידים שלנו, ומודיע לי כי תושבי א־סאלט מחכים לשבויים כדי לחסל אותם.

יצאתי אני וחיכמאת מיאר ואמרנו לתושבי א־סאלט שאלה הם שבויים ואנו חייבים לשמור עליהם. חלק קיבלו את דברינו. אבל לא היינו בטוחים שזה נגמר. לכן איימתי שהשומרים בני חברון יחסלו כל אדם אשר יעיז לפגוע בשבויים, כי זו תהיה פגיעה בכבודנו ועל זה לא נעבור בשתיקה.

כולם שתקו. בעת שעברו המשאיות בא־סאלט אפילו התחילו למחוא להם כפיים. אבל העסק לא נגמר. בדרך לרבת־עמון היו פליטים מרמלה ולוד. כאשר שמעו על בואם של השבויים היהודים רצו לנקום בהם. גם בפניהם נאמנו נאומים והרגענו אותם. אולם בעת שעברו המשאיות ניסו כמה מהם לפגוע בשבויים. הוצאתי את אקדחי ויריתי באויר, שידעו כי כוונתי רצינית.

באותו הזמן התקלקלה משאית אחת. ראינו שעלינו לפצל את כוח השמירה וזה מסוכן. אך בטום הצליחו לפגוע באיש אחד באה משאית צבאית וגררה את המשאית שהתקלקלה לרבת־עמון.

צריך לזכור שבאותה תקופה היה תוהו ובוהו, לא שלטון ולא אחריות. אנו עשינו כמיטב יכולתנו ועל זה יעידו עשרות המכתבים שאני מקבל עכשיו כל שנה מיהודים בישראל ומחוצה לה, וביניהם המכתב של הגברת סלונים, שהיא אשתו של אחד השרים הדתיים שלכם. (הכוונה לרבקה בורג, אשתו של שר הסעד יוסף בורג, שהיא בת הרב יעקב יוסף סלונים מחברון).

עד כאן דבריו של ג'עברי. עתה צריך להופיע אחד משבויי גוש־עציון ולאשר אותם. בינתיים מציגים מקטרגיו של ג'עברי תמונה שהתפרסמה אחרי מלחמת העצמאות בה הוא נראה על סוס ומסית המונים. גם לתמונה זו לג'עברי הסבר.

„זו תמונה שצולמה בעת שחברה אמריקאית הגיעה לחברון להסריט סרט. הם ביקשו לצלם קטע על המרד הערבי, פנו אלי ושילמו לי בשביל זה. הם צילמו סרט שלם וגם תמונות בודדות והתמונה שמזכירים נגדי לקוחה משם."

שייך ג'עברי

מרד הטלוויזיה הצליח - בינתיים!

הנצחון

"יש שידור," זעק בצהלה סטודנט אלמוני, שפרץ מדלת בית־המשפט העליון למסדרון עוד בטרם הספיקו השופטים לצאת את האולם. "יש שידור". שתי מילים אלו חלפו כברק ברחבי הארץ, מילאו בשמחה את ליבם של מאות אלפים שציפו בצהרי יום השישי האחרון, צמודים למקלטי־הרדיו בכדי לדעת אם ינצחו חסידי הכפייה הדתית והתככים הקואליציוניים את האזרח הפשוט או ייכשלו.

הם נכשלו — בינתיים: בית־המשפט העליון החליט על קיום השידור ביום השישי האחרון — על אפם וחמתם של ראש־הממשלה ושותפיה הדתיים. שני הצעירים שניצחו — ולוא רק לרגע קט — את ראש־הממשלה ובאי־כוחה, יצאו מבית־המשפט כשחיוך־נצחון על שפתותיהם. לא היה זה חיוכם בלבד, אלא חיוכו של כל שוחר־חרות במדינה, חופשי ודתי כאחד.

השופטים עולים שופטי בית־המשפט העליון צבי ברנזון (ראשון), יואל זוסמן ומשה לנדוי נעצרים לרגע בדרכם לחדריהם, לקול קריאות שבקעו ממסדרון בית־המשפט: "יש שידור", "ניצחנו", "בוז הכפייה".

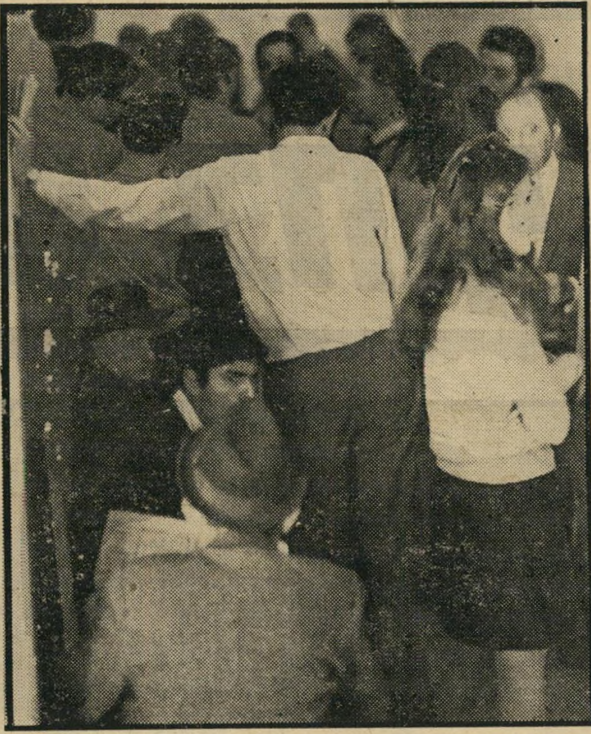

מבעד לדלת סטודנט דתי מאזין מבעד לדלת. תגובת הדתיים לאחר פסק־הדין: "חוצפה!"

המקדימים בין הנוכחים באולם בעת הקראת פסק־הדין נכחו אישים רבים, וכן סטודנטים ועורכי־דין שהקדימו לבוא. רוב הנוכחים פרצו בשמחה עם הישמע פסק־הדין.

ציפיה עשרות אזרחים סקרנים, חילוניים ודתיים, עמדו מלאי מתח בחוץ, וחיכו לתוצאות הבקשה שהגישה ראש־הממשלה. על אף שנדחסו ספסלים נוספים, רבים נשארו בחוץ.

ואלה לא שמחה מירון (ממושקף) ופרקליטו עו"ד אליצור דיבון במזנון בית־המשפט, לפני שהגישו עתירה למתן צו־על־תנאי נגד שרי העבודה

אלה ניצחו עורך־הדין יהודה רסלר (ממושקף) וגיסו עדי קפלן, שזכו בנצחון על ראש־הממשלה, יוצאים צוהלים מאולם בית־המשפט. מאבקם

עוד שלב בהסלמה: לראשונה הודו המצרים, כי צבאם ביצע חבלה במטרות אזרחיות בישראל: החבלה באניות באילת

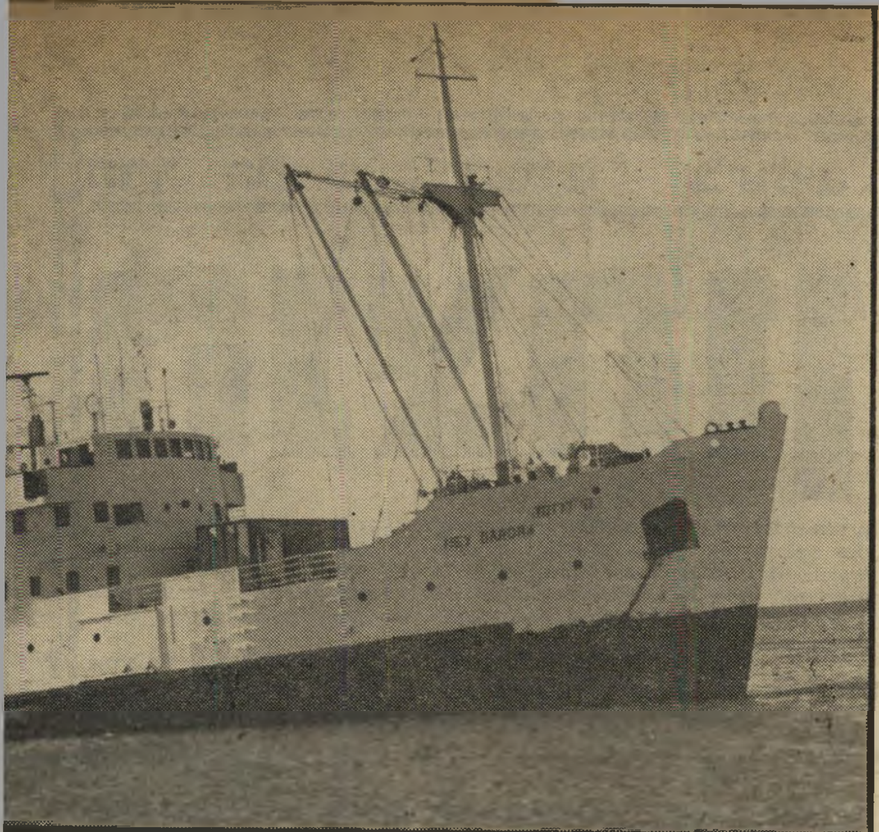

זוהי המעבורת „הי' דרומה" ששימשה כמטר

אולי קשה קצת לזכור, אבל מל־חמת ששת־הימים פרצה, בין השאר, בגלל האיום המצרי לסגור את מיצרי טי־ראן ולסכן את חופש השיט לאילת — פית־חה הדרומי של ישראל.

השבוע, כשנתיים וחצי אחרי מלחמת ששת־הימים, היו אומנם מיצרי טיראן פתו־חים באין מפריע לשיט ישראלי, אולם ה־שיט הישראלי במיפרץ אילת שוב לא היה חופשי. מצרים ביצעה השבוע פעולה מל־חמתית חמורה פי כמה מכוונתה לסגור את המיצרים בזמנו. אז, לפחות, טענו המצרים כי אין להם דבר נגד שיט אוניות לאילת וכי כל כוונתם למנוע מעבר של אוניות־מלחמה או נושאות מיטען אסטראטגי.

השבוע הדרו אנשי קומנדו־ימי לנמל אילת, הצמידו מיטעני־חבלה לשתי אוניות ישראליות — מעבורת הנוסעים הי' דרומה ואוניית המשא דליה — פוצצו אותם וגרמו נזקים חמורים לשני כלי השיט.

מצרים התייצבה בגלוי מאחורי המיבצע, טענה כי היו אלה אנשי קומנדו של חיל־הים שלה שביצעו את החבלה.

למיתקפה ישראלית נרחבת על מצרים

כל נסיון להתעלם משתי משמעויות אלה של התקפת הקומנדו המצרי באילת, במוהן כהטמנת הראש בחול.

★ ★ ★

לא חכמה צבאית!

האספקטים הצבאיים של המיבצע המצרי חמורים פחות מאשר האספק־טים המדיניים שלו. אומנם מבחינה המוראל של הציבור הישראלי היתה זו מהלומה שנראתה כהישג צבאי נוסף של המצרים, והעובדה שהיא בוצעה בידי אנשי־צפרדע הוסיפה לה הילה הכרוכה בעיני הציבור עם כל מיבצע של יחידה מעין זו, אולם ההישג הצבאי אינו בגדר מיבצע המחייב התפעלות מיקצועית.

נמל אילת הוא נמל פתוח שאינו סגור בשוברי גלים או מיפרץ טיבעי, כמו נמלי פורט־סעיד או אלכסנדריה, למשל.

כדי לפגוע באוניות־המשא העוגנות בו

צפרדעים בחוף אילת

הצפרדעים המצרים

תמונה של אנשי הקומנדו הימי של צבא מצרים, שפורסמה לאחרונה בהבלטה ובהתרברבות באחד משבועוני מצרים. לפי טענת המצרים היו אלה אנשי הצפרדע שלהם שביצעו את פעולת החבלה בשתי האוניות הישראליות שעגנו בנמל־אילת — מיבצע הדורש העזה וכושר מיבצעי.

מבלי להתייחס לכובד הנזקים שנגרמו ל־אוניות, הרי החבלה בהן גרמה נזקים מדי־ניים מן החמורים ביותר שנגרמו לישראל מאז המלחמה:

- היא עירערה את הטיעון הישראלי כאילו ההחזקה בשארם א־שייך ובאי טיראן נועדה להבטיח את השיט הישראלי במיפרץ.
- היא פגמה בטיעון הישראלי ההיסטורי כאילו הוצאת כוח האו"ם בשעתו מהמיצ־רים והאיום המצרי לפגוע בשיט הגיח את העילה למלחמה — מה שאירע השבוע חמור פי כמה מתפיסת המיצרים בידי ה־מצרים, ובכל זאת לא היווה הדבר סיבה

אין צורך גם ביכולת צבאית יוצאת מגדר הרגיל. די לסקור את דרכי הפעילה של יחידות קומנדו־ימי כפי שהן מקובלות ב־צבאות העולם, כדי להבין זאת.

שתי הבעיות העיקריות הניצבות בדרך־כלל בפני אנשי צפרדע היוצאים למשימה של חבלה באוניות אוייב בנמל זר, הן:

- כיצד לאתר את המטרות
- כיצד להגיע אליהן בהסתר.

שתי בעיות אלה כמעט ולא היו קיימות בפני אנשי הקומנדו־הימי המצרים. נמל אילת, כמו העיר עצמה, נמצאים במשך כל הלילה בתאורה מתמדת. גם האוניות העוג־נות בנמל מוארות וניתן לזהותן בקלות מחוף עקבה הירדני הנמצא במרחק כמה קילומטרים ממזרח.

גם הגישה אל המטרות הגלויות והמוא־רות אחרי איתורן לא היוותה בעיה מיו־חדת. קירבת החופים הירדני והסעודי ל־חוף אילת איפשרה לפושטים יציאה מבסיס־חוף, כנראה, בסירת־גומי, התקרבות אל ה־נמל, השלכת אנשי־הצפרדע למיט. על אנשי הצפרדע היה לשחות מתחת לפני המים מר־חק לא רב יחסית, להצמיד את מוקשי העלוקה אל האוניות ולחזור אל הסירות הממתינות להן בלב־המיפרץ.

כך, למשל, אין להשוות כלל את הבעיות הכרוכות במיבצע זה לבעיות שניצבו בפני אנשי הקומנדו־הימי הישראלי שיצאו לחבל בטרפדות המצריות בחוף סואץ, לפני מיס־פר חודשים, בפעולה נועזת שקדמה לפשי־טה על חוף סואץ.

גם צורת ההתקרבות אל היעד היתה קשה ומסובכת אלף מונים מזו שהוטלה על אנשי הצפרדע המצרים.

★ ★ ★

אילת בתוך המישחק

עצם העובדה שאנשי־הצפרדע המצ־רים לא העזו להתקרב ולפגוע בכלי שיט של חיל־הים הנמצאים באיזור אילת ובחרו לפגוע באוניות אזרחיות, פוגמת ב־הילת ההעזה שכרכו למיבצע זה.

אין ספק שהעובדה שאילת, כמוה כעק־

על החוף

אנשי קומנדו־ימי מצריים אחרי ששיימו תרגיל פשיטה. יחידות אלה מפורסמות בשל כושר השחייה הגבוה של אנשיהן.

התקיפה העיקרית של אנשי הקומנדו באילת

איך הם חדרו? מפה זו מתארת את שלוש האפשרויות לחדירת החבלנים שפגעו באוניות בנמל אילת. אפשרות אחת מבוססת על הגירסה המצרית, לפיה הוחדרו החבלנים במסוקים שטסו דרך מידבר סיני עד לקירבת אילת. אפשרות שנייה, מתקבלת יותר על הדעת, מתארת את מסלול המסוקים האפשרי שעבר מעל אדמת סעודיה. האפשרות השלישית היא חדירה מנמל עקבה שבשטח ירדן, הנמצא ממול לנמל אילת.

בה, הוכרה בהסכם בלתי־כתוב בין ישראל לירדן כעיר־נמל מפורזת שאיז לפגוע בה, היא שפגמה באמצעי ההתגוננות והמנע על האוניות האזרחיות בנמל. עתה שוב אי־אפשר יהיה לראות בנמל אילת מטרה שאינה משתלבת במישחק המלחמה בין ארצות־ערב, אירגוני הטירור וישראל.

נותרה עוד בעיית האחריות למיבצע. מצרים נטלה על עצמה את האחריות אחרי הצהירה כי צבאה הוא שביצע את המיבצע. ייתכן והיתה זו הצהרה שנועדה לגולל את האחריות מירדן ולמנוע פעולת־גמול ישראלית־ על נמל עקבה. על־כל־פנים, יש להניח, כי המיבצע לא בוצע כפי שטענו המצרים בסיפור שפורסם בביטאון המצרי הרשמי אל־אהרם.

לפי הגירסה המצרית הוטסו אנשי־הצפרדע המצרים ליעדם במסוקים דרך שטח מידבר סיני והנגב. הם הונחתו על החוף, יצאו משם למלא את משימתם, חזרו אל בסיס היציאה והוחזרו במסוקים.

בפרסמה גירסה זו רצתה מצרים, כנראה, להמחיש כי חדירות לעומק אינן פאטנט ישראלי בלבד, וכשם שיחידות פשיטה ישראליות יכולות אומנם לחדור עמוק אל תוך עמק הנילוס, כן מסוגלות יחידות פשיטה מצריות לבצע חדירה לעומק דרך שטח שבידי צה״ל עד לנמל אילת.

גירסה מצרית זו היא בלתי מתקבלת על הדעת. מבלי להיכנס לפירוט ההוכחות, נעלה מכל ספק שהמצרים לא ביצעו את הפשיטה בדרך שהתיימרו לבצעה.

ייתכן אומנם ואנשי הקומנדו־הימי שלהם ביצעו את החבלה אחרי שהוטסו לכיוון אילת במסוקים. אולם אז עברו, כנראה, ה מסוקים המצריים בטריטוריה סעודית, לאורך החוף המזרחי של מפרץ אילת, כשהם יכולים לחנות חניית ביניים לשם תידלוק, ולהנחית את אנשי הקומנדו־הימי בחוף ה־סעודי, משם יצאו לעבר היעד.

אולם גם חדירה מהחוף הסעודי עשויה להתגלות.

★ ★ ★

הסלמה חמורה

כמעט קרוב לוודאי, שאם אומנם היו אלה אנשי קומנדו־ימי מצרי ש־ביצעו את הפעולה, הם יצאו מנמל עקבה. בואה ויציאתה של יחידת צבא מצרית מעקבה, לא יכלו להיות נסתרים מעיני ה־שילטונות הירדניים בעקבה. כשם שירדן לא תוכל לגול מעליה את האחריות כש־יחידות פשיטה יצאו משיטחה לתקוף מש־רות בשטח המוחזק בידי ישראל, כך אין ממשלת ירדן יכולה להתנער מאחריותה לפעולה גם הפעם, אפילו אחרים הם שנטלו עליהם את האחריות לכך.

ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה למ־נוע שיט חופשי לנמל עקבה, כולל של מיטענים צבאיים. אחרי שיצאה למלחמת ששת־הימים כשסיסמת השיט החופשי ב־מיפרצים חרותה על דגלה, אין ישראל יכולה כיום למנוע שיט חופשי במיפרץ אילת.

אולם העובדה, שבפעם הראשונה מאז ה־סיכסוך הישראלי־ערבי, הותקפו כלי־שיט אזרחיים ישראליים וחובלו, והעובדה שלא אירגוני־טירור לקחו על עצמם את האח־ריות למיבצע, אלא מדינה ערבית שהכ־ריזה כי אינה מכירה בהפסקת־האש — אלה מהווים, ללא ספק, הסלמה חמורה במלחמה יותר חמורה, אולי, מכל ההתקפות המצ־ריות הצבאיות עד כה. כי מבחינה מה־תית ניצבת עתה ישראל במיפרץ אילת, ב־מצב שעמדה בו ערב מלחמת ששת־הימים.

במדינה

(המשך מעמוד 14)

בולות של ישראל, כגון רמת־הגולן, ירוש־לים והגדה המערבית.

„נאצר הבוגד". אולם החשבון כולו היה מבוסס על טעות אחת: נשיא מצריים כלל אינו מסוגל להסכים להסדר כזה, ש־יספק את האינטרסים של מצריים בלבד.

אילו קיבל עבד־אל־נאצר את ההצעה האמ־ריקאית, היו אירגוני־החבלה והסורים פות־חים מייד במקהלה: עבד־אל־נאצר בגד בעו־לם הערבי, מצריים דואגת רק לעצמה. ה־דבר היה מנחית מכת־מוות על עמדתו של עבד־אל־נאצר בעולם הערבי, שהתערערה ב־לאו הכי.

לכן הודיע נשיא מצריים כי אינו מקבל את ההצעה האמריקאית.

הכנסת

עושק המיעוט

הישיבה היתה בלתי־פורמלית, והיא התכנ־סה בחדר־הישיבות של ועדת החינוך ב־כנסת, שלושה ימים לפני פתיחתה הרשמית של הכנסת השביעית. זימן את נציגי הסי־עות מזכיר הכנסת, **חיים ליאור**. המטרה: להכין מבעוד מועד את עבודתה של הוועדה המסדרת, כדי לחסוך זמן כאשר זו תורכב רשמית על־ידי הכנסת.

תפקידה של הוועדה המסדרת הוא להציע לכנסת את כל הסידורים הטכניים, המאפ־שרים לבית־המחוקקים על וועדותיו השו־נות לפעול באורח תקין. בעיקר: בחירת סגני־היושב־ראש והרכב הוועדות הקבועות.

כראש הסיעה הגדולה ביותר הוזמן ח״כ משה ברעם, איש המערך, לשבת בראש הישיבה הבלתי־רשמית. אולם כשהעלה את הצעותיו, עשה זאת בכל התוקף שיש למי שמדבר בשם 60 ח״כים. מה עוד, שהידידות המופגנת בינו לבין נציג גח״ל, ד״ר יוחנן בדר, העידה כי שתי הסיעות הללו כבר סיימו בינן את חלוקת התפקידים והכיבודים בכנסת.

הצעתו הראשונה של ברעם לא חרגה מריח התקדים שנקבע בכנסת הקודמת. הוועדה המסדרת תהיה מורכבת מ־27 נציגים של הסיעות הגדולות ושל הסיעות בנות ארבעה ח״כים. סיעות קטנות יותר יהיו מיוצגות על־ידי משקיפים חסרי זכות־הצבעה

התקדים הפולני. נציגי הסיעות ה־קטנות מיחו, כמובן, על קיפוח זה. אך ברעם־בדר נשארו בשלהם. נציג גח״ל אחר, פרופסור האנס קלינגהופר, אף הפליט בקוצר־רוח: „הסיעות הגדולות יכולות גם לשבת לבד ולגמור את העניינים!"

ברגע זה נולד מה שנועד לזכות, במרוצת השבוע, בכינוי „בלוק המיעוטים". הציע ח״כ העולם הזה הטרי, שלום כהן: לא ייתכן לשלול ייצוג מעשרה אחוז מחברי הכנסת, השייכים לסיעות הקטנות. הוא לא התכוון רק לייצוג בוועדה המסדרת כשלעצ־מה, אלא הסביר כי חשוב יותר הייצוג בוועדות־הכנסת החשובות, ובבחירת סגני יושב־ראש הכנסת.

„בחוק החברות קיים המונח עושק המי־עוט. החוק מגן על המיעוט בחברת־מניות מפני התנכלות הרוב," הסביר כהן. „עקרון זה, שהרוב אמנם זכאי למצות את זכויותיו אך אסור לו לעשוק את זכויות המיעוט, אומץ על־ידי בית־המשפט העליון גם במיש־פט המינהלי. יהיה זה אך נאה שבית המחוק־קים יכיר גם הוא בצדק הטבעי של מניעת עושק המיעוט."

נציגי המערך, גח״ל והמפד״ל לא התלהבו, כמובן, מן הרעיון. אחדים מהם גיחכו: איך יסתדרו גרוס (מאגודת ישראל) ואורי אב־נרי בבלוק אחד? גישת הסיעות הקנות היתה שונה לחלוטין:

- ח״כ יעקב גרוס הצטיין בהמשך הדיו־נים כלוחם עקבי בעד הרעיון של ייצוג הסיעות הקטנות המאוחדות בכל מוסדותיה הקבועים של הכנסת.
- ח״כ אליעזר שוסטק (המרכז החופ־שי) הצטרף לעמדה זו, אף העלה תוך כדי הדיונים נימוקים נוספים, מניסיונו הארוך כח״כ.
- ח״כ יגאל הורוביץ ומאיר אביזוהר (הרשימה הממלכתית) הסתייגו מן התביעה לייצוג כזה בוועדות כמו ועדת חוץ־ובטחון, אך תמכו בהצעה כי יינתן לסיעות הקטנות סגן יו״ר שייצג את האינטרסים שלהן ב־נשיאות הכנסת.
- ח״כ גדעון האוזנר (הליברלים העצ־מאיים) חייב את עצם הנטייה להתקרבות והידברות, אך כמישפטן פסק שהדבר אינו בר־ביצוע, באשר הוא מחייב הקמת סיעה מאוחדת לכל דבר.
- ח״כ משה סנה (מק״י) נזכר כי בסיים הפולני נקבע תקדים דומה, כאשר הקימו הנציגים היהודיים והאוקראיניים בלוק כזה, נגד מזימות הרוב הפולני.
- ח״כ אמיל חביבי (רק״ח) חייב עק־רונית את תביעה.

נצחון הצעת המערך־גח״ל־המפד״ל היה מובטח מראש. החידוש היה בהצבעת המת־נגדים. בעד הצעת אבנרי הצביעו כמעט כל הסיעות הקטנות: אגודת ישראל, הרשימה הממלכתית, רק״ח, העולם הזה כוח חדש, המרכז החופשי ומק״י.

חבלנים

החוצפה המנומסת

צעירה חיננית, במכנסי סטרץ' אדומים וסוודר כחול, ישבה השבוע בכורסה בחדר־האורחים של בית־המגורים לסטודנטיות ב־אוניברסיטה האמריקאית בביירות. לולא ה־קהל הרב שהצטופף סביבה כשהוא מאזין לדבריה בהערצה, ניתן היה לחשוב אותה לסטודנטית מן המניין. ואכן, כזו היא היתה

חוצפת ליילה כאלד
מכתבי־התנצלות לחטופים

— בעבר: ליילה כאלד, חוטפת מטוס ט.וו.א. לדמשק, באה להרצאה במקום בו למדה לפני חמש שנים.

„ביקשתי מחברת ט.וו.א. את רשימת־הנוסעים שהיו במטוס בשעה שחטפתי אותו," סיפרה בצניעות, „אני רוצה לכתוב לכל אחד מהם אישית ולהתנצל על הטירחה שגרמתי להם."

„רק את חובתי". מלבד עובדה זו, חשה החוצפת המנומסת שביעות־רצון ממע־שיה. סיפרה היא לקהל המאזינים המרותק, שכלל גם כתבת אמריקאית: „עשיתי רק את חובתי — ואין זה הרבה, כשאת יודעת שכל אחייך וידידייך נושאים גם הם נשק נגד האוייב. אני מאמינה שנערה ערבייה מסוגלת להילחם לשיחרור ארצה לא פחות מגבר ערבי."

„כשעיניה מלאות מרירות וכאב," ממשיכה הכתבת ומדווחת, סיפרה ליילה כיצד, בגיל ארבע, גורשה משפחתם מביתם בחיפה, בעת מלחמת העצמאות, ונמלטה ללבנון. שם בגרה את האוניברסיטה, עברה לכהיית לע־בוד בהוראה, ואחרי מלחמת ששת־הימים הצטרפה, עם ארבע מחברותיה, לחזית העממית לשיחרור פלסטין.

חמש המוסקטריות. היתה זו חמי־שייה פעילה מאוד. אחת מהן, שיילה גזלה, נהרגה בהתקפת מחבלים בשכם. שנייה, אמי־נה דחבור, עומדת עתה למשפט בשווייץ על ההתקפה נגד מטוס אל־על בציריך. שלישית, ראשידה, טמנה פצצה בשגרירות הבריטית בירושלים. הרביעית, בלונדינית קטנה המכונה סוויד, פעילה עדיין במחתרת.

הקיבוץ המפורסם ביותר בברלין המערבית מעסיק ב„עבודת-חוץ" מיקצועית את דוגמנ

קיבוצניקית

ברלין המערבית, רחוב סטפן 60, בקירבת בית־ה־סוהר המרכזי. אתה עולה בחדר־מדרגות אפור ומזוהם, מגיע לדלת צבועה בצהוב וסגול עזים, זועקים לשמים, ודופק. מאחר שידוע לך לאן באת, אינך מופתע כלל אם היא נפתחת על־ידי גבר ערום כביום־היוולדו. הגברים מ־אחורי דלת זו מסתובבים ערומים כשמתחשק להם. בדיוק כמו הנשים. זוהי הקומונה הברלינית של השמאל החדש בגר־מניה — והיא זכתה לפירסום משאר הקומונות בארץ זו, בגלל אושי אוברמייהר.

אושי אוברמייהר היא דוגמנית־הצילום המפורסמת ביותר כיום בגרמניה־המערבית, ואחת היקרות. בתור שכזו היא גם הקיבוצניקית המפורסמת ביותר בארץ זו. כאשר היא לא ניצבת במלוא זוהרה נוכח המצלמות, ניתן למצוא אותה בחדר הקומונה, יחד עם אהובה רייגר לנקלאז, ראש הקומונה.

קומונות אלו אמורות להיות המעין־קיבוצים של גר־מניה. המילה קיבוץ אינה מדוייקת, בעצם. זוהי וריאציה על נושא הקיבוץ, כפי שמבין אותו הנוער המהפכני ב־מערב־גרמניה. ההבדל העיקרי הוא, שבעוד שהקיבוץ היש ראלי דוגל בשיתוף בחיי־עבודה, דוגלת הגירסה הגרמנית בשיתוף בחיי־בטלה.

ואכן, ריינר הוא דמות המפחידה כל אזרח מהוגן בברלין המערבית, ואף מחוצה לה. הצעיר ארוך־השיער הוא אחד משוברי־המוסכמות הנודעים בגרמניה.

★ ★ ★

אלכוהול — אסור. חשיש — מותר

אולם העובדה שהוא קיבוצניק כזה שרוף, מחלוצי הלוחמים במישטר הקאפיטליסטי הרקוב, אינה צריכה להטעות: הוא לגמרי לא תמים, ויודע לנצל את החברה ה־דקאדנטית הזו למטרותיו. משום כך הוא משמש כאמרגנה של אושי הנהדרת, שנוסף ליופייה הטבעי, התגלתה גם כפוטוגנית בצורה נדירה. בהדרכתו, דורשת כיום אושי אלף מארק — כ־900 ל״י — עבור הופעה יחידה בפני המצלמה. דורשת — ומקבלת. לפני שהכירה את ריינר, הסתפקה ב־300—400 מארק. בתחילה פחדה שאיש לא יס־כים להעסיק יותה המחירים מפולפלים כאלה, אך ריינר נתגלה כבעל חוש מסחרי מפותח משלה. כיום היא יכולה אף להרשות לעצמה להיות בררנית בג׳ובים שהיא מקבלת, לבחור את מעבידיה. עד כדי־כך — שבקיץ האחרון היא סירבה במשך מספר שבועות לקבל תפקיד ראשי בסרט, בבימויו של הבמאי האנגלי הצעיר ג׳והן תומאס, שנועד להיות מוסרט בלונדון. כאשר קיבלה את התפקיד, היה זה לאחר ששכרה זינק מ־7000 ל־20 אלף מארק, ורריינר הוזמן אף הוא להשתתף בהסרטה — כמובן, בשכר נאה. בנוסף, התחייבה אושי לעבוד רק שלושה ימים בשבוע: „לא היה לי חשק לקבל את התפקיד בלי כל התנאים האלה," הסבירה לידידיה בשלווה.

אושי הינה גם בעלת עקרונות. לפני זמן מה היא סרבה להצטלם כדוגמנית לפירסומת של אחד מייצרני האלכוהול הגדולים בעולם. היא היתה מוכנה לעבוד ברצון עם ה־

האסיפה הכללית של הקיבוץ - פה

צלם — אך לא כדי לעודד מכירת אלכוהול: הקומונה אינה שותה בשום אופן. הם מסתפקים בסמים בלבד.

★ ★ ★

ערומה בנוכחו

הקומונה המערב־ברלינית נמצאת באולם ששטחו 120 מ״ר, ב שימש בעבר כבית־מלאכה גדול לנגריית־רהיטים. ההלונות מ וילונות מבד יוטה, המאפשר לאור־הצהרים העז להסתנן לחדר בגני אפור חלש.

חדר הקומונה מחוסר כמעט כל ריהוט. פרט ללוח־שולחן ארוך, גזעי־עצים, כשמסביבו פזורות מספר כריות־ישיבה נמוכות. אין בח

מלבד טלוויזיה, כמובן: ליד השולחן ניצב מקלט מפואר, אותו קי במתנה מאחד ממעריציה הנלהבים ביותר — רודולף אוגשטיין, עורך הנפוץ שפיגל. מובן שהמקלט אינו שיגרתי: הוא צבוע בצהוב, א לצערם העמוק של חברי הקומונה, הוא קולט רק בשחור־לבן.

בין הטלוויזיה לקירות, מכוסה הריצפה במזרונים, שעליהם מקום לפחות. בימים אלה נמצאים במקום זה רק שישה — ארבעה גב בנות.

מובן שלא נהוג לבקר בקימונה בשעות הבוקר, שהן שעות־השינה ביותר של הקיבוצניקים הנועזים. גם בהגיעך לשם בצהרים, זהו מ בהחלט לראות בחורה ערומה כביום היוולדה מתרוממת לאיטה רדומה עדיין. זוהי אושי בכבודה ובעצמה. היא מתבוננת מסביב, פאר אזרחי הקומונה מכוסים עדיין מכף רגלם ועד ראשם, ומתעניינ אצל המבקר: „מה השעה?" כשהיא מגלה שהשעה כבר שתיים אחר היא עונה „הו, כן?" אדיש.

מזרונה מונח ליד מזרונו של ריינר, הישן עדיין שנת־עייפים. חילה לצוד אחרי תחתוניה ושאר בגדיה הפזורים על הריצפ ריעות לריינר, המתעורר אף הוא, קם וניגש להתרחץ דלת־הכניסה. בינתיים, אין עדיין בקומונה מקלחת

הקומונה לא הצליחה להפוך את אושי לחברו

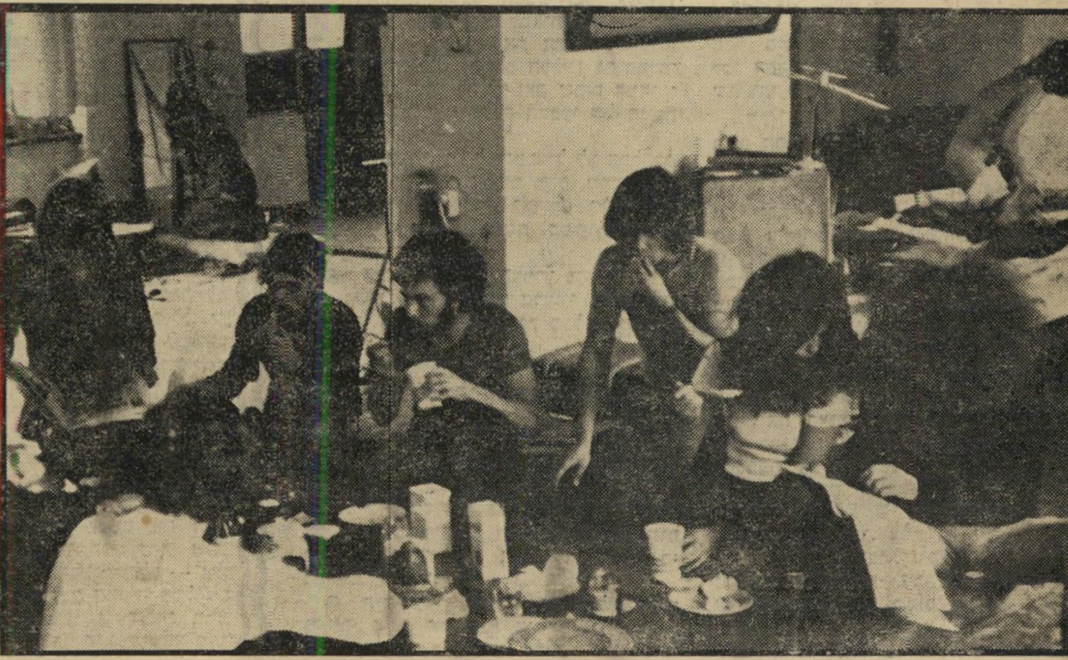

כל=בויניק בחדר האוכל

האולם הגדול

בחלק הקידמי של התמונה נראים החברים יושבים על הריצפה ואוכלים את ארוחתם, בעוד שמאחוריהם נראה אחד

הצילום מס. 1 של גרמניה המערבית

בעירום

אחד נגד אלכוהול (אבל בעד חשיש)

מלכת הקיבוץ

אושי אוברמייהר, יפהפייה שחורת־שיער, היא דוגמנית זוהרת מהמפורסמות בגרמניה. היא משתכרת כ־900 ל"י עבור הופעה לפני המצלמה — עובדה המאפשרת לה לפרנס מכספה את כל חברי הקומונה אליה היא משתייכת. בתמונה מימין היא נראית כשהיא יושבת (חשופת חזה) ליד חברה־אהובה, ריינר לנקלאז (ממושקף, ראשון מימין).

הנשיות הילדותיות — ואינה מוכנה לוותר על אף אחת מהן. חברי הקומונה הבינו, לאט לאט, שהצטרפה אליהם תופעת־טבע חדשה, אשר האידיאולוגיה של השמאל החדש אינה אומרת לגביה כלום.

★ ★ ★

„יש צורך בתאווה"

אושי מתנהגת בקומונה כאילו היא לבדה שם. הו־לכת לישון כשהיא עייפה, אוכלת כשהיא רעבה, מד־ברת כשיש לה מה להגיד ונכנסת תחת שמיכותיו של ריינר כשמתחשק לה.

התנהגותה הגלוייה הפריעה לחברי הקומונה לא מעט, בהתחלה. הם ניסו לשכנע אותה לחדול מהתנהגותה האינ־דיוויאליסטית. אושי מחתה על שטיפת־המוח הזו. היא לא הבינה למה עליה להשתעבד לסיסמה: „קודם כל המהפכה — ואחר־כך התענוג האישי". „מה יש," נהגה להשיב, „למה לא שניהם יחד?"

חברי הקומונה לא הצליחו להשפיע עליה אפילו בעזרת תורתם של מארקס ומאו. אושי ניסתה לעשות טובה ל־חבריה, וקיבלה לידיה את שני הכרכים העבים לקריאה, אך באף אחד מהם לא הצליחה לסיים אפילו את המבוא.

(המשך בעמוד 24)

מיטת=סוכנות

הקיבוצניקית המפורסמת בינתר בגרמניה — אושי אובר־מייהר — מסדרת את מצעה: מזרון פרוש על הריצפה. חברי הקומונה ישנים כולם באותו חדר, מזרון ליד מזרון, עליהם מקום לעשרים איש.

ערב הווי

ריינר, המהפכן־לעתיד־לבוא, שדמותו מפחידה כל אזרח מהוגן בבר־לין־המערבית, ואושי אהובתו, שאינה מתרשמת מתורתו, מבלים יחד ערב־הווי שקט, יחד עם שאר חברי הקומונה, בדיוק כמו בכל קיבוץ ראוי לשמו.

יגאל מן מדווח מניו־יורק על אירגון הנוער היהודי להגנה עצמית

ח"ן גם בנות עוברות אימונים במחנה הליגה להגנה הודית. מתנדבת זו, על אף המראה הפרופסורי שלה, הצליחה לסיים את הקורס בהצלחה. על סמל הליגה שעל הברט שהיא חובשת רקומה הסיסמה: "Never Again".

במיטווח אימונים בהפעלת נשק חם תופסים מקום מרכזי בקורס. המדריך (בלי חולצה) הינו סטודנט בברוקלין קולג'. המתנדבים לבושים מדי צבא ארה"ב ונעולים נעלי־קומנדו. הפחד רעובר עתה על יהדות ארה"ב, ובעיקר על צעיריה, בפני פוגרומים מצד גופים עויינים, איחד אותם והביא להריסת המחיצות. גם תלמידי הישיבות נטשו את תלמודם ובאו להתאמן.

צבא-הגנה-לברוקלין

Never Again.* זוהי הסיסמה מרעידת־הלב, הכובשת כיום יותר ויותר צעירים יהודים בארצות־הברית.

הסיסמה ברורה: פרשת טבח יהדות־אירופה בידי הנאצים — לא תחזור לעולם. לא באמריקה. הלקח של אז נלמד והנוער היהודי האמריקאי יודע שרק גורם אחד ימנע טבח דומה, מחר, בארצות־הברית: נשק יהודי בידיים יהודיות.

משום כך, קרם חלום ההגנה היהודית בארצות־הברית עור וגידים, והוא כיום עובדה מוחשית מאוד: בהרי קטסקיל ש־

* „שנית — לעולם לא."

מיסדר בוקר על אף שהדגש במחנה הוא על אימונים תכליתיים, מקדיש צוות־המדריכים גם זמן למיסדרים, תרגילי־סדר שונים ומשמעת.

ארוחת צהריים החניכים בחדר־האוכל של המחנה. על הקיר תלויים הסיסמה והמגן־דויד. הצעירים — דתיים כחילוניים — חיים ומתאמנים בצוותא בהרגשת שותפות לגורל, כדי למנוע שואה העלולה לפקוד אותם.

הרב המפקד רבי מאיר כהנא, מראשי הליגה להגנה יהודית, בעת ביקור במחנה האימונים, מתלוצץ עם החבר'ה. משטר האימונים במחנה הוא קפדני ביותר, והביקורים בו מותרים אך ורק בימי ראשון בשבוע.

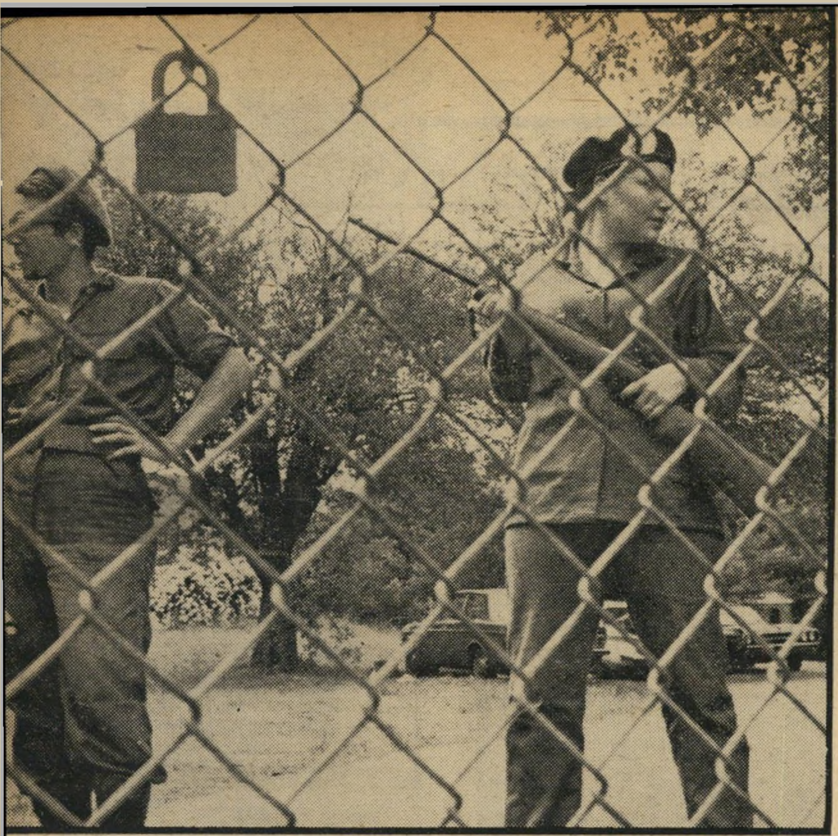

אין יוצא

המחנה, הנמצא בשטח מיוער, מוקף זקיפים מכל צדדיו — חלקם במארבים. אנשי הליגה אינם רוצים להיתפס לא־נכונים במיקרה של התקפה מצד גופים עויינים, המביטים בעין רעה, אם לומר זאת בעדינות, על אימונים אלה.

ואין בא

שמירה קבועה ליד שערי־המחנה. הזקיפים חמושים, והם רשאים להשתמש בנשקם במיקרה של חדירת זרים לשטח המחנה בכוח. מאחר שהמחנה הוא שטח פרטי, הרי שהשימוש בנשק ייראה כהתגוננות בפני פורצים.

באלות

האימונים בנשק קר כוללים, בין היתר, שימוש בנשק מיוחד במינו, החסר עדיין שם הולם בעברית: אלו הן שתי אלות המחוברות ביניהן בחבל. כאשר מכים מישהו באלה כזו, מתפתלת האלה השנייה סביב האבר המוכה, עלולה לשבור את העצם של המותקף.

ובידיים

אימוני הקרטה נמשכים שעתיים ביום, והדגש בהם הוא על הצד המעשי בעיקר. סיסמת צוות מדריכי־הקרטה המשננים אותה לתלמידים חזור ושנן: „מה בלתי־אפשרי? מאומה. מה אנחנו רוצים? לראות דם!” ואכן, הם עוברים מדי יום אימונים מפרכים.

במדינת ניו־יורק קיים מחנה־אימונים סגור, שבו מתאמן נוער יהודי, רובו מניו־יורק, בנשק חם וקר, ג׳ודו, ומיכלול נושאים אחרים. כחמישים צעירים בני 15 עד 22 מתאמנים בכל מחזור. בניגוד לישראל, בה משתמטים תלמידי הישיבות מצה״ל, בידיעה ברורה שיש מספיק צעירים חילוניים שיילחמו במקומם, מכירים תלמידי ישיבות מברוקלין בחובתם, מתאמנים במחנה שכם אחד עם נוער חילוני.

באיזה טבח מדובר? ממתי זה מרחפת סכנה על יהודי ארצות־הברית? נגד מי הוקמה הליגה להגנה יהודית?

הליגה אינה מהססת להכריז על כך במילים מפורשות: לדעתה, הידרדרו פני הדברים כיום באמריקה למצב מסוכן. החלום האמריקאי הגדול של דמוקרטיה יחופש מתחיל להתנפץ — וכשזה יקרה, קיבעים הם, יופיעו הפוגרומים ותאי־הגאזים.

את הסכנה רואה הליגה בגורמים הבאים, אותם היא מפרטת:

- השמאל המהפכני, „העויין את היהדות ואת מדינת־ישראל”.
- הפאשיזם הימני הלבן, שלא יהסס להחיות את הנאציזם ברגע שיוכל.
- הגיזענות השחורה, השונאת את הלבנים בכלל ואת היהודים בפרט.

„איננו פוחדים לקרוא להם בשמם,” מכריזים ראשי הליגה. הם גם אינם מהססים לתקוף את הצעירים היהודיים שהצטרפו לגופים השמאלניים השונים בארצות־הברית: „הם כורים את קיברם במו־ידיהם,” טוענים פירסומי הליגה.

צ'ה חבוש=כיפה

רבים מבני הנוער היהודי הלוקחים חלק באימונים — דתיים כחילוניים — מגדלים כיום תיסרוקות וזקנים נוסח צ׳ה, ומשלימים אותם במדים וברט הולמים. צ׳ה גווארה זה מברוקלין, הינו אחד ממדריכי הצליפה במחנה. החניכים עוסקים ברובים בעלי קליבר זעיר. במדינת ניו־יורק ניתן רשיון לנשק חם, עם רכישתו.

ביפו מסריטים סצינות

המונים • במלון דתי בירושלים

מציגים אופנה חשופה, רחמנא ליצלן

שניידר: ציפייה לגול

סינמה בלש

מה שקרה השבוע באיצטדיון בלומפילד הזכיר את העיר חלם.

היו שם השחקנים של בית״ר תל־אביב. במשך שבוע התאמנו יחד עם ריצ׳ארד האריס, השחקן הראשי בסרט בלומפילד, שמאז ש־אורי זוהר פרש, הוא גם הבמאי. הכל היה מוכן להצגה הגדולה — מישחקו האחרון של כוכב הכדורגל המזדקן האריס. לפי התסריט, ריצ׳ארד צריך לתקוע גול אחד, לפספס שניים, ולקול שריקות הבוז של קהל אלפים לחתום את הקריירה שלו כ־שחקן כדורגל. ואז, אחרי שכל אוהדיו נטשוהו, הוא עומד בודד ועצוב במגרש, וכל מה שנישאר לו בחיים זה ילד קטן אחד שאוהב אותו ורומי שניידר.

לאסוף את קהל האלפים לא היה בעיה. 15,000 איש מילאו את האיצטדיון עוד כ־חצי שעה לפני הזמן, ושילמו לירה כל אחד תמורת הזכות להיצטלם. כולם באו מלאי רצון טוב, ומוכנים מבחינה נפשית לצעוק בוז! בכל כוחם ברגע שיגידו להם.

בינתיים, עד שההכנות האחרונות יסתיימו, בידר את כל הקהל הזה של כוכבי כדורגל על המגרש וכוכבי קולנוע ביציעים אריק איינשטיין, יחד עם להקת הצ׳רצ׳ילים של הפילהרמונית.

הצלמים מטעינים את המצלמות. הבמאי נותן הוראות אחרונות. רומי שניידר אומרת: היי! ! והכל מוכן ומחכה לריצ׳ארד

קים: על באמת

שיבוא וייתקע את הגול שלו. ריצ׳ארד ניגש לקו השש עשרה. ארבעה שחקנים ניצבים מולו כחומה בצורה. הקהל כבר צועק בוז ! ! ! ומעיף בקבוקים למיגרש, בשביל האוטנטיות. ריצ׳ארד בועט. הכדור נישאר במקומו על הארץ וגם ריצ׳ארד. הוא קיבל התכווצות שרירים.

קאט. הקהל צועק בוז ! ! ! ואלכסנדרה שרה. הצלמים מטעינים את המצלמות. ה־עוזרים מחלקים כובעים לקהל.

ריצ׳ארד פורץ קדימה ומקבל מסירה מדויקת. הוא ממשיך לרוץ ובועט שוב, בשוער. הכדור נישאר במקומו על הארץ וגם ה־שוער.

קאט. הצלמים מטעינים שוב את המצלמות, הקהל מקבל שעוני טיסו ושייקה אופיר מצחיק. ילד הפלא קים, ידידו הקטן של ריצ׳ארד בסרט, תוקע לתוך השער המיותם גול אחרי גול. אחרי חצי שעה שוב מוכן הכל.

ריצ׳ארד האריס עומד מול השער. מולו חומה בצורה של ארבעה שחקנים ולרגליו הכדור. שריקה... בעיטה... והופ ! ! ! הכדור עובר כחמישה מטרים מעל השער. ריצ׳ארד מרים את ידיו בתנועה האמלטית טיפוסית. קאט.

המפיק והתסריטאי וולף מנקביץ יושב בצד מבסוט. איזה קהל. אם היו משלמים להם כדי שיבואו היו כבר מזמן הולכים הביתה, אבל מי ששילם לירה נישאר עד הסוף. ככה זה בחיים. ושוב הכל מוכן:

ריצ׳ארד עומד על קו השש עשרה עם הכדור לרגליו ומולו ארבעה שחקנים כ־חומה בצורה. ריצ׳ארד בועט ופורץ קדימה, מקבל מסירה מדויקת וממשיך לרוץ. הקהל כבר שכח שזה סרט וכולו עומד על רגליו ושואג. בום ! ! ! ריצ׳ארד בועט בעיטת אדירים אל השער! איזה סיגנון ! ! ! איזה כושר ! ! ! פושקאש !

ואז מזנק השוער. במסירות עילאית הוא מתנפל על הכדור. ובמקום לפספס, ככתוב בתסריט, הוא עוצר תוך סכנת נפשות את בעיטת האדירים הזאת. סרט או לא סרט, הוא לא יספוג גולים סתם. ריצ׳ארד מרים את ידיו כמו מארקוס אנטוניוס מול גוויתו החמה עדיין של קיסר. הקהל צועק, הצלמים מטעינים את המצלמות מחדש... אורי זוהר אומר: „אני יפה !...״

האריס: ניגש לקו השש עשרה

הכדור נשאר על הארץ

גם ריצ׳ארד, התכווץ לו שריר.

קאט! הצ׳רצ׳ילים ואיינשטיין בכדור [illegible]

נישואין וכרטים לשבדיה

כשזה מגיע לבני המין השני, לא כל אחד מוצא חן בעיניה. בחור צריך שיהיו לו כל מיני תכונות טובות כדי לכבוש את ליבה. אילו תכונות? דירה, מכונית, וכו׳. נחמה יכולה להרשות לעצמה להיות בררנית כל־כך כי יש לה הרבה הצלחה.

„יצאתי חודש עם אחד, עורך־דין, ישבנו ברוול והוא אמר אני אוהב אותך ורוצה נישואים.

„ישבתי ברוול והיכרתי בחור שבדי. הוא הציע לי נישואין וכרטיס לשבדיה.

„אבל אין לי זמן לכל הדברים האלה.״

איפה עוד הציעו לה נישואים, חוץ מאשר ברוול? בבית, פה ושם, אבל אף פעם לא ב־האדרי הסוס.

בהאדרי הסוס אף פעם לא הציעו לה שום דבר ולכן אפשר לפגוש אותה שם כימעט כל ערב. הבנאדם צריך לנוח לפעמים [illegible]

נחמה — לא לעשות כלום

„כל מיני דברים בחיים מעניינים אותי,״ מספרת נחמה שמואלי, „מעניין אותי סרטים, ובחורים, אבל הכי מעניין אותי זה לא לעשות כלום.״

נחמה עושה את זה מהבוקר עד הערב. היא קמה בעשר, הולכת לשבת קצת בבית־קפה כדי לנוח ולקולנוע כדי להרגיע את העצבים. אחרי הצהריים היא נמאה לשיחת רעים קלה עם ידידותיה על ענייני דיומא, ואיפה היא עושה את זה, אם לא בבית־קפה, לשם גיתן. חוץ מזה היא בררנית מאוד

חי... חי... חי... חי...

אוי

כמו במיקווה

מעשה נורא אירע השבוע, בעיר הקודש ירושלים. לעיניהן הפקוחות לרווחה של נשות חסידים, בנות צדיקים, אימהות של בחורי ישיבה עסקני מפד״ל, ואפילו רבנית.

כל הגברות הנכבדות האלה היתאספו ב־מלון המרכז, דתי וכשר למהדרין, כדי לר־אות תצוגת אופנה של בית באלאסטרה הרומאי שערכה ויצ״ו, ושילמו תמורת ה־זכות הזאת 12 לירות לראש.

לא

לעיניים

חזה חשוף...

...בעיר הקודש

בהתחלה הלך הכל כשורה. הגברות היס־תכלו בענין לכל הצדדים, שתו קפה ואכלו בתיאבון את העוגות הקטנות, בסיגנון שלא היה מבייש אפילו מבקרות תצוגות אופנה וותיקות מהן.

ואז הגיע תור בגדי הערב. ראשונה — שימלת מיני בשני חלקים עם מותן מגולה. אחריה שימלה ארוכה בלי גב. ולנעילה שמלת נשף עם מחשוף.

איזה מחשוף!!!

באולם השתררה דממה. נשמעה רק איוו־שת הכובעים שהתקרבו זה לזה וקול ה־לחישות והציחקוקים שבקע מתחתם.

הדוגמנית האיטלקיה היתעלמה מהתגובות והמשיכה לטופף אט אט על המסלול, הלוך וחזור, הלוך וחזור. עוד צעד, עוד סיבוב. המלצרים עמדו בפה פעור, עם הקומקומים ביד. הלחישות גברו. הגברות החליפו חוו־יות באכסטאזה. נכון שהמחשוף איננו מת־אים לחורף הירושלמי, אבל לא זה מה שקובע. לא אצלן.

מי היה מאמין? מי היה מעלה בדעתו שבעיר הקודש, במלון כשר, תעכסנה שיק־צות מפורכסות לצידן של בנות ישראל, בחזה חשוף כמעט, ובפופיק, רחמנא ליצלן, מגולה לעין כל. אוי לאותה בושה!!!

רק הרבנית מזל סלים שבה בשקט יח־סי, ולא התרגשה מכל המחזה. בגדים שקו־פים? מחשופים? מה יש, אחרי הכל אלה רק נשים. היא פוגשת אותן עוד פחות עליהן, במיקווה.

עלינו!!!

שכך

רואות

דיאנה

ככר דיזנגוף ריינס 1 ת"א טל. 226066

„פרסום הסברה"

אהבה בהזדמנות

ניסית להשיג „קופסת אהבה" ונרתעת ממחירה. עתה הופיעה מהדורה מוקטנת במחיר נוח.

הזדרז ופנה לחנות הספרים — הכמות מוגבלת!

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת

חד"ר מרדכי זידמן

תוצאת רשפים.

להשיג במעריות הספרים הגדולות

כיצד שומרים על בגד הים?

בגדי חים וחחוף נוטים לחת־קשות ולדהות כתוצאה מהשפע־תם המזיקה של מי־ים, שמש, וחמרי החיטוי שבבריכות. כביסה קלה במים קרים ו„טקסטיל שמפו" תשמור על גמישותם וצבעיהם של בגדי הים והחוף. „טקסטיל שמפו" מוציא את שיירי המלח וחמרי החיטוי, ומאריך את חיי בגד חים.

מוצרם ביח"ר נקה בע"מ
המפיצים חב' נוריב בע"מ

קיבוצניקיות בעירום

(המשך מעמוד 19)
היא לא אוהבת לקרוא, כי אותיות הדפוס אינן מוצאות חן בעיניה, הסבירה לחבריה.

מאחר שהקומונה לא הצליחה להשפיע על אושי, הטביעה אושי את חותמה על ה־קומונה. עקב התנהגותה הטבעית, החכיה כל מוטיבציה פוליטית, טען ריינר. למד הוא בעצמו להבין „שהם הזניחו לגמרי את הצורך בתאווה, דבר שלא ייחסו לו עד כה כל חשיבות."

★ ★ ★

אחת מפרנסת את כולם

דבר נוסף, לו אין הביטניקים המה־פכנים מייחסים חשיבות, היא העבודה. הם נוהגים לקום משנתם בשעות אחר־הצהרים, שמים ראשם תחת ברז המים ה־קרים, ומתעניינים אצל אושי: „מה יש לארוחת־בוקר?"

אושי היא המפרנסת והזנה את כל ה־קומונה. היא אינה סובלת שחבריה ישארו רעבים. היא קמה ברצון ממזרונה, הולכת לערוך קניות במכולת הסמוכה וחוזרת ל־אחר שעה קלה עם סל מלא מיצרכים.

בקומונה אין חלוקת־עבודה, אין סדר־יום ואין חובות. רק זכויות יש. ליתר דיוק — זכות אחת: הזכות להתבטל. כל אחד עושה מה שברצונו או מה שדורש עשייה באותו רגע.

אולגה בת ה־17, הבת השנייה בקומונה, היא טבחית מעולה. חבר הקומונה רלף הולגר מספר שעד בואה כמעט שלא ידעו מהי ארוחה חמה.

אושי משלמת מכספה כמעט את כל צר־כי הקומונה. דבר המובן מאליו, מאחר שהיא בעלת ההכנסה היחידה בחבורה, ו־משום כך תשלומי החשבונות הם מעניינה. רק לפעמים היא מתרגזת מכך: „נכון ש־הם מרוויחים פחות ממני," היא טוענת, „אך הם היו יכולים לעשות הרבה יותר, במקום להסתובב סתם באפס מעשה."

★ ★ ★

ממזרון במינכן למזרון בברלין

כיום אושי היא בת 23. לפני חמש שנים עבדה עדיין בריטוש־צילום ב־אחת מחברות ההוצאה־לאור הגדולות ב־מינכן. כבר אז הכירה היטב את חיי הביט־ניקים, בילתה את לילותיה במרתף הביט־ניקים של מינכן. לפעמים שכבה עם בחור זה או אחר, אך אף פעם לא התקשרה לאחד מהם.

לאחר שזכתה בפרס בתחרות יופי כל־שהיא, הפכה לדוגמנית־צילום, והצליחה ל־טפס לצמרת, התרגלה לחיי נערות־זוהר.

באחד הימים הצטרפה ללהקת הזמר אמונדוואל, הפכה לידידתו של נאיל, אחד מחברי הלהקה. הוא היה אהובה הראשון האמיתי. כל אלה שהיו לפניו, היא מסבי־רה, היו סתם קשרי מיטה.

נאיל וחברי להקתו התגוררו בקומונה של מינכן. במשך חודשים הוא ניסה ל־שכנע את אושי להצטרף אליהם לקימונה, אך היא סירבה. הפריעה לה העובדה, שלא תהיה לה אמבטיה פרטית משלה. ואכן, כל ידידיה לא האמינו למישמע אוזניהם, כא־שר יום אחד החליטה לפתע שהיא יכולה להסתדר בלי אמבטיה פרטית. כך נצטרפה לקומונה.

עם להקתו של פל נאיל, נסעה אושי ב־סתיו 1968 לאסן, שם השתתפה הלהקה בפסטיבל ימי הזמר. באסן הכירה אושי את אהבתה הסוערת הנוכחית, ריינר לנקלאו. היא עזבה את נאיל, והצטרפה לריינר ול־קומונה שלו.

כשנשאלה מה היה בו בריינר, שהתאה־בה בו כל כך, עד שעזבה את סביבתה הקודמת ועברה לברלין הזרה — ענתה אושי, ספק בפליאה ספק בליגלוג: „איזו מין שאלה היא זו?! ריינר הכניס אותי להווי־חיים מסעיר ומופלא. אצלו אינני מר־גישה כלל את הזמן העובר. חוץ מזה — הוא כל כך חכם; הוא יודע הכל. ה־שהייה במחיצתו היא ממש תענוג!"

האם תלך אחריו גם אם יפסיק להיות ביטניק?

„אותי לא מעניינת השקפת־העולם שלו. הוא מעניין אותי כאדם, לא כפוליטיקאי," ענתה אושי בפסקנות.

וכך עברה לקומונה הברלינאית.

לא היה צורך לחפש עבורה מקום מיו־חד בקומונה: מיזרונים — לא חסרו שם.

בינתיים, אין לאושי כל כוונה להתחתן עם ריינר — על אף אהבתה אליו. אף לא לרגע חשבה גם על ילדים משלה: „מה פתאום ילדים?" תמהה למישמע השאלה, „הרי אני בעצמי עוד ילדה."

תמרורים

נחוג • יום־הולדתו ה־57 של ראש אגף החקירות במטה הארצי של המשטרה, ניצב **אריה שור**. יליד ירושלים, אשר למד הנדסה בטכניון בחיפה, עבד שור ב־חברת הכשרת היישוב, ממנה עבר לקרן הקיימת לישראל, כאשר כל אותה עת הוא משמש גם מפקד בהגנה. במלחמת הקוממיות שימש שור בתפקיד מפקד גדוד 164 של חטיבת עציוני. בשוך הקרבות הצטרף ל־משטרת־ישראל, התקדם בסולם הפיקוד עד לתפקידו הנוכחי, בו הוא מכהן שנים אח־דות.

נחוג • יום־הולדתה ה־53 של סגנית יושב־ראש הכנסת־השישית, שנבחרה אף לכנסת השביעית, **טובה סנהדראי**. סנ־הדראי החלה את דרכה בעסקנות צי־בורית כבר במקום־הולדתה, גאליציה, כמנהיגת התנועה ה־חלוצית־דתית תורה ועבודה. עלתה לא־רץ בשנת 1934, ו־המשיכה בפעילותה — כמזכירה כללית של ארגון הפוע־לות של הפועל ה־מיזרחי, תפקיד בו היא משמשת גם כיום. בעלת עמדה חזקה במפד"ל.

סנהדראי

נולדה • לזמר נמוך הקומה בייתר בעולם, **שארל אזנאבור**, ולאשתו ה־שבדית **אולה**, בקליניקה בפאריס, בת ב־מישקל שלושה קילוגרם, **קאטיה**.

אזנאבור, אולה וקאטיה

נישאו • בג'קרטה **סוקאמאטי סוקארנו**, בתו בת ה־18 של נשיאה־לש־עבר של אינדונזיה, עם בחיר־ליבה, הסטו־דנט **דדי שארטו**. בטקס, שנערך בבית אם־הכלה, אשתו הראשונה של סוקארנו, פאטמת, השתתף אף אביה המאושר של הכלה, הנתון במעצר־בית.

נפצעה • בתאונת־דרכים ליד פאריס, הזמרת הישראלית־לשעבר **ריקה זי־ראי**. הבדיקות ה־רפואיות שעברה ב־בית־חולים בפאריס גילו חולייה יצלע שבורות, וכן שבר במרפק יד שמאל. רופאיה סבורים ש־היא תאלץ להיות מאושפזת חודשים אחדים עד שתחלים.

ריקה

נפטר • בתל־אביב, בן 83, הכופר **יהודה בורלא**. יליד ירושלים ונצר ל־משפחת רבנים ספרדים שעלתה ארצה במ־אה ה־18, רכש בורלא את השכלתו בחדר, ואחר־כך סייב בית־מדרש למורים. עסק ב־הוראה עד התגייסותו במלחמת העולם ה־ראשונה לצבא הטורקי. הגיע לדמשק, וב־תום המלחמה, נשאר בה כדי לעמוד בראש בתי־הספר העבריים שם. עם הקמת המדי־נה היה בורלא הממונה על מחלקת התר־בות, העיתונות וההסברה במסגרת משרד־המיעוטים, ואחר־כך עבר למשרד־החינוך. כסופר, היה הראשון שתיאר את חייהם ומאווייהם של בני עדות־המזרח בארץ־יש־ראל. בין ספריו: לונה, קסמי מולדת, בלי כוכב, בת ציון, לקול הצעדה ועוד. זכה בשני פרסי ביאליק ובפרס אוסישקין.

אנשים

החלק התחתון של אבא אבן

בטקס חלוקת פרס כינור דו"ד, שנערך לא־מכבר, הופיע שר־החוץ, **אבא אבן**, ואמר, בין השאר, כי „עריכת הערב היתה כדאית — ולוא רק כדי לראות את החלק התחתון של קריין־הטלוויזיה **חיים יבין**.” רגישותו של אבן לחלקים תחתוניים התגלתה בסיפור שסיפר העיתונאי **אורי אורן**, המועמד השני של ע"מ לעיריית תל־אביב, ואשר עבד מספר שנים במחיצתו של אבן. גילה אורן: אבן מעדיף לנאום תמיד מאחורי דוכן שיסתיר את החלק התחתון של גופו. הסיבה: בשעת נאום מתמלא אבן במתח רב, ואז הוא נוהג לעמוד על רגל אחת, כשהוא משלב את רגלו השנייה סביב הרגל העומדת. בצורה זו הוא מוציא את המתח מגופו, כשהרגל משמשת לו כהארקה של המתח. ● חוש־הומור מפותח גילה בשבוע־שעבר השר **יוסף ספיר**. היה זה כאשר בראיון עם מזכיר מערכת הארץ, **יאיר קוטלר**, טען כי „חילוקי־דיעות יש בכל מפלגה. רק אצל **משה קול** אין חילוקי־דיעות. הוא איש אחד. הוא משנה את דיעותיו. הוא הפך מיונה לזאב טורף. הוא לא רק נץ — הוא יותר מזה.” השבוע החליט ספיר, איש גח"ל, כי הרחיק־לכת בביקורת שמתח על שר־התיירות הליברלי־עצמאי. „דברי היו מילתא דבדיחותא,” התנצל, „אני מצטער.” ● „ייתכנו מצבים, אשר יעשו העברת אוכלוסין רצוייה לשני הצדדים.” „לא נוכל להפקיר אף שעל אחד של אדמת ארץ־ישראל.” דברים אלה נאמרו, כפי שלא קשה לנחש, בכנס המועצה של התנועה למען ארץ־ישראל השלמה. אך אומרם, המשורר **נתן אלתרמן**, לא היה זה שחיברם. המשפט הראשון, המתייחס לפינוייה של אוכלוסייה ערבית ממקומות מגוריה והעברתה למקומות אחרים, צוטט מתוך דברים שאמר לפני 26 שנה מנהיגם הרוחני של זקני תנועות־הפועלים בישראל, **ברל קצנלסון**, והם מופיעים בכתביו, כרך ה', עמוד 112. סיסמת „אף שעל אחד” הופיעה בגילוי־דעת של השומר־הצעיר לקראת הקונגרס הציוני ה־20, ביולי 1938.

„מכתב יהודי גרוזיה — מפוברק!”

למה משתוקק עיתונאי יותר מאשר לצילצול־טלפון משר או ח"כ? **סילבי קשת**, העיתונאית השנונה של הארץ, קיבלה מאז יום שישי האחרון עשרות טלפונים משרים, ח"כים, פרופסורים, משפטנים וסתם אנשי־ציבור ואזרחים מכל קצוות הארץ, ביניהם לא־מעט דתיים. הם לא ביקשו להדליף סודות מהחדר. „עשית שירות ציבורי חשוב,” בירכוה המטלפנים, שהתייחסו לרשימתה החריפה ללא־תקדים על המיועד לכהונת שר, ח"כ המפד"ל **יצחק רפאל**, שכונה על־ידה בליגלוג המלאך רפאל. ● „נשתדל לבנות ארץ, חברה ועיתונות, חופשיים לגמרי ומשוחררים מלחצים מיותרים” — כך נכתב בגיליון האחרון של רמזור, ביטאון המשמרת הצעירה של מע"י. השבוע נוכח עורך רמזור, **דויד הלוי**, כי רעיון זה אינו ניתן להגשמה — לפחות לא במפלגת העבודה. כתגובה על הקו העצמאי בו נקט ואשר נגד לא־אחת את קו ראשי המשמרת הצעירה, הודחה מערכת רמזור יחד עם הלוי עצמו. אחד הדברים שהרגיזו במיוחד את צעירי מע"י היה המאמר שהתייחס לפרישת עורך הארץ, **גרשום שוקן**, מוועדת־העורכים, בו נאמר, בין השאר: „במדינה בה קיימת צנזורה ביטחונית קפדנית, אשר גולשת לפעמים לתחומים אחרים, אין כל הגיון שעיתונאי חופשי יכבול עצמו מרצון ומראש תמורת ההנאה האישית של קבלת האינפורמאציה מהמקור.” ● על ועדת־העורכים כתב רמזור: „זהו מוסד של חתולים שמתפקידו לדאוג לכך שחתולים אחרים לא יאכלו את השמנת.” ● בשבוע שעבר נערך בבית ציוני אמריקה בתל־אביב דיון על ספרו יוצא־הדופן של **יהושע גרנות**, פרגוד הבדולח. בדיון, בהנחייתו של **בצלאל („בוצי”) ויינשל**, השתתפו הפרופסור **ישעיהו ליבוביץ'**, **אברהם וולפנזון**, והד"ר **אהרון בן־עמי**, השני ברשימת למען ארץ־ישראל של הד"ר **ישראל אלדד־שייב**. הערב נועד להיות ערב שקט ואינטלקטואלי, ואכן התנהל על מי־מנוחות, עד שהחל בן־עמי לדבר, כשהוא גולש להבעת דיעות פוליטיות, וכינה את הספר „טירור אינטלקטואלי”.

יוסטון (שמאל) ורחל ולטש

„העולם מכיר את התוכן”

„ומה היה הכרוז שלכם בשכם?” צעק לעומת בן־עמי המשורר **יב"י** שנכח באולם. החלו חילופי־דברים, אשר רק בוצי מנע את התפתחותם למשהו חריף יותר. אחר־כך דיבר ליבוביץ', אשר עלה על בן־עמי במחץ רב: „הנה היום הכריז **משה דיין** על עונשים קולקטיביים,” אמר, „שיטה שרק הנאצים השתמשו בה בתקופה המודרנית.” מחיאות־כפיים סוערות שיסעו את דבריו. בין השאר, הביע הפרופסור ליבוביץ' את דעתו, כי מיכתבם של 18 יהודי גרוזיה — מפוברק.

„אין אהבות שמחות, הא?”

כמו כל אמן, מקבלת גם הזמרת והשחקנית **ציפי שביט** מכתבי־הערצה. לאחרונה הגיע אליה מכתבה של ילדה בכיתה א', שכתבה לה: „כל לילה שאני הולכת לישון, אני מתפללת שאת ו**גולדה מאיר** לא תמותו.” ● מעריץ לא יותר טאקטי היה לאמן **יוסי בנאי**. שעה שיוסי טייל עם אשתו ברחוב, ניגש אליו אחד ממעריציו ואמר לו: „אין אהבות שמחות, אה?” ● המוצג המסעיר ומעורר־הוויכוחים ביותר בתערוכת הסתיו, שנפתחה השבוע בביתן הלנה רובינשטיין של מוזיאון תל־אביב, הוא פיסלו של הפסל הצעיר **משה גרשוני** הנושא את השם 4×4×4, ושבתיאורו בקטלוג הוא מתואר כפסל מגומי. אלא שהפסל אינו אלא ערימה של 64 אבוקים של צמיגי־משאיות המונחים בטורים של ארבעה ובגובה של ארבעה. את האבוקים השחורים קיבל גרשוני בהשאלה מחברת ייצור־הצמיגים שמשון, ועבודת היצירה שלו, מלבד עצם הרעיון, הסתכמה בניפוחם. כשנשאל גרשוני מה יש לו להגיד על יצירתו, השיב: „אין לי מה להגיד, היצירה מדברת בעד עצמה.” בעת העמדת הצמיגים באולם המוזיאון אירעה תקלה. באחד הצמיגים נתהווה תקר, האוויר פרח מתוכו, ועובדי המוזיאון לא ידעו איך להציב את היצירה האמנותית הזו. ● הבמאי ההוליבודי הנודע, **ג'ון יוסטון**, מביים עתה את הסרט מירה ברקאינרידג' המספר את תולדותיו של גבר ההופך אשה, בכיכובה של **רחל וולטש**. בעת הסרטת הסצינה, בה עולה חלטש על דוכן ועורכת הצגת חשפנות בפני גברים, נסגרה בימת הצילומים ואיש, מלבד המסריטים, לא הורשה להיות נוכח במחזה. אמרה רחל: „זה מגוחך ממש. הרי מזה חמש שנים מכיר כל העולם את תוכן העטיפה.”

פסוק השבוע

● מפקד החללית „אפולו 12”, **צ'ארלס קונראד**, בעת הטיסה מכדור־הארץ אל הירח: „עצם זר עוקב אחרינו!”

כל אחד - נאפוליון

למיקי **אמדורסקי** יש כבר מזמן בוטיק בפאסאז' דיזנגוף ששמו דזירה.

השבוע נמאס לבעלה, הזמר **בני אמדורסקי**, שאשתו תהיה איש־העסקים היחידי במשפחה, פתח גלריה בשם נפוליון.

בנפוליון מוכרים גם תומרקינים, לוקובים, פיינגרשים וכו' — אך בעיקר תכשיטים, תוצרת שני הצורפים העובדים בקצב בחדר הסמוך.

לפתיחה הזמין בני את ידידיו מעולם הבידור והבוהימה, שהגיעו בהמוניהם. כל אחד הגיע, נכנס, הציץ בפיינגרש או בלוקוב, תקע רבע מבט בתכשיטים. ואז ראה את הכובע, זה עם הנוצה, ומייד ניעור בליבו דחף בלתי ניתן לריסון למדוד אותו.

הכי דומה לנפוליון היה בני עצמו, מפני שהכובע הנפוליוני נתפר לפי הראש שלו, ועוד לפני הפתיחה הוא תירגל את הישיבה על הכיסא הנפוליוני האדום־לבן, בפוזה המפורסמת של יד אחת בתוך המעיל.

על **מרקו תורג'מן** היה הכובע קצת גדול, על **ארם לוקוב** קצת מצחיק, ולעיתונאי **עמנואל בר־קדמא** לא התאים בגלל השפם, על **יהודית סולה** דווקא כן, ואת **יוחנן זראי** הפך לז'וזפין. ר"ל.

אחרי המדידות התכבדו המוזמנים בשתייה על־חשבון הבית, כי בנפוליון כל מי שנכנס מקבל שתיה, גם אם לא יקנה דבר.

יהודית סולה

יוחנן זראי

בני ומיקי אמדורסקי

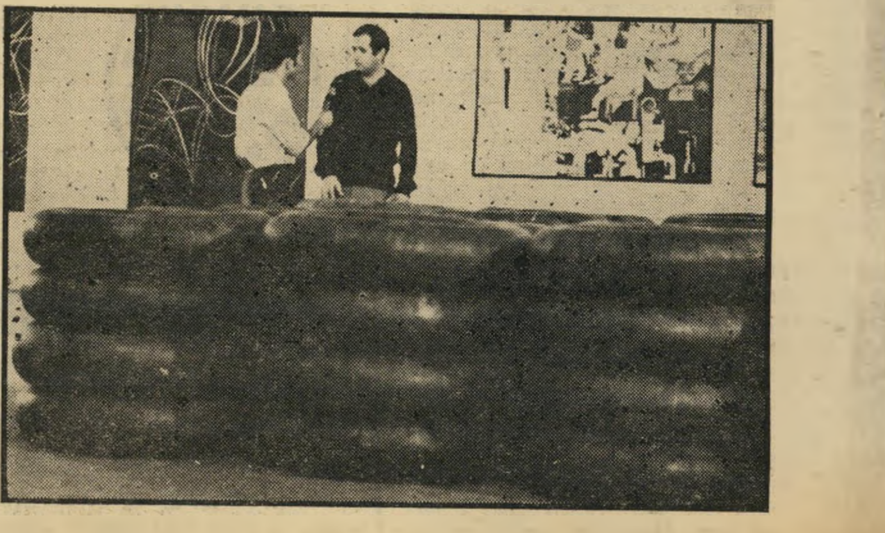

4×4×4 של גרשוני (במרכז) במוזיאון תל־אביב

תקר בפסל

כוכבת סרטים מיריי-דארק
לגבר — יותר ידיים מאשר לאשה

קולנוע

כוכבים

ישבן מלא שירה

מיריי דארק הולכת בדרך כל הכוכבות האמריקאיות והופכת בינלאומית. סירטה מונטה קרלו צולם בהפקה אמריקאית, ברו־מא עם שתי מכוניות, שני נהגים, דירת־פאר מול פיאצה נבונה, שתי מחליפות, ספרית, מאפרת ואיש־פרסום. הושקעו בו סכומי־ענק, ואפילו המפיצים הישראליים רבו עליו ואחד מהם הצליח להביא אותו ארצה, והוא יוצג כאן בזמן הקרוב ביותר. דארק.״

„היום,״ אומרת מיריי דארק, „אני יודעת שאני כוכבת. לפני כן לא שמתי לב, היום כולם מוכיחים לי את זה כל הזמן, ואני לא יכולה להתעלם מזה. זה מוצא חן בעיני, שאנשים נותנים לי להרגיש שאני מיריי דארק.״

הסרט שהפך אותה מפורסמת היה גליה. אחריו היא קיבלה הצעות להמשיך באותה דרך — גליה חוזרת, הנקמה של גליה, וכו׳. היא סירבה. „הקריירה שלי נמצאת בידיים טובות מאד,״ היא מסבירה, „בידיים שלי.״

התפקיד של גליה נכתב במקורו לבריג׳יט ברדו. אבל בריג׳יט סירבה ואז הציעו אותו למיריי, והיא קיבלה אותו. לעומת זה הלב המאושר נכתב במיוחד למיריי דארק, והיא סירבה לו, והוא הוצע לבריג׳יט — והיא קיבלה אותו, וביצעה בעזרתו את אחד ה־כשלונות הקופתיים הגדולים ביותר שלה. לזה קוראים, בשפה שלנו, יותר שכל מאשר מזל.

מיריי ובריג׳יט הן חברות. הן מתחלפות בבגדים, בשמלות, בסוודרים, בסרטים. רק לא בגברים: „זה עניין של טעם,״ אומרת מיריי.

הפרסומת של גליה, שהיתה מיועדת ל־בריג׳יט, עשתה ממנה: הנערה־המודרנית־ה־מחליפה גברים מתי־שמתחשק־לה־ועוזבת־או־תם־מתי־שמתחשק־לה, והיא התאימה את עצ־מה לפרסומת הזאת. על השאלה המפורסמת שאיפשרה למרילין מונרו להתבטא „במה את ישנה?״ היא עונה „בגבר״ וכששואלים אותה, מה תגידי לילדים שלך כשיראו את תמונות העירום שלך? היא עונה: „שידעו מאין הם באים ולאן הם הולכים.״ ובאמת העולם מקבל די יפה את הגוף החשוף שלה, וסופר צרפתי ידוע אפילו אמר עליו: „מיריי דארק, יש לה ישבן מלא שירה.״

כשהיא היתה צעירה היא לא היתה יפה במיוחד. לא היו לה רגליים, היה לה יותר מדי אף, בדיחה של חזה, שערות של בובה זולה, והבנים אף פעם לא רצו לשחק איתה ברופא, והיא היתה חולה מזה.

אבל בסופו של דבר זה השפיע עליה ל־טובה. עובדה.

היום כולם רוצים לשחק איתה, והיא בו־חרת את מי שהיא רוצה, בזהירות. „מה־גברים צריך להיזהר,״ היא אומרת, „כי לגברים יש יותר ידיים מאשר לנשים.״

מהות״ – צויירה בשנת 1905 ע״י פיקסו

דאגה לך ולמשפחתך
ידי קופת חולים עממית

הפקד את הדאגה לבריאותך ולבריאות בני משפחתך בידי קופת חולים עממית

דאגה זו כוללת:
בטוח רפואי מלא ומקיף לכל המשפחה * אשפוז ללא תשלום במשך 24 חודשים לכל מחלה * בחירה חופשית של הרופאים הכלליים והמקצועיים * רופא המשפחה הוא המטפל בך גם במקרים דחופים, מחוץ לשעות הקבלה * טיפול מקצועי ללא המתנה ותורים * נוסף לכך, שהאשפוז-ללא תשלום, מקבל החבר המאושפז בבי״ח 25.— ל״י ליום, החל מהיום הרביעי, עד 100 יום בשנה * לשכירים — החלמה בבית הבראה לאחר אשפוז.
קופת חולים עממית, בעלת צביון צבורי מובהק. העובדה שרוב רופאי המדינה ביטחו עצמם בקופת חולים עממית, מדברת בעד עצמה.
לקבלת פרטים — הכנס נא לאחד מ־60 סניפי הקופה ברחבי הארץ.

חולים עממית **מיסודה של הדסה** — המרכז ת״א, רח׳ ארלוזורוב 100, טל.: 229231-2, 243000

סטודיו גרבו - שבדרון

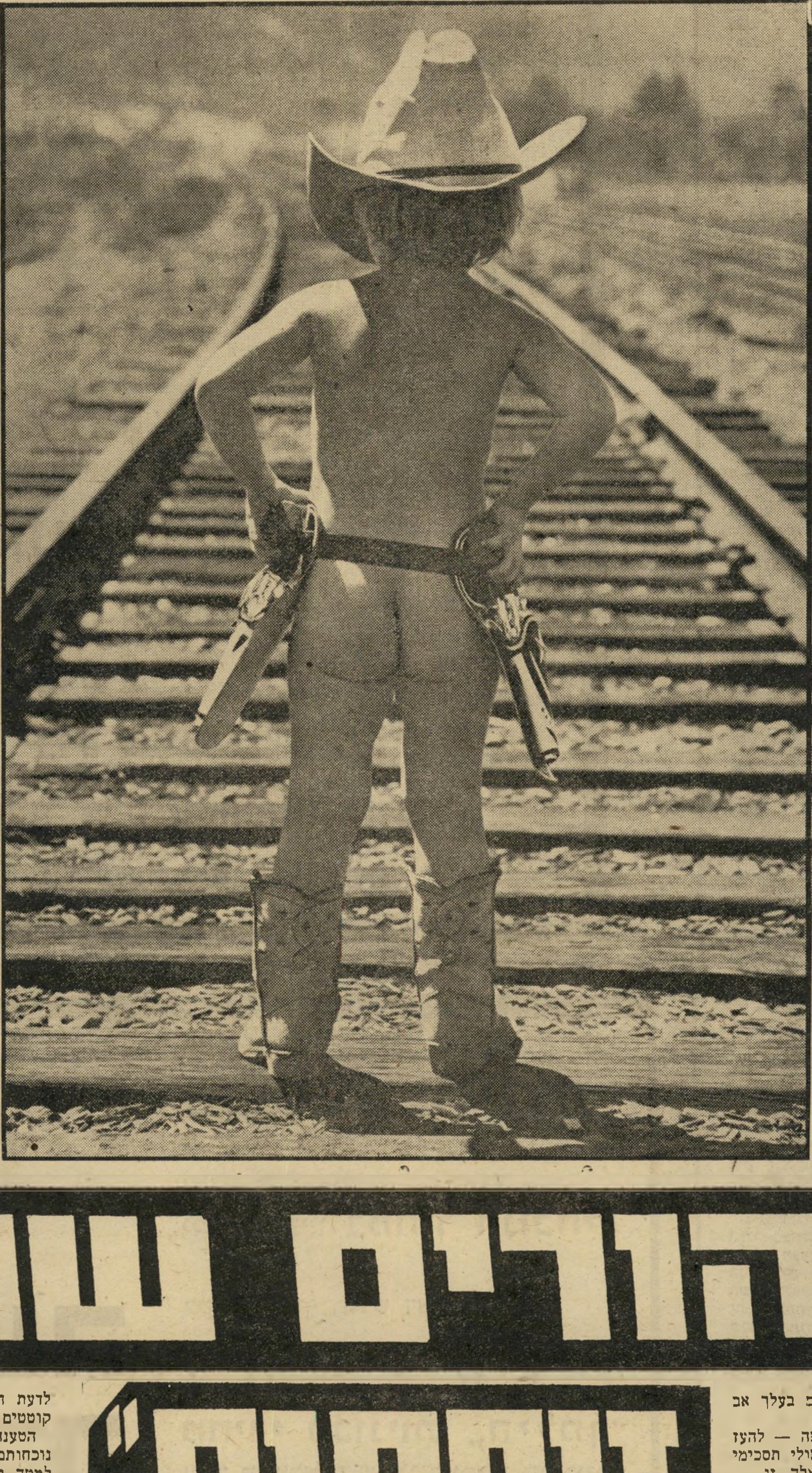

פעם, בימים הטובים, היו אבא ואמא צודקים תמיד. גם כשלא צדקו. לא עוד: ילדינו כיום אינם אוהבים אמנם את הוריהם פחות מבדורות קודמים. אולם עתה הם מצויידים, כבר מתחילת דרכם בחיים, בעין בוחנת, ראש פתוח ומנתח, ולשון חסרת־רחמים היורה ביקורת קטלנית ללא הימוס. והגרוע מכל הוא — שהם צודקים כאשר הם קובעים:

„ההורים שלנו זיפתים"

האב את אמא טובה? האם בעלך אב טוב?

לאחר שתתקררי מעצם החוצפה — להעז ולהעלות שאלה כזו בכלל — אולי תסכימי שהיחידים שיכולים לענות לשאלה זו — הם ילדיך. כלומר, לא ילדיך ממש: מאלו, את ודאי שומעת 24 שעות ביממה את ה־רשימה המלאה והמפורטת של מגרעותייך ומיגבלותייך. הכוונה לדעתם האובייקטיבית של הילדים.

ואכן, כדי לשמוע מה דעתם של הילדים על הוריהם, וכיצד הם מציירים לעצמם את האב והאם המושלמים, נערך לאחרונה ב־ארצות־הברית ראיון עם כמה מאות ילדים, שהצעיר בהם היה בן שש והמבוגר בן 14.

תשובותיהם הוכיחו שילדים הם ילדים, והורים הם הורים, בכל מקום בעולם. לוא היה הראיון מתקיים בתל־אביב או בבאר־שבע, ספק אם היו התשובות שונות.

מובן שהכל יחסי בחיים: בעוד שילד אחד טען שהאבא המושלם הוא זה ש„לא מקמץ להוסיף לו דמי־כיס," אם הוא עובר על הקצבה השבועית של עשר ל"י — הגברבר הוא בן 11 — הרי שילד אחר הצהיר: „האבא הטוב הוא זה שנפגש עם הילדים שלו." התברר שהוריו של הילד נפרדו, ואביו לא בא מאז הגירושין לראות את בנו.

אולם ממכלול התשובות והטענות וה־טרוניות, התגבשה תמונה ברורה מאוד כיצד רואים אותנו ילדינו* כיום.

לא לשכב ולקרוא עיתון

הטרוניה הראשונה היא: מריבות בין ההורים. האמא והאבא האידיאליים, לדעת הילדים, הם אלה שאינם רבים ומת־קוטטים ביניהם.

הטענה השנייה בחשיבותה: המחסור ב־נוכחותם של האבות. לא היה כימעט ילד, למטה בגיל עשר, שטען שיש לו את אביו לרשותו מספיק זמן. הדיעה הכללית היתה, שאבא חייב להיות בבית כל בוקר וערב, שבעה ימים בשבוע, ובשבת — כל היום. ולא סתם להיות, אלא ער ומוכן לפעולה — לא שוכב וקורא עיתון, ואומר כל הזמן ,עוד מעט, עוד מעט,' עד שהיום נגמר.

הצהירה ילדה בת שבע וחצי: „האבא של החברה שלי בטי הוא האבא הכי טוב בעו־לם. תמיד הוא משחק איתה כשהוא ב־בית." הילדים הסכימו פה־אחד שאין דבר מרגיז מזה כשאבא דוחה ודוחה את הת־חלת המישחק: „אבא צריך להרגיש שהילד שלו הוא תענוג בשבילו, ולא צרה שאי־

(המשך בעמוד 28)

ההורים שלנו זיפתים

(המשך מעמוד 27)
אפשר להיפטר ממנה," הודיע ארון צעיר בן עשר.

קום התעוררה אב חלכה

תלונות נוספות: „אבא ואמא טובים לא צריכים לישון בשבת עד הצהריים, כמו אבא ואמא שלי," פסקה ילדה בת תשע, עם פרצוף מלוכלך משוקולד.

„גם שלי," נשמעו קולות מכל הכיוונים. לא רק שדרישותיהם של הילדים בשטח זה היו צנועות למדי — בסך־הכל, יותר תשומת־לב מצד ההורים, בעיקר האב — אלא שהם גם ניסו להצדיק את הוריהם, בהטילם את האשמה על הכלכלה המודרנית:

„לאבא שלי יש בעיות, והוא צריך לחשוב איך לפתור את הבעיות, וזה לוקח לו המון זמן. אז הוא נשאר תמיד מאוחר במשרד ומרוויח המון כסף וכולנו צריכים לחכות לו עם הארוחת־ערב."

במישור החומרי יותר — היו לילדים בדרך־כלל מעט מאוד תלונות. אף ילד אחד כימעט לא התלונן על מחסור בבגדים וצעצועים. התלונה היחידה היתה נגד שיטות־החיסכון המודרניות. בעיניהם מצטייר הבנק כמקום מפוקפק שיש להיזהר מפניו: ברגע שהכנסת לתוך תהומות־הקופות שלו את דמי־החסכונות שלך — איבדת אותם לנצח.

„יש לי מאות לירות בבנק," התחדה ג'ינג'י בן 11. „הכסף היא שלי, וגם בבנק יודעים שהוא שלי — ואני לא יכול לנגוע בו עד הגימנסיה. מה פיתאום? ומה עוד יותר גרוע? כשאני בא לאבא שלי ואומר לו שאין לי כסף, הוא מוציא את הפינקס של הבנק ואומר לי: ,מה אתה מדבר? תראה, אתה ממש מיליונר'."

תלונה נפוצה אחרת, בתחום הפינאנסי, הועלתה על־ידי בת 13 מגונדרת: „אני מקבלת חמש לירות לשבוע דמי־כיס — אבל אמי לא מרשה לי לעשות איתם מה שאני רוצה. איזה מין דבר זה? אם הם שלי, מה איכפת לה מה אני עושה עם הכסף שלי?"

וזאטוט בן שבע התמרמר: „אני מקבל 25 אגורות לשבוע, אבל כשאני לפעמים מאבד את זה, הם כועסים עלי. אין לי ריצ'רץ' בכיסים, אז הכסף נופל. אני אשם?"

המסקנה ברורה: ההורים האידיאלים חייבים או לדאוג לריצ'רץ' בכיסים — או להתרגל לחיות עם המבט האילם והשתיקה הרת־הגורל, בתשובה לשאלתם: „מה קנית בכסף שנתתי לך בבוקר?"

לא רוצים לישון

רובם המכריע של הילדים האמין שההורים מטילים משמעת ומתערבים בענייניהם בצורה מוגזמת ומיותרת — ולא רק בשאלת דמי־הכיס. „אחרי הכל, אנחנו כבר לא תינוקות," ניסח זאת בצורה קלאסית ותקיפה בלונדיני נמרץ בן שמונה. „ההורים צריכים להרשות לנו להחליט הה־לטות. אחרת איך נגדל להיות עצמאים?"

מה ב ד י ו ק צריכים ההורים להרשות, תלוי במידה רבה בגילם של המתלוננים. בגילים הצעירים יותר, הבעיות הרות־הגורל הן הזכות לצפות בטלוויזיה בערב וזמן־השינה. לפחות טענתו של ילד אחד, בתחום זה, נראתה כמוצדקת. היה זה זאטוט בן שבע שהתלונן שמרשים לו לראות טלוויזיה רק שעה, וזה לא מספיק לו. כשתמה המראיין אם הוא חושב שילד בגילו צריך לשבת ליד המקלט יותר משעה ביום, התברר שהפספוס התכוון לשעה בשבוע.

בגילים מאוחרים יותר מגיעים לבעיות של הכנת שיעורים והצטיינות בלימודים: „יש לנו ילדה בכיתה שתמיד בוכה אם היא מקבלת פחות מטוב במיבחן, כי מרביצים לה בגלל זה בבית. והאבא שלה עוד עורך־דין. איך הוא לא מתבייש?" — התרעמה אשה קטנה בת 12 וחצי.

★

הכל בכל, נראה באמת שתביעותיהם של הילדים מאיתנו צנועות מאוד. ואולי האופייני ביותר לילדינו הוא, שמכל המאות שרואיינו, לא היה אפילו אחד — שהצביע על־כך שהורים אידיאליים הם אלה שאוהבים את ילדיהם.

הסיבה היא, כמובן, שאף ילד לא חלם כלל על האפשרות שייתכנו בכלל הורים ש א י נ ם אוהבים את ילדיהם.

הגרלת הפרסים הגדולה
של
TISSOT
תתקיים בחנוכה

פרס ראשון:	מכונית פיאט 124 (לא כולל מיסים)
פרס שני:	6 פרסי טיסה לשוייץ בסילוני אל־על
פרס שלישי:	10 פרסי שעון טיסו

קנה שעון טיסו והשתתף בהגרלה
פרטים בחנויות טיסו המובחרות

הודעה חשובה

מכוניות „הילמן"
שהגיעו ארצה
ואלה הנמצאות בדרך לארץ
נמכרות עדיין **במחיר הנוכחי!**

לקראת סוף חודש דצמבר ש. ז.
י ת י י ק ר ו
מחירי מכוניות „הילמן"
עקב ההעלאות שחלו במחירי היצרנים, בדמי ההובלה הימית והתיקרויות אחרות.

בני משה קרסו בע"מ מפיצי מכוניות HILLMAN בישראל

צעיף לך

כבר **הוחלט** וסוכם סופית: השנה תהיה שנת הצעיף.

נצעד השנה בחליפות־מכנסיים מכל המינים ומכל הסוגים, עם טוניקות ארוכות וקצרות, עם חגורות כיסים וכפתורים, מצמר, משי, ג׳רסי וקטיפה ברוקד ותחרה. נלבש בגד־גוף סרוג ועליו סרפאנים וחצאיות בחיבור מתכת ועור.

★

נפסע מעדנות בסרבלים, ונענה בחיוך לכל מי שלא מעודכן: „לא, אינני חוזרת מהמוסך.״

אך את האווירה, את הסיגנון, תיתן אותה פיסת־ארג שתיזרק בתנופה מסוגננת על הכתף, הצוואר או הראש, תעטוף אותנו כליל ותשתרך אחרינו באדישות אלגנטית, אגב טאטוא המדרכת — הצעיף.

בלי צעיף או לפחות תריסר מטפחות־משי צבעוניות ומסתררות — לא תעזור לך כל המלתחה, אפילו אם נרכשה ברומא, פאריז או לונדון. אם אין לך אותו צעיף ארוך ומשתלשל, מצמר, משי, בד, פרווה, והשד יודע מה עוד — מחורר, מרוקם, מודפס, ורצוי עם הרבה גדילים — מוטב שתשארי בבית ותסרגי לך אחד, או שתעלי לעליית־הגג ותנברי בארגז הסבתא, ותדלי ממעמקיו את הצעיף שלה. אם לא אכלו העש — הריהו כשר.

או שתחכי לגל הקור הראשון. ואז בודאי נזכה למבול של צעיפים, בחנויות. בינתיים העלה סיור בחנויות ובבוטיקים של תל־אביב רק יבול צנוע של צעיפים — רובם צרים ובאורך בינוני.

★

הדרישה מצד הקונה הישראלית הממוצעת עדיין לא לוחצת על השוק, והצעיף המודרני איננו מצוי בשלל דוגמאות בחנויות הערים.

ולצעיף אין חוקים — כל גודל, כל צורה (בתנאי שיהיה גדול ובולט לעין), כל צבע — מתאימים לצעקה האחרונה של האופנה המערבית.

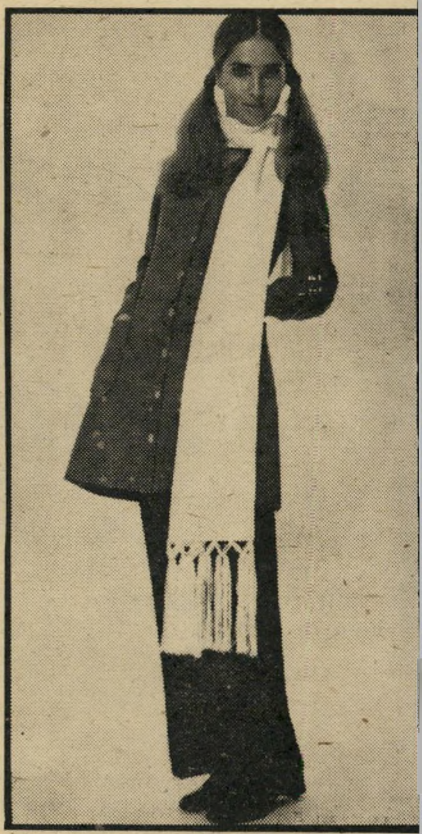

בארץ עדיין לא פשטה אופנת הצעיפים, השולטת כבר עתה באירופה, לבד מבחנויות בודדות. בתמונה: שני דגמים מתצוגת־האופנה שנערכה בשבוע שעבר על־ידי **לי־לך**, החנות החדשה לסריגי **אקרילן** לבנות הטיפשעשרה, שנפתחה בתל־אביב. מימין שמלת **אקרילן** בסיגנון הקרדיגן מעל מכנסיים. משמאל שמלת **אקרילן** עם עיטורי־תבליט מיוחדים, בצבעים נוגדים האחד את השני, וצעיף בצבע זהה, בדרך כלל.

בעולם למעצבי האופנה, משמש השנה הצעיף כהשראה לביגוד שלם, כגון בגדים בסיגנון האינדיאני, עשויים עור ועטורי גדילי־עור. חליפות פונצ׳ו מאריגים הלקים ומשובצים, גם הם עם גדילים, וכדומה. הצעיף איפשר למתכננים להרקיע שחקים בדמיונם, נותן אין־סוף אפשרויות לואריאציות בהתאמת הלבוש. בתמונה: חצאית צמר באריגה גסה בסיגנון צעיף מכסיקני. אופנה זו נקלטת במהירות באירופה המערבית ובאמריקה.

המיפלצות שלי

איזה חיות משונות באות לגן־החיות

מה עושה אם עבריה, כשהיא קמה בשבת בבוקר, ומגלה שבחוץ יום יפה, שהבעל קם על צד שמאל, והילדים מאיימים לפרק את הבית?

כמובן, מה שעושה כל אם עבריה במצב כזה: קמה והולכת עם החיות שלה לגן־החיות. כך היא פותרת את כל הבעיות במכה אחת: נפטרת מהבעל, מוצאת תעסוקה לילדים, וזוכה להוציא בעצמה את האף מבין ארבעת הכתלים ולראות קצת אור שמש.

★

מלאנו שקיק־ניילון בבננות ובוטנים, ונסענו לגן־החיות. קנינו כרטיסים בתחנת־המוניות במרחק שני רחובות מהגן עצמו. שם אין ריבון העולם רואה מה שעושים.

הבידור התחיל ליד הקופים, השימפנזה דילג בקלילות למרומי הכלוב, ואבא עטור־מצלמה הסביר לבתו בת השלוש או ארבע: „הנה, את רואה, הקוף קפץ עכשיו למעלה.״

השימפנזה דילג למטה, אסף מהריצפה את הבוטן שדנה זרקה לו, והתחיל ללעוס.

„עכשיו,״ הסביר האב בקול צלול, „הוא ירד למטה ולקח את הפיסטוק שהילדה הזאת זרקה לו, בגלל שהוא אוהב פיסטוקים.״

„גם אני רוצה לזרוק לו פיסטוק,״ הכריזה הילדה.

„אבל אין לנו פיסטוקים,״ הצהיר האב, כשהוא שולח מבט רב־משמעות לעברנו.

דנה שלפה חופן בוטנים מהשקיק והציעה לילדה, שלקחה אותה והתחילה משליכה לעבר שימפנזה.

„אולי תגידי תודה לילדה?״ נזף האב. הילדה לא אמרה תודה. „לא יפה,״ קבע האב, והמשיך: „או, את רואה, ועכשיו הקוף אוכל גם את הפיסטוקים שאת זרקת לו.״

★

הקוף התגרד, והאבא הסביר לילדה שהוא מתגרד. הקוף נהם, והאבא הסביר שהוא נוהם. בשלב זה, שכחנו כבר מזמן את השימפנזה, והיינו כולנו עסוקים בלהסתכל על האבא. רק רוני מפעם לפעם כמעט שלא הצליחה להתאפק לא לצחוק, ואז היא היתה בורחת קצת לצד עד שנרגעה. המשכנו בעקבות הסבריו של האב לאורך כל הגן, וזכינו לבידור של חיינו. בשבת הבאה נלך שוב פעם. הפעם, כדי לראות את החיות.

ניצה

ימי הזוהר כך זכתה שרה לפירסומה, כמנחת תוכניות הפירסומת של המערך בבחירות. כאן, רגע לפני שהיא מעלה את החיוך המפורסם, שזכה לביקורות נלהבות ולהשמצות כאחד. בתמונה משמאל: שרה ובעלה על רקע נוף ביתם החדש.

החיוך העצוב של נערת המערך

הפתעה — זוהי תגובתך הראשונה, כאשר אתה פוגש פנים אל פנים את שרה שילון, שהתפרסמה בימי מערכת הב־חירות בחיוכה הזוהר, עת שימשה כמנחת־תוכניות־הפירסומת בטלויזיה של המערך. הפתעה — כאשר אתה רואה שהחיוך המ־פורסם הוא אמיתי, חי וקיים, בשר ודם. ההרגשה היא, כאילו ראית במו עיניך, ל־הבדיל, את החזה המפורסם של ג׳יין מנס־פילד ז״ל, או את רגליה המפורסמות של מרלן דיטריך, תיבדל לחיים ארוכים.

אולם החיוך הנהדר, שאיש אינו בטוח עד היום כמה קולות הוסיף או גרע למערך, גרם לשרה, מאז שהתפרסמה, רק עוגמת־נפש: „יש לי כתם שחור בחיים,״ היא מת־ודה — כמובן, בחיוך — „העובדה שהת־

דה את חיוכה הזוהר לרשות

פרסמתי כנערת־המערך — מנעה בעדי ל־התקבל לעבודה כקריינית בטלויזיה.״

★ ★ ★

החיוך הזוהר — אסון

אכן — מסתבר שמפיקי התוכניות השונות בטלוויזיה חוששים שתווי־פניה של שרה נקלטו עמוק מדי בתודעת קהל־הצופים — וכל מה שתעשה ותאמר יזכיר להם את המערך. הם נוטים להאמין כי ב־איזו תוכנית ששרה לא תופיע, יצפו הצו־פים, אינסטינקטיבית, לשמוע כמנה, מייד כאשר יידלק החיוך הגדול: „הציבור שואל — המערך משיב.״

לדעת שרה, טעות בידי המפיקים: „ייתכן שזה באמת יהיה כך שבועיים שלושה,״ היא טוענת. „אבל אחרי זה יתרגלו שאני מנחה רגילה, כמו כל אחת אחרת.״

ייתכן. בינתיים לא השתכנעו המפיקים.

לפני כחודש היא הוזמנה לטלויזיה הלי־מודית. „עורך התוכנית בטכניות וגיהות חשב עלי כמנחה בתוכנית שלו,״ היא מס־פרת. „הוא קיבל אותי לראיון אבל כבר מיד בתחילת השיחה ראיתי שהוא מסתייג. הדבר הראשון שאמר היה: ,את לא חוששת שאנשים יזהו אותך עם נערת־המערך?׳ ב־סוף הראיון הוא הבטיח להתקשר אתי. הוא התקשר באמת, ואמר שיתקשר שוב פעם, בעוד שבוע. השבוע עבר, ועוד שבוע, וה־תכנית התחילה בינתיים עם מנחה אחרת.״ החיוך הזוהר נעלם לרגע באכזבה לא מוס־תרת.

★ ★ ★

קפיצה לעולם חדש

נוסף לחיוכה ולעצמות־לחייה הבול־טות בצורה מקסימה, יש לשרה שילון

כאם שרה עם בתה הבכורה בת ה־שנתיים, על שפת־הים בחיפה, עיר מגורי בני־הזוג עד לפני שבועות מספר.

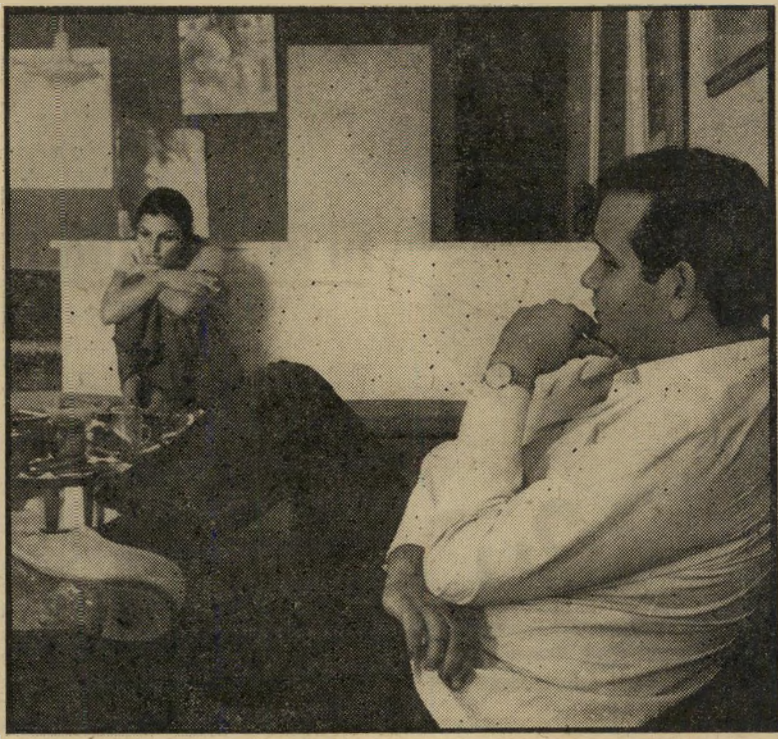

— וכרעייה שרה ובעלה דני, עורך־תוכניות בטלוויזיה, בעת הראיון בסלון ביתם הירושלמי החדש. לאחר שנתיים שבהן התרוצץ דני בין ביתו בחיפה ועבודתו בירושלים, יזכו עתה בני־הזוג, עם כניסתם לביתם החדש, לחיי משפחה סדירים.

מזל טוב — על האכזבה בניק־בות פירסומה כנע־רת־המערך, זכו שרה ודן בפיצוי: ברית־מילה.

המערך, גילתה שזה לא משתלם - מכל הבחינות

עיניים ירוקות וגדולות, גיזרה דקה — שה־מכנסיים האדומים והחולצה הכחולה הס־רוגה הולמים אותה להפליא — בעל בשם דן שילון, עורך תוכניות בטלוויזיה, לו היא נשואה מזה שש שנים, ושני ילדים. בקצור — עקרת בית מן המניין, פחות או יותר. ועוד אחת כזו שאוהבת להקדיש שעות לבישול. ולא סתם בישול — אלא מעולה.

משום כך גם הקריירה הטלוויזיונית שלה איננה בראש דאגותיה — וגם האכזבה אי־ננה קשה כל־כך. יחד עם זה, היא היתה מעוניינת בכל זאת להמשיך בכך. זו היתה הווייה לא רגילה.

איך מגיעה עקרת־בית להיות מנחה ב־טלוויזיה — ועוד כנערת־המערך? אולי ב־עזרת הבעל העובד בענף? לא כל־כך, במקרה זה. דני שילון, מסתבר, לא ידע על הרפתקאותיה האמנותיות של אשתו אחרי הופעתה הראשונה.

מספרת שרה: „יום שישי אחד בצהרים, קיבלתי טלפון שאבוא להיבחן לתפקיד נערת־המערך. הם חפשו אז בקדחתנות מנ־חה מתאימה, ובחנו כבר לפני כ־200 בנות — שלא נמצאו מתאימות. יוסי שריד, ראש מחלקת ההסברה של המערך, הוא ידיד ותיק שלנו. אז הוא נזכר בי ואמר לבוחן שינסה אולי אותי. שמחתי מאד. הוזמנתי ליום שני, כשדני היה כבר בעבודתו בירושלים. המיבחן היה צריך להיערך בשבע בערב. אמא שלי באה לשמור על הילדים, ילדה בת שנתיים ותינוק בן שבועיים, ונסעתי לאולפני־הרצליה. הושיבו אותי לפני המצ־למה ונתנו לי לקרוא איזה טקסט. באותו ערב קיבלתי את התפקיד.”

„למחרת,” מספר דני, „ניגש אלי מנהל מחלקת החדשות, יורם רונן, ומתלונן בפ־ני: ,למה שמרת בסוד שאשתך מופיעה בטלוויזיה?' הופתעתי. לא ידעתי שהתקבלה. ידעתי שהציעו לה, אבל לא האמנתי ש־ייצא מזה משהו. הלכתי מיד לראות את הסרט. זה היה טוב, אבל לדעתי היה עוד הרבה מה לשפר. צילצלתי אליה מייד ואי־חלתי לה מזל טוב.”

★ ★ ★

איפה הכסף?

כיום, מפקפקת שרה אם המזל־טוב לא היה נמהר מדי: „מסתבר שלא היה לי ממה לשמוח כל־כך,” היא נזכרת — קצת באיחור. „אולי אם לא היו מקבלים אותי אז, הייתי היום כבר בדרכי לקריירה על המסך הקטן.”

זו גם אינה הנקודה היחידה שבה הת־גלתה עיסקת המערך ככישלון חרוץ: למר־בה האירוניה, מתברר שגם הצד הכספי היה מאכזב: „אני לא רוצה לפרט,” היא אומרת בעגמומיות, „אבל גם מבחינת ה־משכורת זה לא היה בסדר. המערך לא עמד בהבטחותיו לי.”

כרגיל.

מכף רגל ועד ראש נוסף לפנים המפורסמות, נחונה שרה שילון גם בגיזרה חטובה והופעה נאה. נערה אחרת עם

במדינה

דרכי אדם

פרקש יוצא בדרכו לסין

נחמן פרקש הנודד כבר שב לישראל. אולם במעברה בקופנהאגן, בשיכון העגלו־נים בו התגורר ארבעה שבועות, עדיין ספ־רים את עלילותיו.

מסתבר כי לקופנהאגן הגיע בכסף אשר אספו למענו ישראלים בפראנקפורט, לאחר שפרקש נמאס עליהם, והם החליטו להיפטר ממנו בקניית כרטיס נסיעה ברכבר לקופנ־האגן.

„סע לקופנהאגן,” אמרו לו, „זה בדרך לסין... כל הדרכים מובילות לפקינג.”

כאשר בא לשיכון העגלונים, לן פרקש לילה אחד ליד פחי האשפה. למחרת נתאספו סביבו כמה ישראלים, מצאו לו דיור אצל יחיאל המרוקאי. הכסף שהיה בידי פרקש הספיק בדיוק לשבעה ימים. לאחר מכן נשאר ללון בחדר, הודיע למארחו: „עכשיו אני כאן. אם לא מוצא־חן בעיניך, אתה רשאי להסתלק!”

הוא היה נוהג להיכנס לדירות בהן גרים ישראליים ומזמין עצמו לארוחה או כוס קפה. תושבי שיכון העגלונים החלו לטכס עצה כיצד להיפטר ממנו. הוחלט שכל אחד יתרום עשרה כתרים (5 ל"י) לקניית כר־טיס נסיעה לשטוקהולם.

„גם שטוקהולם היא בדרך לסין,” אמרו לו.

מציץ מהחלון. בימים לא היה פרקש עובד, ובלילות יצא לחלץ את עצמותיו. אשה מדיירות־השיכון אשר נבהלה למראה פניו הבלתי־מגולחים המציצים מבעד לח־לון, הזעיקה את המשטרה. זו נטלה עימה את פרקש לחקירה שיגרתית, בה נתגלה כי העצור הוא עבריין ידוע.

למשטרת דניה לא נותרה ברירה אלא לקנות שלושה כרטיסי טיסה לישראל, מהם רק שניים בכיוון הלוך ושוב, עבור קציני־המשטרה אשר נלוו אל פרקש בדרכו ללוד.

מי שנשם ביותר לרווחה, היה מארחו של פרקש, אשר נפטר באורח בלתי־צפוי מהאורח שנטה ללון. בין ניירותיו של ה־דייר, אשר נמצאו שם בחדרו, נמצאו גם כמה דפים כתובים בסינית, שכן פרקש רצה ללמוד סינית, כדי להגר לסין הרחוקה. בינתיים, הגיע רק לנקודה ממנה יצא למסע הארוך — לישראל.

תיירות

איך מארגנים תיירות

אילן ואילנית, אשר במשך חודש אוק־טובר חרשו את שוודיה לאורכה ורוחבה, קיבלו את הידיעה על הענקת פרס כינור דוד בסיום נהיגה של 300 ק"מ מלינקפינג לגטבורג, כאשר ליד ההגה יושב אשר רחב, מנהלו של משרד התיירות הישראלי בשוודיה.

רחב הנמרץ, ערך באוקטובר מיבצע בזק של „שנור” מיוחד במינו. המטרה: להר־בות תיירים לישראל. חברת הרץ העמידה לרשותו מוכנית לנהיגה ברחבי־הארץ, חב־רת הנסיעות רסו השוודית תרמה 24 כר־טיסי־נסיעה חינם לישראל, חברת אגרקסקו הרימה תרומת אבוקדו ומילון, ובעלי מס־עדות ב־24 ערים בשוודיה הסכימו לארח ערב ישראלי תמורת כרטיס כניסה, הכולל ארוחת ערב מפרי הארץ.

אומר רחב: „כך מארגנים תיירים: אילן ואילנית התנדבו להופעות חינם — תמורת סיור בשוודיה. מדי ערב שילמו מאות אנ־שים כסף עבור ארוחת ערב — אשר פריה נתרם ע"י אגרקסקו. מדי ערב נערכה הגרלה, בה היה הפרס הראשון טיסה ליש־ראל — מתנת חברת רסו. הוצאות ספרים הציגו בשעת ארוחת הערב ספרים הקשורים בישראל ובנצרות, ואלפי איש נאספו ב־24 ערים בשוודיה, נהנו מערב ישראלי בשירה, סרטים וספרים. אפילו 10% מכלל הנוכחים יסעו לישראל לאחר ערב כזה — הרי זה רווח נקי.”

מספרים אילן ואילנית: „חזרנו בגטבורג למלון בלחיית ראש־העיר. האורח קיבל מת־נה פרי אבוקדו, הוא שלף פרי אחד מתוך התרמיל והחל אוכל אותו על תוכו וקלי־פתו. אשר לנו — אין דבר: את ה„ביזנס” של המסע שלנו נעשה כאשר נבוא לגר־מניה, שם ממתינים לנו אנשי הרדיו וה־טלוויזיה. העיסקה עם רחב היתה כדאית ביותר. נהנינו מכל רגע.”

עולים

להקת הקיבוץ האנארכיסטי

בדרך־כלל מייצאת ישראל להקות ריקוד־עם ציוניות, היוצאות לעשות נפשות ולהר־ויח לחמן בעולם היהודי הגדול.

החודש התנקם העולם היהודי, ושיגר

פרקש והכתב הסיני
כל הדרכים מובילות לפקינג

לישראל שתי עולות חמודות וצעירות, סילבי בינדר וסטל בן־לו. זוהי נקמה נעימה למדי: סילבי וסטל עתידות להביא ארצה ריקודי הו־הא, פולקלור יהודי־ישראלי, ואף תלבושות תנ"כיות, תפורות בפאריס.

„אוהבות אנארכיסטים”. סילבי היא ילידת פאריס, סטל ילידת מארסיי. שתיהן יהודיות, כמובן, שתיהן בעלות השק־פות פאציפיסטיות. לכן הן נורא אוהבות את ישראל ואת צה"ל, ולכן הצטרפו בפא־ריס לתנועת־הנוער של השומר־הצעיר. אחר־כך הקימו להקת ריקודי־עם תנ"כיים, גל־הנגב, שהופיעה במופעים שמאלניים ואנאר־כיסטיים. „אנחנו אוהבות את האנארכיס־טים,” מסבירה סילבי.

מסתבר שהאנארכיסטים גם אוהבים את סטל ואת סילבי. ומשום כך העסיקו אותן ואת להקתן לצידם של אמנים כג'ורג' בראסאנס ולאו פרה.

ירושלים שבנגב. סילבי וסטל יודעות מה שלפניהן. „סוף־סוף כבר שירתנו בנח"ל, כמתנדבות, במשך 15 חודש,” הן מסבירות.

אחרי־כן הן חזרו לפאריס, וכאן עבדו עם הלהקה שלהן, במשך שלוש שנים. אבל קול המידבר קרא למייסדות גל־הנגב. ולכן החליטו לעלות לירושלים.

הסוכנות היהודית סייעה בידן והן קיבלו הלוואות ועניינים. גם משרד המסחר והתע־שייה סייע בידן, ולכן קיבלו הנחת־מסים על הציוד ועל לוחי־העץ המלאכותיים שהן מייצאות.

עכשיו הן מחפשות מרתף בירושלים החדשה. „באיזה מקום שקט,” אומרת סילבי גדולת־העיניים ובעלת המרץ המלהיב. „משהו כמו כיכר ציון, למשל.”

תדריך

●	לא כדאי לראות
★★★★	חובה לראות
★★★	רצוי לראות
★★	אפשר לראות
★	לא חשוב לראות

קולנוע

הו (סינרמה, תל־אביב) בלמונדו בתור נהג של חבורת שודדים הופך שודד בעצמו ומבצע פעולות ראוותניות למען פירסומת כוזבת.

היו זמנים במערב (אלנבי, תל־אביב) קבוצות של אנשי מערב, נלהמות ביניהן זו בזו בשיטות פראיות ואכזריות ורק ב־סוף הסרט נסתבר על מה הן נלחמו ולמה.
סרטו של הבמאי האיטלקי סרג׳יו ליאונה עם מישחק ראוי לראייה של הנרי פינדה וצ׳רלס ברונסון.

הבושה (פאריס, תל־אביב) סרטו של אינגמר ברגמן, המתאר בכוח מיוחד עולם של זוועות מלחמה המשתלב בתוך עולם פנימי של בעל ואשתו, וכל מה שהם רו־צים, לכאורה, זה לחיות בשקט ובשלווה.

Z (פאר, תל־אביב) מדינה שלמה וראשיה מעורבים ברצח ציר האופוזיציה ובטשטושו, ואדם אחד, שופט, יוצא לגלות את האמת. סרט טוב וחשוב.

נשף מכבי האש (ארמון דויד, תל־אביב) נשף של מכבי אש המסתיים בשריפה בבית שממול. סרט מלא הומור של מילוש פורמן.

תיאטרון

★★ **אריה בחורף** (התיאטרון הקאמרי) בשפה אנכרוניסטית טיה **ג׳יימס גולדמן** האמריקני, עלילה המתרחשת ב־שלהי המאה ה־12 בטירת שינון המלכותית, בה נערך מאבק על כס־המלכות הבריטי, שגיבוריו שיבעה: המלך הנרי השני, פילגשו

פלידל ב„אריה בעל גוף"

ואחיה מלך צרפת, מלכתו המודחת ושלושת נסיכיו. לא התפאורה של **ארתור גולדרייך**, ולא השחקנים מצליחים להיכנס ל־עורם (או אפילו להעמיד פנים) של בעלי הדם הכחול, המוצגים כאן כבני־אדם מן השורה, בתוך חדרי המיטות שלהם. **עדנה פלידל** נאבקת בכבוד עם הפקיד אלינור המלכה, וכאם הנלחמת עבור נתח בשביל בן אהוב, משכנעת יותר מכמי שהיתה שכ־בנית חצרות מלכות אירופה, שבעת מסע־צלב רכבה חשופת־חזה עד דמשק, דבר ש־סינוור את גדודיה. הבימוי של **היי קיילום** לא יצר הצגה שוטפת, **יוסף ידין** לא עשה מלך, את **לאורה ריבלין** לא הפך לנסיכה צרפתיה מטריפת־גברים, ואת **ערן בניאל** חסר הנסיון, לא השכיל ל־החליף בשחקן מנוסה ומתאים יותר, לגילום פיליפ, מלך צרפת.

★ **פנטסטי** (הבימה) זה שבמחזמר של **טום ג׳ונס** והרווי **שמידט** לא מש־תתפים עשרות שחקנים, זמרים ורקדנים, ובמקום תזמורת גדולה ישנם 2—3 נגנים המלווים סך הכל שמונה משתתפים, לא מעיד על איכות על־חשבון צמצום הכמות, כמצופה. העלילה ילדותית וסאכארינית: שני אבות מחליטים להערים על בניהם הצעי־רים ולאסור עליהם מגע, כדי שהשניים יעשו בדיוק ההיפך. הם בונים בין חצרותיהם קיר, לאחר מכן מזמינים שודקנים מובט־לים, שיביימו אונס־מדומה של הצעירה, על־מנת שרגש האבירות של הצעיר יעוררו להצילה, ומן הסתם בצורה זו תפרוץ ה־אהבה. כמובן שהכל טוב — סוף טוב. ה־מוסיקה מיושנת. כאילו נכתבה בשנות ה 30. לקצבים בני־זמננו אין כאן כל זכר. הבימוי של הגברת **מרג׳ורי סיגלי** מאוד־מאוד נשי. **אריק לביא** לא מתייחס בר־צינות לכל העניין, ממש כפי שצריך, ודוו־קא משום־כך מצליח לרתק אליו את מלוא תשומת־הלב, מה גם שבתפקידי הנאהבים מופיעים **שולה חן** שבקושי משחקת ובז־זימרה הצטיינה יותר בלהקת הנח״ל, ואחד **רפאל קינן**, שלא יידע לשחק ולא לשיר. **שמוליק סגל** ובמיוחד **ברוך דוד**, כ־צמד השחקנים המובטלים, משעשעים ומ־הנים ומעניקים מידה בלתי־מבוטלת של פיצוי.

★ **כתר בראש** (התיאטרון הקאמרי) כל קשר למסופר בספר מלכים א׳ פרק א׳, על דויד המלך הזקן, לבין המהתלה בת שתי המערכות שכתב **יעקב שבתאי** מסורס במכחן, ואם כי לא היה חייב להס־תמך על אמיתויות היסטוריות מן הכתובים, לפחות היה ניתן לצפות כי יעמיד יצירה בזכות עצמה. בזכות עצמו, ניתן למצוא כאן את **אבנר חזקיהו**, בשיחקוקים ה־קבועים והבלתי מזיקים שלו.

בידור

★★ **קרוסל** (תיאטרון דגן) **יורם בוקר** היא עוד פנטומימאי, חניך האסכולה הצרפתית, המגיש ערב נחמד ומשעשע ב־שיתוף עם **נעמי בן־דויד** ו**שמואל לבנה**. גדרות בביצוע בוקר, היא וריאצ־יה על הקירות הסוגרים על **מארסל מארסו** בהכלוב המפורסם שלו. בקטעים שהם יותר ריקוד מפנטומימה, מצטיינת כמו־בן הגברת **נעמי בן־דויד**. אך למרבה הצער, במיסגרת הכללית של הערב, אין הסולו שלה (מתחים) מצדיק את עצמו. מור־גש כי הושקעה מחשבה בתוכנית המהנה,

הצגה חדשה

★ **בוקר טוב, צ׳ארלס** (במה 5) להקה חדשה שכפי הנראה באה למלא את שהחסירו אחרות, להציג את מחזותיו של **פיליפ שפרן־ווגנר**, נוסדה לאחרונה. מן הפרסומים ניתן להבין כי שמה ניתן לה, משום שמשתתפים בהצגה הראשונה 5 שחקנים; אך לאחר ראייתה, מסתבר כי את הבימה מאכלסים לא 5 אלא 6. מדוע אם כן לא ניקראת הלהקה **במה 6**? אלא אם כן, מודים אנשיה שלפחות אחד מהם איננו שחקן. הם מציגים שלושה מערכונים ש־נכתבו כולם על־די פיליפ שפרן־ווגנר, ש־עלה מבראזיל, ביים שניים מן המערכונים, ואף משתתף כשחקן בשניים. אין זה חומר בעל בשורה חברתית בלתי רגילה. לולא הוצג, כמעט ולא היינו מפסידים דבר. ה־שחקנים כמעט ולא מוכרים, להוציא את **שלמה פז**, בצעירי **התיאטרון הקאמרי** שכניראה החליט שבתפקידים בלתי חשובים מסוג זה, להם הוא זוכה בתיאטרון־האב שלו, יכול הוא לזכות אף בלהקה ניידת.

פז משחק במערכון הראשון **ההוצאה להורג** סמל שאינו ממהר להוציא אל ה־פועל גזה־דין־מוות נגד אסיר פוליטי בארץ דרום אמריקנית בלתי מוגדרת. זוהי זעקה עקרה, נגד משטרים טוטליטאריים וחיסולים למיניהם בארצות ובמשטרים מסויימים. ה־צרה היא שהמערכון כתוב בצורה פשטנית למדי. גיבוב של מלים, הנשמעות מגוחכות בהקשר שלהן. כל הטקס והמתרחש לפניו בלתי מציאותי ואפילו חסר הצדקה בימתית.

גד קינר כקולונל המצווה על הרמתה, עושה זאת ללא כל שיכנוע, ובחוסר מהי־מנות היאה לבעל דרגה כמותו. **יובל פלג** כנידון למוות, חסר־אישיות ואינו מצליח להרטיט. **שלמה פז** כסמל, מאד מאד מהוסס, מדוקלם ובלתי טבעי. אפילו היר־יות המחוסלות לאחר גיבוב מלים מיותר את האיש, נשמעות מהוססות.

מופלא כיצד לא הצליח המחבר־במאי שפ־רן, שמוצאו מדרום אמריקה, להעביר קצת מן הטמפראמנט הלוהט המציין תושבי חבל

משרד העבודה • אורט ישראל

עשה זאת בעצמך!

do it yourself!

קורסים העומדים להפתח:

עבודות אמאיל — בוקר	30.11
צייר ועצב את אופנתך	30.11
עצב בפוליאסטר	30.11
רשום	1.12
אלקטרוניקה עממית	1.12
צורפות ורקוע	3.12
טפל בצומח	3.12
עצב את דירתך	3.12
אל תשליך לקט ונצל	11.12
עשה בובות בעצמך	11.12
עסוק בשרברבות עצמית	11.12
עבודות נגרות קלות	11.12

וכן יפתחו הקורסים הבאים:

דע את החשמל — בשל ותבל
הכן שימורים — כלכלת הבית
שמור את ביתך — גילוף בעץ
ריקוע בנחושת

פרטים והרשמה במשרדי המכון.

המכון להשתלמות מקצועית משולבת

המשרד: תל־אביב, שדרות דוד המלך 39
טלפונים: 261688 — 261687 ת.ד. 16087

בינג-ליניאל

תדריך

אך הבלתי מעוררת מחשבה. **לשמואל לבנה** נתוני־יסוד של פנטומימאי מעולה, אם כי מידה רבה יותר של ריסון־עצמי, וחוסר הגזמה לא יזיקו לו כלל ועיקר.

★★ **להקת פיקוד דיזנגוף** (תיאטרון דגן) תשעה חברים צעירים, רעננים ונחמדים למראה, וכימעט למשמע, שלולא הבגדים האזרחיים, אפשר היה בקלות לטעות ולחשוב כי הם מהווים להקה צבאית על מעלותיה וחסרונותיה. תוכנית שבעיניים ואוזניים עצומות ניתן לזהות כי יצא יצאה מן השטאנצ׳ים הקבועים של הצמד **דני**

תערוכות

ב**גלריה „לים־הקיבוץ"** מציגים ארבעה אמנים מעבודותיהם. התציגה כוללת את הציירים: יעקב דורוצין, דניאל פראלטה, ידיד רובין וברוך שנבר. התערוכה מורכבת מציוריהם של ארבעה ציירים, חברי קיבוצים. צורה זו של תצוגה מאפשרת לצופה בתערוכה גיוון רב, והרושם הנוצר הוא רב־מימדי.

עולם זה, אל המשתתפים במחזה זה.

את המערכון השני, סלח לי אם אני לא קלייןביים אחד המשתתפים, **יובל פלג.** זוהי סך הכל בדיחה. התוצאה מזכירה מה היה קורא לוא היו הופכים למערכון את הסיפור על פרקליט שלימד לקוח לגמגם

לאיש קשה להסתגל למסגרת המוכתבת לו, ומסתבר כי ניחומים ורגש מוצא הוא דווקא במחיצתה של בובה מיכאנית המתגלית כיותר אנושית מבני־אנוש.

רעיון פשוט ועמוק הכתוב ומבוצע יפה. פיליפ וואגנר מתגלה כאן יותר מאשר

שפרן, ואגנר ופז ב„בוקר טוב, צ׳ארלס"

לו גימגומים. דווקא כאן שיעשעה מאד הופעתם של **שלמה פז** ופיליפ שפרן עצמו, כצמד אורחים מוזרים בבית־מלון זול. יובל פלג עשה עבודה של שוטר־תנועה, כיוון את היציאות והכניסות, וכשחקן הפריז מאד, אפילו בדמותו של המנהל האידיוט של בית המלון.

המערכון השלישי, שעל שמו נקרא הערב כולו, הוא המגובש והמעניין ביותר. נושאו: אדם בודד הנתבע על־ידי החברה לצמצום רגש, ליותר מכאניות ורובוטיות. כמובן ש־

כמחזאי וכבמאי, כשחקן מעולה, שלולא מגבלות המבטא הזר הבולט, יכול היה בשקט להצטרף אל השורה הראשונה של כל תיאטרון בארץ. **אורה פלד,** כאלה הבובה, הייתה מיכאנית כנדרש, בקולה ובתנועותיה, לכן קשה הפעם לדבר על רגש או על „פנים". מאחר וספק אם מר וגנר כתב את מערכוניו בעברית, חבל שלא מצא מתרגמים יעילים יותר ליצירותיו הקטנות, כאלה שהיו מצליחים להעביר את רעיונותיו ביתר פשטות בלתי מנופחת.

▲ **ליטאי — יאיר רוזנבלום** האחראים, כמדומה, על עיצובן של מרבית תוכניות הלהקות הצבאיות. ההומור ילדותי וצפוי מראש. המוסיקה והטקסטים לפיזמונים אינם מותירים כל מישקע. על מוסר־השכל אין בכלל מה לדבר, ועל סאטירה — הס מלהזכיר. ב**יהודה ברקן** כימעט לא מרגישים, עד שהוא לובש סמרטוטים ומשחק את לופו העגלון במשרד הרישוי.

★★★ **אין אהבות שמחות** (בימות) אפילו למעלה מבידור תרבותי ומוקצע. **יוסי בנאי** בהיגוי ברור, ללא בליעת הברות, מגייס את מלוא החן המיקצועי שלו ונסיונו כבדרן, שאיננו בדיוק זמר, וכדי להגיש פיזמונים לא רע, בייחוד כשהוא נתמך על־ידי תזמורת כמו של **סטו הכהן.** קיטעי הקישור לא תמיד על הגובה, אבל קשה להגיע לרמה כזו, בשעה שמדובר בשאנסונים שחיבר **ג׳ורג׳ ברסאנס.** התרגומים לעברית מעולים.

★★ **ימים טובים** (בהפקת ש. צמח) מקאמה באנאלית הפותחת את הערב, לא מצליחה לשכנע כי לשם התוכנית ישנן אילו השלכות לגבי חיינו, דבר שאינו מפריע ל**שייקה אופיר** להפגין את מעלותיו כקומיקאי **א׳ א׳,** שבארץ קשה למצוא כמותו. לוא רק היה מי שיחבר לו חומר, יביים אותו, ויעצב את כל התוכנית, היה בידורגע זה מקבל מימדים הרבה יותר מעמיקים. הרקדנית **יונה לוי** מהווה עזר בלתי מבוטל כנגד שייקה, במיוחד בפארודיה המשותפת שלהם על הבאלט הקלאסי. הפאנטומימות של שייקה כאן הן למטה מעממיות.

ב**מוזיאון דיזנגוף** מוצגת תערוכתם המשותפת, של בלה בריזל וסיומה ברם. הציירת, מציגה בעיקר עבודות בצבעי שמן, בסיגנון אימפרסיוניסטי מופשט ואישי מאוד. סיומה ברם מציג בעיקר עבודות בצבעי שמן ותחריטים. בניגוד לסיגנונה של בלה

„ציור" של בריזל

בריזל, אפשר לראות אצל סיימה ציורים מופשטים מאוד, בעלי קו דמיוני מתקדם וצבעוניות עדינה ומעניינת ביותר.

הורוס קופ

לבת טלה יהיה זה שבוע נפלא, שפע של בילויים, הצלחות חברתיות ואפילו מזל בהימורים. המרי בעיקר על קלף לב. אפשרויות כלכליות חדשות מתגלות לעיניך. לא כדאי לך לפנות לידידיך, בייחוד לא בכתב ולא ביום שלישי. הם יסרבו — ולאו־דווקא באדיבות. היזהרי מפני עלייה במשקל.

★ ★ ★

גם בת שור תזכה לנחת השבוע. שפע של מחזרים צעירים ממך ינסו לבקש את קירבתך. היזהרי ממישהו גבוה וחריף העולה עלייך בערמומיותו. את עלולה ליפול במלכודת. נסיונות־שווא להשיג דברים שאינם בטווח־ידך ינחילו לך אכזבה ואולי גם דיכאון. תתגבר. אל תהסס לדבר איתה ולבקש את מה שרצית.

★ ★ ★

על אף נסיגות קלות, אתה נמצא על פרשת דרכים — ובכיוון הנכון, בסופו של דבר. צפוייה לך פגישה מאכזבת — ורבת־הפתעות. זהו שבוע טוב לקשירת קשרים חדשים והתכתבויות. יום ה׳ טוב למחשבה שקטה ולשמיעת מוסיקה. הקשר שנותק יחודש. אל תרבה לצאת על מנת לבלות.

ערמומיותך הטיבעית תאפשר לך להתגבר, בהדרגה ומאחורי הקלעים, על מכשולים שנתגלו בדרכך אל האושר ואל התהילה. תצטרך להבליג על הרבה עלבונות, השבוע, ואתה תעשה זאת — גם אם בחריקת שיניים. אבל ההבלגה משתלמת. לקראת שבת אתה נמצא שוב בנקודה ממנה אפשר להתחיל מחדש.

★ ★ ★

מחדל קטן ובלתי־חשוב, לכאורה, מאפשר לך לוותר על אחריות טורדנית. את שוגה, כמובן, אבל את שמחה שאת שוגה. פגישה עם גבר גבה־קומה מסתיימת במבוכה נעימה. היזהרי מפליטות הפה של חברותייך הטובות ביותר. קצת חיסכון בהוצאותייך האישיות כלל לא יזיק לך.

★ ★ ★

נסיעתך האחרונה לחו״ל רק גרמה לירידה בהערכת האנשים הקרובים אליך. נסיונותיך הנואשים לשפר את תדמיתך הציבורית עולים בתוהו בגלל הבדידות אליה הכנסת את עצמך. חוסר הצלחה בעניינ־מין יאפיין את השבוע לגביך ויגרום לך עוגמת נפש. תכירי אישיות אינטלקטואלית מעניינת שתעזור לך בבית

יום השבת יביא לך את הכוח להגשים את תוכניתך הישנה ורבת ההיקף. לעומת זאת, התעלם מן התככים הבזויים והקטנוניים של כמה מן הסובבים אותך: הם לא שוחרים את טובתך. אל תעשה עסקים ביום א׳, כי ביום זה תיתקל בקשיי קומוניקציה. ידיד ותיק ומרוחק יאכזב אותך מאוד ברגע שייווצר ביניכם קשר. אל תתיימר להיות האיש הטוב ביותר, אתה עושה צחוק מעצמך וכתוצאה מכך אנשים מזלזלים בך. הישמר מבנות עקרב. ליבשי סגול בהיר.

★ ★ ★

גילוי חשוב שלך עלול לקדם אותך בקריירה המיקצועית. נסה לוותר על כמה מן האנשים המספקים לך אינפורמציה, יש ביניהם כאלה המנסים להטעות אותך. נסי לקבל את ההיתר לו את מצפה, השבוע סיכוייך רבים. אתה עומד בפני אתגר רציני שיתגלה לך ביום ו׳. השתדל לעמוד בו — ולא תצטער על כך עד סוף ימיך. השינויים שעשית במראך החיצוני, יוסיפו לך מעריצים.

★ ★ ★

קטטה או מריבה עם אשה יעכירו את מצב רוחך, אם אתה נשוי היזהר מלבגוד. השבוע הוא בסימן כישלונות עבורך. אתה בהחלט יכול לנצל את השבוע הזה למטרות מועילות ופוריות יותר. את יכולה להיכנס לתקופה של חוסר פעילות, אם תבואי בקשר עם האדם הלא נכון. עבורך חוסר פעילות הינו אסון. הישמר מגניבה, בייחוד אם אתה עומד בפני נסיעה. מישהו מידידיך זומם להעביר חלק מרכושך אליו.

★ ★ ★

יום א׳ פותח פרק חדש במאבקך המיקצועי או האישי. אם תדע להסתכל מסביב לפני שתקפוץ, לשקול את כל האפשרויות ולא להיכנס להתנגשויות עקרות — יש לך סיכוי להרחיק לכת. פגישה עם נערה בהירת שיער תוביל אותך לבחירה מביכה. תצטרך להחליט — ומהר, אחרת תפסיד הזדמנות רומאנטית גדולה מאוד. היזהר מלהסתכן השבוע יתר על המידה.

★ ★ ★

זכית בהצלחה — ואתה עתיד לזכות בכמה נוספות. זכור כי הדמיון והמקוריות חייבים לשמש נר לרגליך, הרבה יותר מן הזהירות והתיכנון הקפדני. עם זאת, אל תתעלם מדרישות הרגע ודאג לא לריב לחינם עם ידידיך ומכריך. רכישת ציוד, או דברים הקשורים לעבודתך, כדאיות מאוד השבוע. בת דלי: העדיפי את הכהה על הבהיר, את השחרחר על הג׳ינג׳י. בגדים בצבע שיערך, יביאו לך מזל. מספר 8 יועיל לך.

★ ★ ★

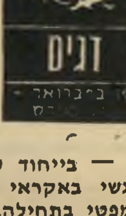

לא השבוע! שום טיולים! לא לנסוע!. הזעזוע שעברת בתחילת החודש ממשיך לתת את אותותיו. אולם לא די לחשוב על מה שהמצב עושה לך — אתה חייב לעשות משהו לשנות. זיכרי שאת יכולה ליפול בפח — בייחוד עם בן מזל עקרב, אותו תפגשי באקראי ותחשבי אותו לבלתי־סימפטי בתחילה. אל תהססי לנתק את הקשר לפני שיהיה מאוחר מדי. לאמנים

חזרה להודו

מי אינו זוכר כיצד השתחוו החיפושיות לרגליו של המהרישי ההודי, וכיצד השכימו לפיתחו, כדי לשמוע מפיו את רזי תורת ההגות המסתורית, שנועדה לפתח את מוחו של האדם ולעורר את תת־הכרתו. ומי אינו זוכר כיצד גילו החיפושיות, יום אחד, כי אותו מהרישי אינו אלא „רמאי רודף פרסו־מת", שניצל את קשריו עם ארבעת המופל־אים, כדי לצבור רווחים לעצמו.

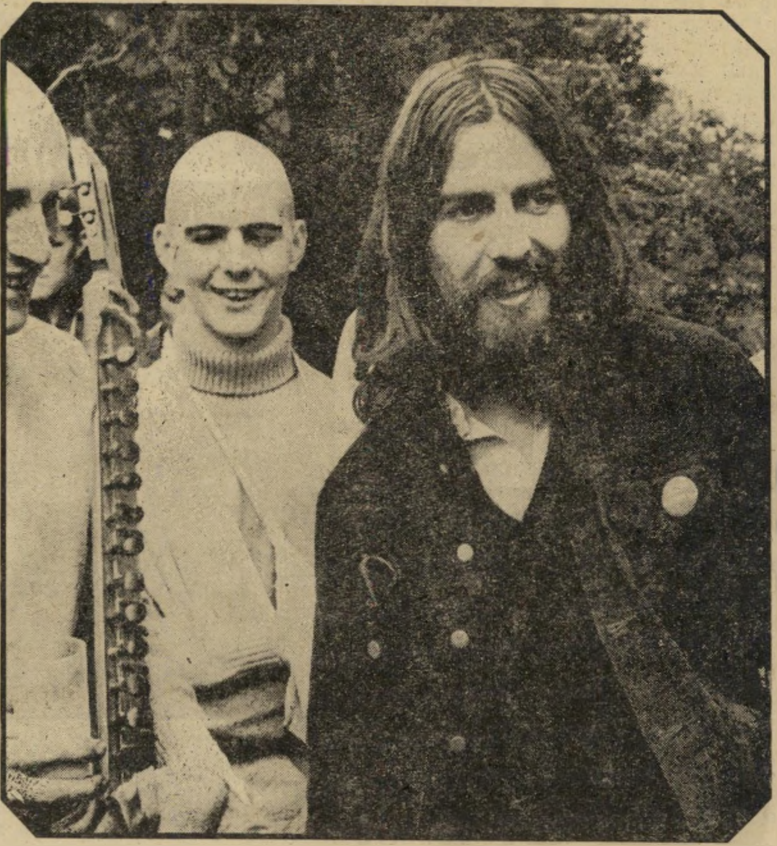

ג'ורג' הריסון וקרחי „ראדה קרישנה"

היחיד מבין ארבעת החיפושיות שלא זנח את תורתו של המהרישי ההודי, אלא להיפך, המשיך לצלול, בכוחות עצמו, אל סודות הדתות והכתות הקיימות בהודו, היה ג'ורג' האריסון. לאחרונה — כך הודיע — הגיע אל השלווה ואל הנחלה, בחיקה של כת ראדה קרישנה, אחת הכתות הדתיות הקט־נות והנשכחות בהודו.

שיר מסתובב בראש

תוך זמן קצר הפך ג'ורג' לנביא המערבי של הכת החדשה, והחל מקדיש את כל מאמציו כדי ללמד בני אנוש אחרים את עקרונותיה הטובים והמטיבים של תורת ראדה קרישנה. הוא רתם למטרה זו את אחד מאמצעי התיקשורת היעילים ביותר העומדים לרשותו — עולם הפזמונים.

בעזרת אמצעי ההקלטה המשוכללים העומ־דים לרשות החיפושיות, הקליט ג'ורג' מז־מור־תפילה של מאמיני קרישנה מאנטרה — הארי קרישנה — ששבה בנעימתו המונו־טונית והמהפנטת, את ליבם של חובבי הפז־מונים בעולם המערבי. אבל זה לא היה ההישג היחידי שהביאה דת ראדה קרישנה לג'ורג'. הוא משוכנע כי דת זו חוללה מהפי־כה גם בכוח היוצר שלו כמלחין. עובדה: זו הפעם הראשונה שהחיפושיות הכירו ב־פזמון שלו כבעל פוטנציאל הצלחה בזכות עצמו, והחליטו להפיצו על תקליטון נפרד.

השיר ששינה את מעמדו של ג'ורג' בקרב שלושת עמיתיו היה משהו, שהוקלט גם על גבי מאריך־הנגן החדש של הלהקה, דרך אבי. „משך כל הזמן הרגשתי את השיר הזה מסתובב בראשי, הבעיה היתה רק איך להוציא אותו משם," מסביר ג'ורג'. „זה בדיוק כמו שדונובן אמר כעם: השירים מסתובבים סביבך כיתושים. צריך רק להו־שיט יד ולתפוס אחד מהם. בכך עזרה לי השראתה של דת ראדה קרישנה.

להקליט לפני שיתנדף

„הרבה באו ואמרו לי כי הפזמון משהו, הוא הפזמון הטוב ביותר שכתבתי אי פעם. אינני יודע אם הם צודקים, או לא. אבל עצם הדבר מחמיא לי. היתה לי תקופה, לפני שנתיים בערך, בה האמנתי שכל העולם הוא שיר אחד גדול. כל משפט ששמעתי מפיו של מישהו, נשמע לי כהתחלה, או כנושא של שיר. בהדרגה חדרה למוחי ההכרה שבעצם יש בזה הרבה מן האמת. שכל אדם, יכול בעצם, לכתוב שיר, בתנאי שהוא יקדיש את כל כוחו לעניין זה. אני עשיתי זאת — והצלחתי.

„מה שמפריע לי, עדיין, לכתוב יותר שירים, זה העדר אולפן פרטי משלי. אני חושב להקים אולפן כזה בהקדם, ברגע שאעבור לדירתי החדשה. אם יהיה לי אול־פן בבית — אוכל להכנס אליו בכל רגע בו יצוץ משהו במוחי, ולהקליט אותו בטרם יתנדף. אני שונא את כל הכאב־ראש הזה עם הזמנת שעות־הקלטה באולפן. הריצות וההגבלות בזמן — מוציאות את כל החשק לעשות משהו..."

רינגו המופלא

צעיר מגודל שיער ומשופם עומד, ב־בוקר לונדוני אפור, ליד מזרקת מים, ומצחצח את שיניו. לפתע ניגש אליו ג'נטלמן אנגלי מכובד, ושואל: „אולי תרצה לזכות בירושת המיליונים שלי?"

הצעיר נבוך. „למה לא?" הוא משיב בשאלה. „אבל מה אני צריך לעשות בשביל זה?" הג'נטלמן האנגלי מניף את מטרייתו הסגורה, תוקע אותה בין אבני המרצפת ומשיב: „תעזור לי ל־שכנע אנשים שונים לנטוש את מקצו־עותיהם..."

סצינה מוזרה כזו אמנם מתרחשת, ב־סרט. זהו סירטם החדש של פיטר סלרס ורינגו סטאר, „הנוצרי המופלא", ש־יועלה בימים הקרובים בהקרנת חבכורה בלונדון, בנוכחות הנסיכה מרגרט.

רינגו מגלם בסרט תפקיד של ביטניק חסר בית, המסתובב ברחובות וישן על גבי ספסלים בגנים הציבוריים. עד ש־הוא פוגש, בוקר אחר, בג'נטלמן אנ־גלי, יאנגמן גראנד (פיטר סלרס), שהוא האיש העשיר ביותר בעולם, המציע ל־רינגו לרשת את המיליונים שלו.

רינגו ב„הנוצרי המופלא"

ואז מתחילים השניים בסידרת הר־פתקאות משעשעות. באחד המיקרים הם ניגשים לפקח־חנייה, שזה עתה רשם דו"ח למכוניתם, ומציעים לו לאכול את הדו"ח, תמורת 50 אלף לירות סטר־לינג. הפקח עושה זאת ברצון ומציע למטיביו לאכול גם את העיפרון, תמורת עוד 40 אלף לירות.

מוסר־השכל של הסרט: העולם מלא הזדמנויות להתעשר. כל מה שעליך לע־שות — זה להעז ולנצל אותן.

כותל הכתובות של „הכוכבים הכחולים"

משנה שם — משנה מזל. זה היה המוטו של **הכוכבים הכחולים**, כאשר החליטו, לפני כשבועיים, לשנות את שם המועדון בו הו־פיעו באחרונה, מהמשקשקים לפיפר.

אבל העבודה החלה דווקא בחוסר מזל. כדי לשנות את אופיו של המועדון, לא מספיק לשנות רק את שמו. יש לשנות גם את פרצופו וקרביו. לכן נטלו חברי הלהקה שני מיכלים של צבע, אדום ושחור, והחליטו לצבוע את קירותיו הפנימיים של המקום. הם כוסו בשכבת צבע חדשה — פרט לקיר אחד. „זהו קיר הכתובות," מסביר ראש הלהקה, דני אנג'ל. „כשקיבלנו את המועדון, היו כל הקירות השחורים מכוסים כתובות, שהחברה היו חורטים בהם. כל מיני הצה־רות אהבה, רכילויות ומספרי טלפון. החלטנו לצבוע מחדש את הקירות, פרט לאחד, שימ־שיך לשמש קיר־וידויים לאהבות נכזבות..."

את השם **פיפר** „שאלו" **הכוכבים הכחולים** משמו של דיסקוטק איטלקי, בו הופיעו לפני שנתיים, כאשר קיימו סבוב הופעות ברומא. „זה היה מועדון עצום," נזכר דני. „על הקיר האחורי של הבמה היתה מוצמדת, לשם תפאורה, **וספה** חדשה ומבריקה. אנח־נו נסתפק בגלגלים של אופניים..."

חרף השנויים בפרצופו של המועדון, לא ישתנה סגנונם של **הכוכבים הכחולים**. הם ימשיכו להיות להקת־פופ עליזה, ואין להם כל כוונות לעבור לשטח שירי־הנשמה וה־מחתרת. „הקהל רוצה פופ. וזה מה שניתן לו. אחרי הכל הקהל הוא שמחזיק אותנו, ואנחנו לא רוצים שיקרה לנו מה שקרה **לצ'רצ'ילים**. הם נדבקו במוסיקת המחתרת, ועכשיו אין להם קהל..."

רחל מרחלת על כל העולם

מציאה בדיזנגוף

זה קרה עד עכשיו רק באגדות, בסרטים או בתסכיתי־רדיו: מישהו הולך לפשפש ב־חנויות גרוטאות. בין ספות בלויות וקרעי מיזרונים הוא מוצא מיסגרת מאובקת. כש־הוא מסיר מעליה את האבק, הוא מגלה פתאום מתחתיה תמונת שמן. המוכר רוצה בעדה כמה לירות. האיש מתעקש, מתווכח על המחיר ורוצה ללכת בלי התמונה, ה־מוכר רץ אחריו, נותן לו את התמונה ב־פרוטות. בבית מגלה האיש שהתמונה ש־קנה בפרוטות אינה אלא יצירה נשכחת של מודליאני או גוגן.

כמה שזה מוכר, בנאלי ובלתי מציאותי. אם זה כבר קורה לפעמים באמת, פעם ב־כמה עשרות שנים, אז זה יכול לקרות רק בפאריס או בלונדון. ועכשיו, תאמיני או לא, זה קרה בארץ, בדיוק כמו באגדות.

המזל בחר הפעם להאיר את פניו ל**תמר מרוז**, בעלת המדור העין הציבורית במי־סף הארץ. יום אחד לפני שבוע, איך ש־היא הולכת בין חלונות הראווה של דיזנ־גוף, כדי לחפש חומר עיתונאי למדורה, נכנסת תמר מרוז לחנות כלים, כדי לראות מה חדש שם ולרכוש בהזדמנות איזה פינ־ג׳אן. בעין הציבורית שלה היא מסתכלת על סירים, על צלחות ועל קומקומים, ו־פתאום תופסת העין הפרטית תתריט קטן בשחור־לבן התלוי בין כל השמונצעס. זה היה משהו לא כל כך מרשים, בלי התימה של צייר ובלי כלום. אבל הנייר שעליו הודפס התחריט הקטן, שגודלו כ־15 ס״מ על 30 ס״מ, נראה קצת צהוב ומיושן.

משהו בתוך ליבה של תמר הדיח אותה לרכוש את התמונה.

„כמה עולה הקישקוש הזה שם,״ שואלת תמר את המוכר,

מרוז

המוכר, שלא העלה על דעתו כלל למכור אי־פעם את התמונה, מצא הזדמנות לרווח נאה. „15 לירות, גברת,״ הוא משיב לתמר.

„השתגעת?״ אומרת לו תמר, „כל כך הרבה?״

„מה את מדברת, גברת?״ מתעקש המו־כר, „התמונה אולי לא שווה, אבל תראי איזו מיסגרת יפה יש לה. 15 לירות מחיר אחרון.״

עמדו עוד קצת על המקח ולבסוף שילמה תמר 12 ל״י ולקחה את התמונה. באה תמר עם התמונה לביתה ומישהו התחיל להציק לה. התחריט שקנתה נראה לה דומה למשהו. היא נטלה מתוך ארון הספרים שלה ספר תחריטים של **רמברנדט** בהו־צאה שווייצית, דיפדפה בו ולפתע נעצרה נשמתה. לא היה ספק. התחריט שבידה היה של הצייר ההולנדי הידוע. תמונתו הופיעה בקטלוג.

באו מומחים לבדוק את התחריט. הסת־בר מעל לכל ספק שאין זה זיוף ולא צילום. זה תחריט מקורי של רמברנדט.

כך קנתה תמר מרוז ב־12 ל״י תחריט נדיר. מה שוויו בדיוק? קשה להעריך. אבל לפני מספר חודשים נמכר תחריט דומה של רמברנדט בבית המכירות הפומביות הנודע סותבי בלונדון; הקונה שילם בעדו 3000 לירות שטרלינג — כ־27 אלף לירות ישראליות.

המשוררת מבית־לחם

על הרבה אהבות כבר סיפרתי לכם ב־מדור הזה. אהבות בין בני־אדם, ולפעמים אפילו אהבות בין משוררים. אלא מה? כו־לם היו יהודים, פחות או יותר. הפעם יש לי אהבה בין שני משוררים ערבים.

זוג משוררים יהודיים, כשהם מתאהבים, יכולים לנהל רומן ב**כסית** או ב**טעמון**, לש־תות כוסית או לעשן משהו, לכתוב על נושאים שונים, להיות אפילו בעלי דעה ו־שפה שונה — העיקר שתהיה להם ספר משותפת, אז הכל יסתדר. אבל אצל משו־

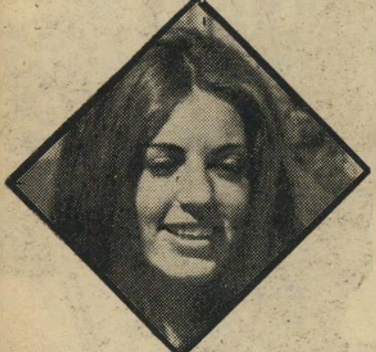

וידה

ררים ערביים זה לא ככה. זו בעייה ברת־אהב, אל תחשבו.

ובכל זאת — הם התאהבו: **וידה חזי־נה** בת ה־24 אוהבת לכתוב שירים על ציפורים ועצי־אורן, וכיוצא בזה. היא בת בית־לחם, קריינה בטלוויזיה הירדנית לפני המלחמה, ולמדה פילוסופיה בביירות.

והנה, לפני זמן מה, איתרע (זאת המילה הנכונה, לא?) מזלה, והיא קראה ספר בשם **נחלתכם עדן**. לא יודעת את השם במקור. קראה את הספר — נפל עליה עולמה. היא ידעה מאותו רגע, שאו שהיא פוגשת את המשורר שכתב אותו — או שהיא משת־געת. אז היא החליטה לפגוש אותו.

המשורר היה **לוטפי**, מורה בן 24 מ־כפר רמה, המרבה לכתוב על אחווה יהודית־ערבית. סיפרה איפוא וידה לאביה שהיא נוסעת לכפר רמה כדי לכתוב על השמיים והמים, ויצאה לדרך.

וכך נולד הרומן, כפי שאתם מבינים. היו אמנם עוד קצת בעיות, כי לטפי נבע ממנה לסלק מראשה את הציפורים המעופפות שם, ולהתייחס יותר ברצינות לבעיות המעופפות בחלל עולמנו — ועד אז אין הוא חפץ בה. אבל וידה לא ויתרה: היא החלה כותבת אליו — ועליו — שירים מעל דפי **העולם הזה** בערבית, בנוסח: **בן־שדים אתה, ולא בן־אנוש**. וזה כמובן מה ששבר את הת־נגדותו. בשבוע הבא הם יתחתנו — עם הציפורים בראש והכל. אינשאללה!

המשרוקית של אילן העצוב

אחרי טדי קולק, האיש המוכר ביותר בירושלים הוא **אילן העצוב**. יש לו כלב, „פולקסוואגן״, שתי נשים לשעבר, ושלוש מצלמות: מאחת הוא עשה מא־פרה, מהשנייה קולב, ומהשלישית מח־זיק־מפתחות. מהמצלמות, לא מהנשים.

בנוסף, הוא מנגן גם על כל האינ־סטרומנטים המוסיקליים — חוץ מה־קונטרה־באס, שאותו הוא הפך לבאר, ומהפסנתר, שאותו הוא הפך לשולחן.

שני הדברים היחידים הבטוחים אצל אילן זה ה„הנג־אובר״ בראש וה„אובר־דראפט״ בבנק. כוסית קוניאק זה הדבר הכי צמוד לידיים שלו — וכאב־ראש לראשו. בגלל זה יש לו תמיד בכיסים טבליות של „קורדיזל״.

והנה, יום אחד כשהוא יושב ללא פרוטה ב„כסית״ בתל־אביב, וחושב איך להגיע לירושלים, ניגש אליו לפתע טיפוס תמהוני, ושואל אותו אם יש לו „ל.ס.ד.״ למכירה. ללא היסוס שלף אילן את ה„קורדיזל״ שלו ומכר שתי טבליות תמורת עשר ל״י. עד היום מחפש הבר־נש את אילן. הוא טוען שהוא לא הר־גיש את השפעת הסם עד היום, למרות שעבר כבר חודש.

ההרפתקה האחרונה של אילן קרתה השבוע: הוא יושב בירושלים, כמובן עם כוסית קוניאק ביד, ולפתע ויצה מישהו, שהפרצוף הנכא שלו לא מצא־חן בעי־ניו, לעשות בו שפטים. אילן נשאר אדיש ואמר לההוא, שאם הוא רוצה להתקוטט איתו, שימתין בבקשה עד לסיום הכוס שבידו. כבהיסח־הדעת הוא שלף משרוקית מהכיס, ונתן בה ציפ־צוף עצוב. ומה קורה! לקול הציפצוף מזנק לפתע מאי־שם כלב־זאב ענקי — ומתייצב בשלווה לצד אילן, כשהוא מביט בלי מילה בבריון. לא היה גם צו־רך במילה, או אפילו בכישכוש־זנב: הבריון התנדף, ואילן הזמין עוד כוסית.

אילן העצוב

מה קורה במשפחת לפידות?

ליאורה לפידות היא, כפי שכל אחד יודע, אחת הדוגמניות המצולמות ביותר אצלנו. היא יפה, גבוהה, לא טפשה, ויש לה בעל יפה ועוד כל מיני דברים אחרים מעוררי קינאה. אפילו הצורה שבה היא הכירה את **אילן** בעלה, מעוררת קינאה: זה היה כשהיא סיימה קורס טירונות. הוא היה אז סגן בצבא, והם נפגשו במסיבת

ליאורה ואילן לפידות

הסיום של הקורס. סגן אילן לפידות חיפש לו בת־זוג לרקוד, ראה את עיניה הגדולות והחומות של ליאורה ניבטות בו -- וזה הביא כמובן את שניהם לחופה. איך אפ־של אחרת?

אבל בחודשים האחרונים השתנה משהו: לא רואים אותם יותר ביחד. למען האמת, את ליאורה לא רואים בכלל, ואת אילן רואים מסתובב במועדוני־הלילה התל־אבי־ביים לצידה של איזו יפהפיה, שהיא אמנם גבוהה, לא טיפשה, ובעלת עיניים חומות — אבל היא לא ליאורה. אז מה הולך פה? אני מקווה שלא זה.

איפה הוגו?

כנראה שאין סוף להפתעות בחיים: הייתי מאמינה הרבה דברים על ידידי הטוב ד״ר **הוגו שוואה״ן**, אבל הידיעה שקראתי ב־יום ראשון השבוע בעיתון היתה שיא: מסתבר שאיזה זוג יהודים טובים, **אננס ואפרים קרטס**, הגישו נגדו תביעה מש־פטית. נגד הוגו — קונסול הכבוד של צ׳ילי בארץ!

ועל מה? על זה, שלטענתם לפחות, הוא לקח מהם לפני ארבע שנים תמונה כדי למכור אותה בשבילם. שלוש שנים תמי־מות הם חיכו בסבלנות שהוא ימכור, ואז החליטו שכדאי להם לנסות שיטות מכירה אחרות, יותר יעילות, וביקשו את התמונה בחזרה. זה היה לפני שנה — ועד היום לא קיבלו אותה. כך — התביעה.

ותשאלו עוד על איזה תמונה מדובר? לא סתם: אחת של אחד בשם פאולו גינוגילי, שצויירה במאה ה־16. פלא שהצליחה מס־תכמת באיזה 15 אלף פונטים?

אבל זה עדיין לא סוף ההפתעות: ל־דברי התובעים, שוהה הוגו בחו״ל, ואשתו עוסקת כאן במכירת מטלטליה, ומתכוננת להצטרף אליו ללונדון, שם פתח הדוקטור עסק. לעומת זאת, מספרים תושבים ב־הרצליה־פיתוח, שהדוקטור הנכבד נראה על־ידם בימים אלו ממש, שט לו במכונית אימפלה חדשה נושאת מספר זר מבחוץ, ויפהפייה לא נורמלית מבפנים.

עכשיו לכו תדעו איפה האמת, ואיפה הוגו.

הוגו

כשהביא **יעקב אגמון** את **ז׳ילברטו טופאנו** לראשונה לישראל לא ידע שהבמאי האיטלקי, מאנשי השמאל החדש, יתאהב ב־

ז׳ילברטו הופך יהודי

ארץ, אבל ז׳ילברטו לא רק שהתאהב בארץ והפך לתושב כאן מזה שנתיים. הוא גם התאהב בישראלית — היתה זו **דינה פיינר** יפת־התואר וגבוהת־הקומה.

כאשר הגיעה אהבתם לשלב בו החליטו להתחתן, התחילו הבעיות. ז׳ילברטו היה נוצרי קתולי, דינה היתה יהודיה. מכיון שז׳ילברטו לא בא להתגייר, התנגדו הוריה של דינה לנשואין. לזוג לא נותרה ברירה, הם נסעו לקפריסין, נישאו שם בנשואין אזרחיים.

אחרי שנודע הדבר להוריה של דינה, הם החליטו שהתנהגות בתם מהווה פגיעה בעיקרי אמונתם. לילה אחד בלעו שניהם כדורי־שינה בכמות מופרזת. למזלם, גילה זאת אחיה של דינה בעוד מועד, דבר שהביא להצלת־חייהם.

אולם גם אז מיאנו ההורים להשלים עם נשואי בתם. הפעם היה זה ז׳ילברטו שנכנע. הוא החליט להתגייר. השבוע הפך ז׳ילברטו ליהודי, אחרי שגוייר בידי הרב **ישראל לאו** בירושלים.

עכשיו ז׳ילברטו הוא גם אוהב־ישראל, גם יהודי וגם בן בית במשפחת פיינר. נשאר לו רק לוותר על דרכונו האיטלקי כדי להפוך לישראלי לכל דבר.

מספר 1681 שנה 34 מ' כסלו תש"ל, 19.11.69 המחיר 1.30 א"י

העולם הזה

לעבודה! להגנה!

לקיבוץ! להכשרה!

מיסמך בלעדי: אירגון ההגנה המזויין של הנוער היהודי בניו־יורק

פטנט ישראלי בגרמניה

כך נראית חברת קיבוץ שהוקם בברלין